A.E. VAN VOGT

LUPTA PENTRU VEȘNICIE



SUPER FICTION

editura VREMEA



A.E. van VOGT

LUPTA PENTRU VEŞNICIE

TRADUCERE DE EUGEN RUSU

I

MODYUN se simţi copleşit de cinism în momentul în care vorbitorul, sfârşindu-şi discursul despre noul punct de vedere asupra istoriei omului, îşi invită auditoriul să pună întrebări.

Şi s-au pus câteva întrebări cam prosteşti – se pare că oamenii nu prea ştiau cum să ia noutăţile care tocmai le fuseseră împărtăşite. Moleşit, Modyun se strădui să se concentreze:

— Sunteţi sigur că nu ne descrieţi aici cine ştie ce legendă?

— Nu avem cum să fim siguri şi e normal să fie aşa, veni prevăzător răspunsul, dar credem că nu-i deloc vorba de o simplă legendă.

— Imaginea pe care ne-o oferiţi asupra strămoşilor noştri îndepărtaţi, persistă Modyun, îmi cam forţează credulitatea.

— Şi noi am fost uimiţi la început, însă contextul şi bogăţia imensă a detaliilor obţinute o fac cât se poate de credibilă.

— Vasăzică, s-ar părea că strămoşii noştri se băteau între ei precum animalele, cu o asemenea sălbăticie, încât aproape că îţi vine să crezi că erau capabili de o veritabilă activitate fizică.

— Acesta este cel mai sigur lucru pe care l-am descoperit.

— Şi asemenea animalelor noastre, ei chiar mergeau pe picioarele lor proprii şi nu aveau nevoie de niciun suport artificial?

— Chiar aşa.

— Probabil că s-o fi amăgit careva, făcu sarcastic Modyun.

Ici şi colo se observară nişte anemice zâmbete aprobatoare.

— Şi îmi închipui, continuă Modyun, că îşi concepeau şi îşi năşteau ei înşişi copiii.

— O, desigur, în urma unui proces de copulare, femela rămânea însărcinată şi năştea după o perioadă de nouă luni de gestaţie.

Toţi cei de faţă se înfiorară de parcă ar fi fost cu adevărat prezenţi la o astfel de scenă.

— Dezgustător, murmură o femeie.

— Mi-e teamă că începe să devină din ce în ce mai greu de acceptat, intră în vorbă o altă persoană. Următorul lucru pe care bănuiesc că ni-l veţi spune, o să fie acela că îşi înghiţeau până şi mâncarea.

— Exact, zise conferenţiarul. O introduceau în canalul alimentar, urma o metodă individuală, personală, de digestie,

după care o eliminau într-un receptacul pentru excremente.

Au mai fost câteva întrebări după aceea, dar oamenii nu prea mai erau interesaţi; conferenţiarul Doda îşi dădu seama de asta prin intermediul amplificatoarelor de gândire încă deschise, care îl legau de „auditoriul” său. Observând că Modyun făcea parte dintre cei care încă nu se deconectaseră, Doda îi adresă un gând în particular:

— Din anume motive, bănuiesc că eşti mai interesat de aceste descoperiri decât ceilalţi.

— Am un trup de două picioare lungime şi un cap de paisprezece inchi[1] în diametru, se amuză Modyun. Cum aş putea fi interesat de o asemenea fiinţă umană dotată cu o grămadă de muşchi şi ciolane, capabilă să-şi ducă de una singură capul? Văd că aveţi de gând să mă faceţi să cresc şi eu până la asemenea dimensiuni şi priviţi asta drept o atitudine ştiinţifică.

— Dar strămoşii noştri nu aveau decât vreo şase picioare înălţime.

— Da, dar aveau capetele mult mai mici, după cum spuneaţi.

— Poate că – şi tonul lui Doda căpătă un accent de disperare – dacă o femeie ar accepta şi ea să mai crească, ar putea fi o experienţă interesantă pentru tine.

Modyun îl contrazise sardonic:

— Aşa ceva nu se va întâmpla niciodată. Femeile noastre sunt mult prea rafinate. Dar de ce nu v-aţi supune chiar dumneavoastră acestui experiment?

— Pentru că eu sunt experimentatorul. E nevoie de un an pentru creşterea în lungime a corpului, de încă doi, probabil, pentru experimente şi de încă unul pentru a redeveni om. Cineva trebuie să supravegheze toate astea.

— Patru ani! exclamă batjocoritor Modyun. Când o să am chef să nu mai dau nici doi bani pe bunul simţ, o să vă dau de ştire.

— Nu-i nevoie să te decizi chiar acum. Dar adu-ţi aminte că tu însuţi ai spus că ar trebui ca cineva să se ducă dincolo de barieră şi să vadă ce se mai întâmplă prin lume.

— Cred că glumeam, zise acru Modyun.

— Dar, oricum, ai spus-o. Şi încă te mai gândeşti la asta.

Mda, era adevărat.

Ca să vezi, îşi zise plin de amărăciune Modyun, cineva a luat întotdeauna aminte la propriile lui păreri şi intenţii, chiar şi

---

[1] 1 inch = 2,54 cm; 1 foot (picior) = 12 inch = 30,48 cm. (n.trad.).

atunci când a fost vorba doar de nişte pălăvrăgeli întâmplătoare… Nu încape discuţie că Doda l-a ales pentru experiment doar pentru că a făcut cândva acele remarci. Aşa că – e vorba totuşi de nişte fapte care nu pot fi trecute cu vederea.

Şi zise, dintr-odată foarte preocupat:

— Sigur, n-ar fi rău să facem o examinare minuţioasă a arhivelor şi a doctrinelor de la începuturi, acum uitate. Un asemenea studiu i-ar fi necesar oricui ar vrea să treacă dincolo.

Doda nu scoase nicio vorbă, lăsându-l să continue.

— Şi îmi închipui că ar putea fi chiar interesant.

Îşi chemă apoi insecta însoţitoare, care îl luă şi îl duse acasă.

Trei zile mai târziu, Modyun îşi rumega indolenţa, plutind alene în piscina bătută de soare a casei sale. Acolo obişnuia să absoarbă razele solare din care extrăgea energia de transformare a aerului şi a apei încorporate prin pori, în nutrimentele care-i menţineau trupul într-o stare de perpetuă şi perfectă sănătate.

Adică, mă rog, aproape perfectă. Făcea parte din a treia generaţie ieşită din eprubetă în interiorul barierei. Ambele generaţii precedente supravieţuiseră cam câte o mie cinci sute de ani.

Se scălda şi îşi privea admirativ imaginea într-una dintre oglinzile subacvatice. Ce cap nobil şi arătos, şi ce încântător trupuşor conic. Mânuţele şi picioruşele erau ascunse în parte de o armură de protecţie aproape invizibilă.

Putea deja să observe o anume schimbare, chiar dacă deocamdată abia vizibilă. Era acum cu câţiva milimetri mai lung. Pentru un creier atât de deschis percepţiilor şi atât de sensibil ca al său, chiar şi o asemenea transformare măruntă era cât se poate de clară.

Doda îl avertizase că s-ar putea să aibă ceva dureri de creştere, dar că o să le suporte fără prea mari probleme, pentru că insecta-asistent Eket primise cuvenitele instrucţiuni de injectare a unor anestezice în hrana pe care urma să o absoarbă prin tuburi.

Desigur – se scuzase Doda – asta înainte de a ajunge la stadiul în care să poată să mănânce el însuşi hrană solidă.

Lui Modyun, însă, puţin îi păsa de experimentator. Luase hotărârea definitivă atunci când auzise că o femeie, pe nume

Soodleel, se declarase de acord să crească şi acceptase să se asocieze cu orice bărbat care ar fi făcut şi el acelaşi lucru… Atunci când s-a aflat ştirea, un uşor freamăt de interes se răspândise printre bărbaţi; doar Soodleel nu era o femeie obişnuită, din moment ce accepta să fie primită în piscina oricui. Însă Doda a înăbuşit în faşă orice posibilă competiţie, anunţând – cu acordul lui Modyun – că alegerea era deja făcută.

Şi atunci, Soodleel s-a declarat încântată e vorba de Modyun. Urma să-l ajungă din urmă cu creşterea cam într-o lună.

Iată-l, aşadar, câţiva ani după aceea.

Fusese adus chiar de Eket şi lăsat pe un petec de iarbă în spatele unui tufăriş, care ascundea vederii autostrada aflată la doi paşi.

Dintr-acolo se auzi un fâşâit de cauciucuri pe caldarâm, zgomot care-l luă cam pe neaşteptate pe Modyun. Fu nevoit să se lupte împotriva unui puternic impuls de a sări în sus şi în jos în urma unei ciudate activări automate… era o reacţie a trupului, complet neaşteptată.

Se sili să-şi stăpânească zvâcnetul muşchilor, stând şi uitându-se după Eket, care se întorcea înspre munţi. Insecta-savant dispăru curând din raza vederii lui, în spatele unei stânci.

Începu să urce panta uşoară, încă încordat şi mirat de ceea ce se petrecea în interiorul trupului lui. Ajuns în vârf, îşi croi o cărare prin păienjenişul tufişurilor şi ieşi la marginea şoselei.

Cu mult timp în urmă, una dintre insectele lui transportoare îl adusese chiar până la şoseaua asta. Urmărise, o vreme, traficul, nenumăratele maşini care treceau nebuneşte în sus şi în jos, aproape fiecare încărcată de pasageri: păreau a fi un număr nesfârşit de animale de toate felurile. Varietatea acelor creaturi trezise în el o uimire din ce în ce mai mare, pentru că uitase ce multe tipuri de vieţuitoare existau. Acum, toate erau civilizate de mii de ani şi trăiau într-o lume mecanizată, creată de oameni.

— Dar unde s-or fi ducând? o întrebase într-un sfârşit Modyun pe insecta care îl ghida, o enormă călugăriţă modificată în vederea călătoriilor prin accidentatul teritoriu montan. Insecta nu-i dădu alt răspuns în afara aceluia tip-insectă, strict practic şi care nu era nici el altceva decât o întrebare.

— Domnule, de ce nu oprim noi vreo sută din vehiculele astea şi să întrebăm pe fiecare pasager unde se duce?

Atunci renunţase la aşa ceva, pentru că i se păruse a nu fi decât o pierdere de vreme. Acum însă, în vreme ce stătea şi se uita la aceleaşi vehicule grăbite, regreta că i se păruse plicticos un asemenea interogatoriu în precedenta aventură.

Nici vorbă de plictiseală de data asta. Trupul lui, crescut cât trebuia, se înfierbântase deja în urma atâtor sforţări interioare. În orice direcţie ar fi privit, era asaltat de tot felul de stimuli. Trebuia să se aplece şi să se ridice, să se sucească şi să se învârtească, să-şi mişte gura şi să dea din mâini.

Şi era prea multă mişcare acolo; prea multe vehicule… Auzul şi văzul îi erau asaltate de sunete şi imagini, iar centrii lui motori erau fără apărare.

I se părea că aproape şi-a pierdut controlul. Era de nesuportat… aşa că Modyun comandă inhibiţia musculară. Pe dată, toate tremurăturile şi smuciturile încetară.

Cu calmul regăsit, lăsă să treacă un vehicul neocupat şi, un moment mai târziu, făcu semn unei maşini cu patru animale înăuntru şi cu două locuri goale.

Urmă un scrâşnet de frâne şi Modyun alergă să se urce. Cu sufletul la gură, se lăsă să alunece în scaun. Rămase un pic mirat de efectul efortului şi se grăbi să-şi analizeze reacţia trupului. Accelerarea bătăilor inimii. Dilatarea rapidă a plămânilor. Respiraţie zgomotoasă şi la inspiraţie şi la expiraţie. Schimburi chimice interne atât de numeroase încât, după ce le urmări o clipă, o lăsă baltă.

Interesantă noutate. Şi se gândi: toate medicamentele pe care mi le-a dat Doda în ultima perioadă de creştere mi-au sedat activitatea muşchilor. Şi-apoi, desigur, până acum nu avusese de-a face decât cu privelişti încântătoare şi liniştite, care nu stimulează decât sentimentele plăcute.

Băgă de seamă că toţi ceilalţi pasageri ai maşinii îşi aţintiseră privirile curioase asupra lui.

Aşa că toate gândurile asupra trecutului îi lăsară liber prim-planul cugetului şi se uită şi el la ceilalţi, zâmbind curtenitor.

— Tu ce eşti? îl întrebă în sfârşit un fel de motan. Nu-mi amintesc să mai fi văzut până acum pe cineva care să-ţi semene.

Cel care vorbise aducea oarecum cu un jaguar sud-american.

Modyun fu cât p-aci să spună că-i un om, când întrevăzu

semnificaţia observaţiei celuilalt. Omul, legiuitorul planetei, era acum cu desăvârşire necunoscut.

E adevărat că ducem o existenţă retrasă, cu insectele noastre însoţitoare şi transportoare şi cu celelalte animale domestice. Şi că nu ne-am interesat defel de civilizaţia animalelor şi insectelor de dincolo de barieră.

Dar de-aici şi până la a fi cu totul ignoraţi, el şi semenii lui, de această lume exterioară, e cale lungă. Cu siguranţă că nu aşa fusese gândit programul iniţial... Odată ce ajunse la această înţelegere, Modyun renunţă la dezvăluirea firească a adevărului în ceea ce-l privea. Înainte de a putea să hotărască ce-ar trebui să spună, un hipopotam modificat, minuscul – o făptură zveltă, de opt picioare lungime, care părea a avea chiar şi o fărâmă de gât – ce stătea pe scaunul din faţă, zise, ridicând nepăsător din umeri:

— E o maimuţă. Sunt o grămadă de felul lui în Africa.

— Am văzut şi eu destule maimuţe, obiectă repede un animal care aducea cu o vulpe, aşezat pe scaunul din spate, lângă Modyun. Seamănă, dar nu-i la fel.

— Pentru numele lui Dumnezeu, făcu omul-hipopotam, nu există numai o specie de maimuţe, ca în cazul meu şi al tău. Sunt soiuri diferite şi nu arată toate la fel.

Şi cu acest argument i-a-nchis botul omului-vulpe, care nu mai zise nimic.

Foarte bine, îşi zise împăciuitor Modyun. Vasăzică o maimuţă! De ce nu?

Pentru moment mergea, dar trebuia să vadă cum de s-a ajuns la omisiunea asta uimitoare în program, care-i împiedica pe oamenii-animale să îl recunoască drept o fiinţă umană. Cauzele ar fi putut chiar să facă obiectul unei interesante dări de seamă, atunci când se va întoarce în spatele barierei.

Aşa că acceptă să joace rolul de maimuţă şi să intre într-o discuţie prietenească cu omul-hipopotam, omul-vulpe, omul-jaguar şi cu făptura arătoasă şi morocănoasă care se prezentă drept un urs grizzly.

Toţi aveau între şapte şi opt picioare înălţime, iar trupul le era modificat înspre o formă semiumană. Aveau şi mâini, se ţineau drept şi erau capabili, desigur, să şi vorbească aşa cum trebuie.

Deşi cam plictisitor, era totuşi destul de interesant să fii cu ei într-o maşină. Modyun se aşeză mai bine în scaun, aruncă o

privire peisajului care rămânea repede în urmă şi resimţi o oarecare nelinişte. Din cauza emoţiei? Îndepărtă pe dată gândul. Constatase că trupul avea propriile sale reacţii şi îşi închipuia că fiinţele umane din vechime nu erau capabile să-şi dea seama că asemenea stimuli fini erau pur şi simplu, de natură fizică şi chimică.

Îşi aminti iarăşi de răspunsul de data trecută al călugăriţei, care îi sugerase să întrebe vreo sută de animale – aşa că o făcu acum:

— Unde mergeţi?

Îşi reprimă impulsul de a adăuga şi cuvintele „atât de repede”. Dar fapt era că toate maşinile alergau ca nişte demoni mecanici, cu o viteză mult mai mare decât fusese prevăzut în programul original pentru asemenea situaţii. Evident, ordinatoarelor care se ocupau de aceste detalii li se modificaseră datele. Crescător.

De către cine? se întrebă Modyun.

Toţi ceilalţi patru pasageri – după cum i-au spus – fuseseră la o şcoală de antrenament unde învăţaseră să conducă o uriaşă navă spaţială. Şi acum, se duceau în oraşul Hulee unde urmau să aştepte decolarea. Se împrieteniseră în şcoală şi era între ei o atmosferă foarte intimă, chiar afectuoasă, aşa încât, după scurtul moment preliminar de curiozitate, nu-i mai dădură nicio atenţie lui Modyun, ceea ce nu putea decât să-i convină.

Nu se interesa el de lucruri atât de banale. Cei patru discutau despre antrenamentul pe care-l urmaseră, despre apropiata călătorie în spaţiu, aşa că nu mai fu atent. Ştia deocamdată că maşina, care alerga şuierând, urma să ajungă într-un oraş. Destul de repede, clădirile începură să fie din ce în ce mai numeroase. Urcară nişte coline şi se îndreptară înspre un râu îndepărtat. Curând, oraşul îi înconjură din toate părţile. Tot felul de clădiri mai mari şi mai mărunte străluceau în soarele amiezii.

Trupul îi era astfel din nou supus la tot felul de stimuli şi trebui să recunoască, fără să-şi dea prea bine seama cum se întâmplase, că până şi el însuşi era emoţionat. Trebuia să fie atent… Tendinţa de a se identifica pe sine cu percepţiile trupului era puternică.

Ei bine, iată-mă şi în oraşul Hulee. Era prima fiinţă umană care ieşise în afara barierei în ultimii 3500 de ani.

Şi – trebuia s-o admită – faptul avea în sine o oarecare

măreţie.

II

— UNDE VREI să ajungi? îl întrebă unul dintre animale.

Îi trebui un pic lui Modyun până să-şi dea seama că lui i se adresase omul-urs. Se smulse din visare şi răspunse că nu ştie.

— Sunt nou aici. Abia am sosit din Africa, zise el volubil. Voi ce-mi sugeraţi?

Discutară serioşi problema între ei, fără să-l bage în seamă, într-un sfârşit, vulpea zise, minunându-se că nu se gândiseră mai repede la asta:

— De ce nu l-am lua cu noi?

Şi asta a rămas hotărârea.

— I-am putea arăta întregul zooparc, zise hipopotamul. Şi ar fi interesant de văzut, de exemplu, ce fel de femelă o să-şi aleagă.

— Femela mea o să vină imediat după mine, îşi aminti Modyun de Soodleel.

— Atunci cu atât mai bine, făcu jaguarul. Abia o să vedem şi noi cum fac dragoste maimuţele. Probabil că figura lui Modyun a căpătat o expresie ciudată, pentru că jaguarul îşi deschise larg ochii lui înguşti şi nevinovaţi:

— Sper că n-o să te superi.

În ceea ce-l privea, Modyun nu putu găsi nicio obiecţie, dar simţea el că lui Soodleel nu prea i-ar conveni. Chiar înaintea plecării lui asistaseră împreună la actul sexual al unui cuplu de animale de-ale lui. Desigur, Soodleel nu crescuse complet la acea dată şi probabil că reacţia ei reflecta tocmai starea uşor iritabilă a trupului, dar femeia se arătase sceptică la toată chestia asta.

Zâmbind aducerii aminte, le explică blajin că uneori maimuţele femele nu sunt prea bucuroase de spectatori.

Cei patru masculi se uitară la el mai întâi plini de uimire şi mai apoi cu un dispreţ general.

— Pentru numele lui Dumnezeu, zise jaguarul, vrei să spui că voi, maimuţele, vă lăsaţi femelele să vă spună ce să faceţi? şi se uită la tovarăşii lui cu o expresie ironică: După câte văd, va trebui să-i arătăm flăcăului cum trebuie să se poarte un mascul. Şi îl bătu pe Modyun pe umăr, cu un aer superior: Ei, las’ că nu-i nimic, băiatule. Ţine-te de noi şi o să facem repede un adevărat bărbat din tine.

Şi abia acum, pentru întâia oară, cvartetul de animale-om se prezentă. Pe jaguar îl chema Dooldn, ursul era Roozb, vulpoiul

Narrl, iar hipopotamul Ichdohz.

După ce îşi spuseră numele, creaturile aşteptară nerăbdătoare. Modyun ezita. Începu să caute rapid în memorie ce anume însemnau acele nume şi cum de le primiseră. Pentru identificarea animalelor se foloseau la fiecare câteva litere ale alfabetului: cinci litere pentru animalele nord-americane, şase pentru cele din America de Sud, şapte pentru Africa şi aşa mai departe. Computerele care fuseseră programate să dea nume indivizilor primiseră instrucţiuni să nu folosească câte o singură literă pentru un singur nume. Aşa încât nu putea să existe un animal pe nume Aaaaa sau Bbbbb. Dar, în afară de progresiile astea alfabetice stupide, erau îngăduite orice alte combinaţii. Cei patru tovarăşi însă o nimeriseră bine. Fără nicio excepţie, numele lor puteau fi pronunţate.

Ceea ce însă îl supăra pe moment pe Modyun era faptul că oamenii foloseau o metodă doar cu puţin diferită. Aşa încât numele lui, Modyun, putea să dezvăluie – oricui ştia formula – că era vorba de o fiinţă umană.

Însă ezitarea i-a fost de scurtă durată. Ştia că, schimbându-l pe „y” din Modyun în „i” putea să păstreze pronunţarea şi să evite identificarea lui ca fiinţă umană, iar adăugând un „n” putea să se dea drept un animal de şapte litere din Africa. Putea cel puţin să facă asta, dacă ar fi avut de prezentat combinaţia în faţa unui computer.

Ori nu era cazul. Şi-apoi, ar fi fost ridicol să se dea drept maimuţă prea mult timp.

Numele lui modificat a fost acceptat fără rezerve, aşa că îl chema Modiunn… pentru câteva ore. Sau minute.

Dooldn, jaguarul, îl informă că se îndreptau către centrul oraşului.

— Cred că ştii sistemul de găzduire de aici. Bănuiesc că e acelaşi în întreaga lume.

— Da, îl ştiu, îi răspunse Modyun scurt.

Când coborî din maşină câteva minute mai târziu, era furios. Dacă ştie cum erau organizate oraşele astea?! El, care făcea parte din rasa care crease oraşele automate şi regiunile automate – pe scurt întregul zooparc!

Cu toate acestea, atunci când maşina se opri şi cei patru oameni-animale porniră repede de-a curmezişul străzii, Modyun

avu nevoie de câteva momente până să-şi dea seama că se îndreptau înspre un trotuar rulant.

Păi sigur, îşi zise, muştruluindu-se de unul singur.

Straturile mai adânci ale memoriei începură să i se dezmorţească iar oraşul îi părea din ce în ce mai familiar. Îşi aduse aminte că zona rezidenţială era structurată astfel încât să-i primească într-un sector pe cei în tranzit; urmau apoi, din ce în ce mai largi, zonele pentru familii permanente şi, în sfârşit, câteva locuinţe mai luxoase pentru fiinţele umane.

Plimbarea cu trotuarul rulant se sfârşi după un cvartal şi jumătate. Jaguarul arătă spre coasta dealului:

— Ia uite, o stradă întreagă cu locuri libere. Hai să ne instalăm şi-apoi să ieşim să mâncăm ceva.

Modyun a fost ultimul care a trecut de pe banda mai rapidă pe cea mai puţin rapidă, apoi pe cea înceată şi apoi în stradă. Tovarăşii lui începură să urce panta, iar el îi urmă mai încet şi cam indecis. Să continue oare cu aceeaşi înşelăciune? Oare n-o fi zadarnic? Iată-l totuşi şi pe el în faţa tastaturii de lângă uşă. Apăsă pe câteva butoane, introducându-şi numele de maimuţă. Şi apoi aşteptă deschiderea uşii.

Dar ordinatorul refuză să-l accepte:

— Nu sunteţi o persoană identificată corect.

A trecut multă vreme fără ca Modyun să zică ceva, fără să reacţioneze, fără să ia în consideraţie răspunsul maşinii. Totul în el era confuz; trecea printr-o stare pe care n-o mai trăise vreodată. La o adică, până şi asta era un anume fel de reacţie, dar cu totul nouă pentru el. Nu era ceva conştientizat şi cugetul nu era capabil să comande un răspuns trupului.

Fantastic era că totala confuzie îi afectase până şi gândirea…

Începu să-şi revină. Dar primele sclipiri ale conştiinţei n-au fost decât pur observaţionale. În faţă avea tastatura de lângă uşa apartamentului; butoanele pe care le apăsase, iar un pic mai jos mica grilă triunghiulară prin care vocea ordinatorului îi transmisese incredibilele cuvinte.

În faţa lui se înşirau o mulţime de apartamente goale, identice cu cel pe care şi-l alesese drept locuinţă. Adică, nu chiar apartamente. Erau nişte clădiri cu un singur etaj, care se întindeau pe întreaga lungime a cvartalului, ca o terasă. Fiecare asemenea unitate avea câte un rând de trepte înspre o mică

verandă şi probabil – pentru că nu putea să vadă ce se afla lângă uşile tuturor apartamentelor – câte o tastatură şi un difuzor în spatele unei grile.

Într-un fel, tot ce vedea el acolo făcea parte dintr-o lume lipsită de frumuseţe. Păi, altfel cum să asiguri locuinţe cu milioanele? Ce-i drept, dacă şi strămoşii lui au avut aceeaşi atitudine tolerantă faţă de animalele-oameni ca şi el, atunci probabil că nu luaseră în considerare frumosul, ci numai utilul.

Dar de când au început să fie folosite liniile de curăţare, au prevăzut sisteme automate pentru fiecare locuinţă şi pentru întregul oraş. Aşa se explică de ce erau atât de curate zidurile şi uşile de plastic şi destul de strălucitoare grilajele din metal inoxidabil. Treptele arătau spălate şi frecate, iar pe trotuarele din faţă nu se vedea nicio urmă de murdărie.

Încă se mai ocupa oarecum cu observarea detaliilor înconjurătoare, când îşi dădu seama, în sfârşit, ce anume îl tulburase atât de profund.

Respingerea.

Am fost respins.

În toată viaţa lui de câteva sute de ani, nimeni nu i-a mai făcut aşa ceva. Impactul respingerii izbise cugetul lui, care nu mai avusese de-a face cu alte limite, în afara unei filosofii, a zădărniciei tuturor lucrurilor – şi în particular a efortului. Nimic nu merita cu adevărat osteneală să fie făcut… Doar trupurile au simţăminte şi nu cugetele. Stătea în natura fiinţei umane să fie conştientă de simţămintele trupului. A stat în destinul fiinţei umane să aleagă ignorarea simţămintelor trupului.

Cel puţin pentru câteva momente, el n-a mâi fost În stare să facă acest lucru. Realizând adevărul surprinzător al tulburării care îl cuprinsese – şi nu pentru prima oară – Modyun fu din ce în ce mai convins că trupul i se găsea într-o stare de iritare.

Conştientizarea simţămintelor fizice era ca un semnal. Într-o clipă, mintea îi reveni la starea ei normală: separată de trup, din nou calmă, dar plină de curiozitate.

— Care-i problema? Am un nume corect ca lungime şi cod; cel al unei maimuţe din Africa. De ce nu sunt acceptat?

— Individul cu acest nume – Modiunn – este în prezent în Africa, înregistrat ca fiind rezident la o anumită adresă.

Iritarea creştea din ce în ce. Cumva anume, trupul părea a-i scăpa încetişor de sub control. Şi îi trebui un pic lui Modyun

până să-şi dea seama ce anume era în neregulă cu trupul. Computerele au fost cândva programate să se ocupe de asemenea detalii, dar acum nu mai erau. Nicio fiinţă umană nu şi-ar fi făcut griji pentru un anume animal, oriunde ar fi fost sau orice i s-ar fi întâmplat.

Aşa că reluă cu un ton ameninţător:

— De când intră în atribuţiile unui computer localizarea vreunui animal?

— Îmi puneţi la îndoială dreptul de a vă refuza primirea?

— Întreb, zise Modyun de la nivelul fiinţei umane care era, cum de ai ajuns să ştii unde se află celălalt Modiunn şi vreau să ştiu cine te-a pus în legătură cu un computer din Africa de Sud.

Computerul îi răspunse că fusese interconectat cu toate computerele de pe planetă de 3453 de ani, 11 ore, 27 de minute şi 10 secunde. Şi Modyun bănui că nu fusese niciodată programat pentru asemenea întrebări.

Voia să-şi continue investigaţia, când îşi dădu seama că trupul lui tocmai trece prin experienţa unei senzaţii de greaţă. Băgă de seamă că în tot timpul ăsta îi fusese deranjat vreun nerv foarte fin, vreo anume zonă viscerală. Nu ştia exact de câtă vreme trăia omul retras dincolo de barieră; şi-apoi el făcea parte din a treia generaţie. Dar ghici, datorită centrilor de informaţie din creier, că reprogramarea computerelor fusese făcută la puţină vreme după retragerea omului.

Cine ar fi putut s-o facă?

Mai făcu o încercare:

— Refuzi să-mi deschizi uşa?

— E imposibil, veni replica. Eu sunt un automat, iar dumneavoastră nu aveţi autorizaţia să intraţi.

Declaraţia computerului îi reaminti într-un mod neplăcut lui Modyun de limitările inerente unui mecanism. Problema nu era maşinăria ci, de fapt, ce – sau cine – îi schimbase modul de operare.

O să văd dacă nu cumva o să-l pot convinge pe vreunul dintre ceilalţi să se mute într-o locuinţă mai încăpătoare şi s-o împartă cu mine.

Animalele, băgă abia acum de seamă, dispăruseră deja în căsuţele lor. Roozb, îşi aminti Modyun, ursul, ocupase reşedinţa din stânga lui. Aşa că se duse şi ciocăni la uşă – ignorând tastatura.

După o pauză, se auzi zgomotul paşilor. Uşa se deschise şi în cadrul ei apăru arătosul urs, care-i aruncă un zâmbet de bun venit lui Modyun:

— Măi, da repede te-ai mai aranjat. Intră. O să fiu gata într-un minut.

Modyun intră, aşteptându-se să fie interpelat şi aici de computer. Dar grila difuzorului rămase mută. Mecanismul nu fusese declanşat de discuţia dintre el şi Roozb. Şi era clar că nu era deranjat de prezenţa lui.

Am scăpat de butoane, îşi zise uşurat.

Avusese de gând să-i ceară ursului încă de la uşă să împartă împreună un apartament de două camere, dar nu mai era nevoie… Nu-i era prea clar când anume să facă ceva şi ce s-ar cuveni să facă, dar era clar că ceva nu era cum ar fi trebuit să fie.

Crezuse că civilizaţia animalelor era stereotipă, fără niciun fel de surprize; dar invitaţia din inimă a lui Roozb îi lăsa ceva timp de gândire.

O să-i ceară să împartă apartamentul cu el… un pic mai târziu.

III

DUPĂ o jumătate de oră, toţi cinci se îndreptară spre cantina aflată la două cvartale distanţă. Rămase mai la urmă când ceilalţi înhăţară lacomi câte o tavă şi intrară la linie. Întrebarea pe care o avea acum în minte era: o să-l refuze computerul şi aici? Şi oare o fi pregătit să se dea de gol ca fiinţă umană, aici şi acum?

Ceea ce l-a determinat totuşi să meargă mai departe a fost faptul că nu-i venea să creadă că cineva şi-ar fi dat osteneala să modifice milioane de maşinării. Mult mai important, dincolo de asta, era faptul că tot acel fragil sistem de distribuire liberă a mâncării nu se defectase după miile de ani care trecuseră de la construirea lui.

Pământul a fost arat şi recolta a fost strânsă de maşini automate. Pentru carnivorele de altădată, au fost create cu ajutorul ordinatoarelor diferite tipuri de substanţe proteinice din cereale, fructe, ierburi, arbuşti şi copaci comestibili.. Pentru ierbivore, a fost alcătuit un meniu în exact acelaşi fel. Aproape orice vegetal îşi găsise o întrebuinţare în folosul uneia dintre actualele forme de viaţă inteligente. Aproape nimic nu era irosit.

Prea era complicat. Nu se putea să nu fi intervenit ceva modificări în întreg lanţul de operaţii. Modyun îşi luă mâncarea din nişte containere pe care computerul i-a dat voie să le deschidă, îşi folosi numele adevărat, gândindu-se că era mai logic. Şi-apoi, din câte-şi amintea, maimuţele mănâncă tot felul de ierburi care nu fac parte din hrana oamenilor. Deci, nu, mulţumesc.

Curând după aceea, cu tava pe care pusese câteva fărâme de mâncăruri comestibile, se îndreptă spre masa ocupată deja de tovarăşii lui. Nu se lovise încă de nicio piedică. Cu atât mai bine. În vreme ce ei erau angajaţi într-o discuţie aprinsă, Modyun luă loc şi se apucă meticulos să mestece şi să înghită. Cu toate că mâncase de multe ori înspre sfârşitul perioadei sale din spatele barierei, întregul proces i se părea în continuare dezgustător.

Îşi aduse aminte însă, după ce îndurase tot chinul mâncatului, că va urma un moment chiar mai degradant. Ceva mai târziu… o să se ducă la vreo toaletă publică şi, în apropierea altor creaturi, în cabine alăturate, se va ocupa şi de excreţie.

Viaţa în afara barierei era exact aşa cum îşi închipuise că o să fie: o experienţă plictisitoare, obositoare şi enervantă. Dar se

afla închis în acest trup uriaş şi trebuia să-şi ducă treburile la bun sfârşit

Avu o viziune a oamenilor de demult. Fiecare individ, cu o mulţime de probleme niciodată rezolvate, se chinuia să-şi continue activitatea, luându-şi în fiecare dimineaţă de la capăt lupta cu împrejurările.

La ce ar fi putut să se mai gândească o asemenea fiinţă? La nimic.

Modyun încă îşi mai rumega, plin de amărăciune, mâncarea şi situaţia nefericită, când prinse din întâmplare un cuvânt al tovarăşilor săi, dându-şi astfel seama că erau tot la acelaşi subiect plictisitor al iminenţei călătoriei lor în spaţiu.

Se părea că cineva convinsese autorităţile să trimită expediţia la o destinaţie greşită. Aşa că ei trebuiau să intervină şi să-i convingă pe cei de la putere că supernava trebuie să meargă înspre alte stele -… importanţă… acţiune necesară… vital… decisiv pentru lume…

Vorbele, implicând lucruri care urmau să se întâmple neapărat, treceau prin sistemul perceptiv al lui Modyun şi, la început, abia de le înregistra. Într-un sfârşit, luă act şi de sensul lor şi zise zâmbind uşor:

— Şi ce-o să se întâmple dacă n-o să reuşiţi să vă expuneţi punctul de vedere?

Jaguarul se uită la el surprins:

— Altcineva şi-ar pune – şi de fapt şi-a şi pus – în aplicare planul.

— Cu ce consecinţe?

— Ideile lor sunt greşite. Numai ale noastre sunt corecte.

— Şi ce-o să se întâmple de fapt? insistă Modyun.

— Expediţia o să plece spre o aglomerare de sori galbeni ca şi al nostru. Şansele de a găsi viaţă pe planetele sorilor galbeni sunt mult mai mici decât pe planetele unui soare albastru. Aşa s-a dedus.

Modyun, care de la nivelul său privea *toate* aceste lucruri ca fiind la fel de zadarnice, zâmbi din nou la pasiunea naivă a răspunsului:

— Să presupunem că expediţia n-ar găsi viaţă nici pe planetele sorilor galbeni, nici pe planetele sorilor albaştri.

— Atunci ar fi o călătorie irosită.

Logica lui perfectă era însă dincolo de puterea de înţelegere a

jaguarului. Şi omul trecuse printr-un asemenea stadiu intermediar, în care credea că succesul constă doar într-un singur rezultat. Şi-atunci, Modyun schimbă accentul întrebării:

— Şi o asemenea călătorie ar putea fi confortabilă?

— Oh, desigur. Navele sunt perfecte – sunt asemenea unor mari oraşe zburând prin spaţiu.

— Şi poţi să mănânci la bord, să dormi, să te distrezi, să ai legături cu membri de sex opus, să faci gimnastică, să te instruieşti?

— Sigur că da.

— Şi-atunci, întrebă Modyun triumfător, de ce ar mai avea importanţă rezultatul?

— Pentru că dacă nu am găsi alte forme de viaţă, călătoria ar fi zadarnică. Aceste nave interstelare sunt foarte rapide şi, aşa cum ţi-am spus, o să vizităm multe planete şi o să petrecem mult timp în spaţiu. Şi îţi vine greu atunci când nu-ţi atingi scopul.

Lui Modyun însă i se părea că orice persoană de la bord ar duce exact acelaşi fel de viaţă, fie în caz de succes, fie în caz de eşec. Amuzat, schimbă din nou felul de a pune problema:

— Foarte bine, să presupunem că o să găsiţi viaţă inteligentă într-un alt sistem stelar – ce s-ar întâmpla atunci?

— Voi maimuţele, clătină din cap jaguarul, puneţi nişte întrebări tare afurisite. Pentru numele lui Dumnezeu, dar asta-i viaţa. Să experimentezi lucruri noi înseamnă ceva, nu?

Dar Modyun încă nu se plictisise:

— Spune-mi, cum o să vă înţelegeţi cu acele fiinţe străine, dacă o să le găsiţi?

— Pă-ă-ă-ii, încă nu ne-am pus la punct o tactică. Depinde de modul în care vor reacţiona.

— Dă-mi şi mie un exemplu de tactică.

Jaguarul se schimbă la faţă. Era încurcat şi părea că a ajuns la capătul răbdării.

— Cum să ştiu dinainte?! izbucni el.

În timpul discuţiei, Modyun îşi lămurise din ce în ce mai clar o altă implicaţie a ceea ce se afirmase până atunci.

— Spuneai că veţi încerca să convingeţi autorităţile. Cine sunt aceste autorităţi?

Şi aşteptă, zicându-şi: acum voi afla cine e inamicul.

— Oamenii-hienă, sună răspunsul.

Rămase dezamăgit. Părea cât se poate de normal. Nu tigrul sau leul, îşi zise Modyun. Nu elefantul. De fapt niciunul dintre animalele care fuseseră cele mai mari sau mai puternice. Tocmai fostul gunoier, mâncătorul de stârvuri, ajunsese în vârful piramidei puterii.

Era deja neliniştitor.

Toate animalele fuseseră lăsate în aceeaşi condiţie. Atunci când omul s-a retras în spatele barierei, ordinatoarele cu autoîntreţinere fuseseră însărcinate cu administrarea oraşelor şi a regiunilor. Oamenii-hienă şi-au croit propria lor cale în aceste condiţii, care ar fi trebuit să-i împiedice să se ridice deasupra celorlalţi. Eră incredibil – dar nu avea niciun motiv să se îndoiască.

Chiar şi aşa, începu să se simtă deja mai bine. Avea cu cine să discute, să se înţeleagă, pe cine să evalueze. Dintr-odată, problema nu i se mai părea atât de serioasă.

Modyun se relaxă – şi pentru prima oară se bucură cu adevărat de discuţie şi fu sincer interesat. Îşi aduse aminte de ceva:

— Aţi pomenit de căutarea altor sisteme stelare nelocuite. Ce s-a întâmplat cu Nunulii care au ajuns până la noi şi au descoperit viaţa în propriul nostru sistem solar? S-au întors de unde au venit? De ce nu i-aţi întrebat pe ei care sunt sistemele nelocuite? Sunt sigur că ar fi fost bucuroşi să vă spună. Erau o rasă tare îndatoritoare…

Se opri văzându-le feţele uimite.

— Nunuli! repetă vulpea.

— Fiinţe de pe altă stea! Nu, niciodată n-am… făcu ursul.

— Unde ai auzit de străinii aceştia din stele? întrebă suspicios jaguarul. Şi când a fost asta?

Modyun, care pentru moment uitase că pentru ei nu era decât o maimuţă şi nu avea cum să ştie mai mult decât ei, încercă să spună:

— Acolo de unde am venit, acolo am auzit.

Ceea ce, îşi zise el mulţumit de sine, era adevărul gol-goluţ.

Cele patru animale părură a accepta această explicaţie. Evident, nu aveau de unde să ştie prea bine ce se întâmplă în îndepărtata Africă. Discutară aprins între ei câteva minute şi ajunseră la concluzia că, dacă au venit vreodată vizitatori din spaţiu, au fost lăsaţi să plece de către pământenii acelor

vremuri, fără să dezvăluie prea multe despre ei înşişi.

Fir-ar să fie, câtă stupiditate. Dar, oricum, lucrurile au şi o parte bună. Asta dovedeşte totuşi că există şi alte rase în spaţiu.

— Întregul zooparc de-acolo – mătură vag ursul cu mâna jumătate de orizont – trebuie să fie explorat.

Nu era poate cel mai bun moment – aveau încă atenţia îndreptată înspre obsesia lor – dar mintea lui Modyun trecuse deja la alt subiect

— Ce aţi făcut înainte de a vă angaja pentru această călătorie? îi întrebă plin de curiozitate. Ce fel de muncă?

— Eu eram „vânător de necazuri” în construcţii, zise Narrl. Nu ţi-ar veni să crezi câte lucruri se pierd în operaţiunile astea automate, uriaşe. Ei, şi eu le găseam.

Ichdohz, aşa cum reieşi, lucrase într-o fermă de alge marine în largul oceanului.

— Încă îmi place să stau pe lângă apă, chiar dacă e sărată, recunoscu el. Toate canalele alea şi nămolul… miros tare bine.

Roozb fusese pădurar:

— Îmi plac munţii şi depărtările. De aceea cred că o să-mi placă această călătorie. O să am spaţiu.

Dooldn n-a vrut să-şi dezvăluie trecutul. Şi părea niţeluş ruşinat

— Nu că mi-ar fi ruşine, dar e ceva personal, aşa că mai bine mă abţin.

Refuzul a fost un fel de provocare pentru Modyun, cel puţin pentru moment. Îşi aduse vag aminte că, modificând animalele, omul avusese în minte câte o anume abilitate pe care o detectase la fiecare specie… Care o fi fost domeniul în care se arătaseră iscusiţi jaguarii? Nu putu de fel să-şi amintească.

Mai târziu îi trecu prin cap că şi ei ar vrea poate să-i cunoască ocupaţia. Deschise gura să spună că a fost tehnician electronist, dar îşi dădu seama dintr-odată că nu era nevoie. Ceilalţi se întorseseră deja la exasperantul lor subiect.

Informaţia despre Nunuli, dacă se putea vorbi despre aşa ceva, îi entuziasmase şi mai mult, la gândul apropiatei lor expediţii interstelare; erau mai hotărâţi ca oricând – dacă mai era posibil – să insiste asupra unei destinaţii corecte a navei lor. Până ce Modyun se amestecă din nou, îşi imaginară o întreagă serie de planuri de înduplecare a „autorităţilor” în favoarea ideii

lor.

Deodată, vulpoiul sări în picioare.

— Hei, aproape că strigă el de emoţie, mai bine ne-am duce la comitetul de audiere.

Modyun se ridică şi el odată cu ceilalţi. Fusese un pic luat prin surprindere – chiar dacă nu prea mult. Neaşteptata (nu chiar neaşteptată) lor propunere părea să pună capăt planului său vag de a împărţi camera cu Roozb. Trebuia să-şi fi dat seama că vor avea o întrunire după-amiază.

De fapt, nu era chiar un necaz. Trebuia să facă faţă problemei unei camere. Şi nu s-o ocolească.

Aşa că se îndreptă spre cea mai apropiată uşă, conştient fiind că ceilalţi îl urmau îndeaproape. Cât vor fi ei plecaţi la întrunirea comitetului, îşi zise, eu o să dau piept cu ordinatorul apartamentului. Şi-o să vedem noi cine-i mai tare: maşina sau omul care a creat-o.

Mergând spre uşă cu gândul acesta în minte, se întoarse să arunce o privire în urmă şi descoperi că era… singur!

IV

CEILALŢI plecaseră.

Ciudat.

Fuseseră chiar în spatele lui; Ichdohz râdea gutural, Dooldn spunea ceva cu vocea lui joasă şi tremurătoare, paşii grei ai lui Roozb sunau îndesat pe planşeu, iar vulpoiul îşi lătra cine ştie ce replică…

Cuvintele nu erau absolut deloc importante, dar zgomotul pe care-l făceau împreună începuse să-i fie oarecum familiar.

Modyun se opri şi privi înspre uşa prin care venise.

Nu era transparentă aşa cum şi-o amintea, ci…

Opacă!

Băgă de seamă, îndreptându-se spre ea, că nu avea niciun mâner sau o clanţă vizibilă. Mai făcu trei paşi şi căută cu palmele şi cu degetele un punct pe care să apese.

Întâlni o ridicătură netedă şi alunecoasă. Uşa nu voia să se deschidă. Din spate, dinspre stradă, percepu un zgomot slab… Ceva în creierul său reacţionă automat.

Se întoarse cu faţa.

Înaltă – cam de opt picioare – hiena, care se afla doar la câteva picioare distanţă şi ţinea un pistol automat într-o mână, zise cu voce stranie:

— Ce s-a întâmplat?

Apoi se clătină, pistolul îi căzu din mână şi se izbi de pardoseală cu un zgomot metalic.

Şi fu ca un semnal. Uriaşa creatură alunecă în genunchi şi murmură:

— Am nevoie de ajutor.

Modyun ar fi putut s-o ajute, dar n-o făcu. Rămase acolo, copleşit de vinovăţie.

Păstra senzaţia în creier; pricepu ce se întâmplase. Comandase instinctiv o emisie de gaz otrăvitor.

Incredibil, o parte a creierului său interpretase zgomotul din spatele său, ori poate prinsese printr-un transfer de gândire ceva din intenţia celuilalt – şi o interpretase drept o ameninţare.

Ceea ce îl mira, era agresivitatea reacţiei lui.

În întreaga sa viaţă, atât de liniştită, cu filosofia totalei – dar *totalei* – nonviolenţe, nu se folosise niciodată de capacităţile de atac ale creierului său.

Vasăzică, e vorba de un reflex al trupului, al furiei animalice a

acestuia. Dumnezeule, va trebui să fiu atent!

Până să ajungă el la această decizie, hiena se rostogolise alături şi zăcea întinsă pe ciment, contorsionată, văitându-se şi zvârcolindu-se. Se aplecă şi se uită cu simpatie la trupul atât de chinuit.

Văzu apoi că pistolul fusese aruncat la câţiva iarzi distanţă. Se duse şi îl ridică; îl deschise şi văzu că era încărcat şi cu un glonte pe ţeavă.

Nu prea ştia ce să creadă:

— De unde-ai luat arma asta?

Niciun răspuns, afară de nişte vaiete.

— Credeam că pistoalele nu se mai fabrică de multă vreme.

— Pentru numele lui Dumnezeu, eu mor şi ţie îţi arde de întrebări tâmpite, gemu omul-hienă.

Nu era chiar atât de grav. De fapt, sentimentul iniţial de puternică vinovăţie se mai ştersese. Nu de tot, dar era oricum mai redus ca intensitate de când îşi dăduse seama că nu comandase decât gaz şi nu dăduse una dintre celelalte comenzi ce i-ar fi fost la îndemână.

Drept rezultat, hiena nu avusese decât un singur şi brutal atac de crampe la stomac. Probabil că gazul provoca dureri puternice şi o mulţime de alte efecte asupra trupurilor oamenilor şi animalelor.

O fi fost crunt, dureros – dar n-o să moară dintr-atât.

— O să-ţi fie mai bine peste o oră. Dar, zise Modyun vârându-şi pistolul în buzunarul hainei, am totuşi senzaţia că tu voiai să tragi cu automatul ăsta. Asta te face să fii un potenţial ucigaş, aşa că o să-ţi iau numele…

Bănuind că n-o să primească de bună-voie un răspuns, Modyun comandă un răspuns automat:

— Glydill, zise hiena.

— Perfect, Glydill, nu vreau să-ţi violez mai mult de-atât dreptul la izolare mentală, aşa că n-o să-ţi mai cer nicio altă informaţie acum. Ceva nu merge cum trebuie în lume şi nu-mi vine a crede că tu eşti personal răspunzător. Dar o să ştiu cum să te găsesc atunci când o să iau hotărârea definitivă.

Acestea fiind zise, se întoarse şi o luă înspre stânga unde – în timpul desfăşurării evenimentelor – văzuse o poartă care dădea în faţa cantinei.

Când Modyun ajunse în stradă – acolo pe unde intrase la început – cei patru tovarăşi ai lui tocmai ieşeau din clădire. Când îl văzu, Narrl, vulpoiul scoase un fluierat de uşurare şi se opriră cu toţii.

Timp de câteva clipe vorbiră toţi deodată, încât Modyun abia reuşi să prindă câte ceva – crezuseră că l-au pierdut. Modyun se uită la ei gânditor. Toţi radiau un fel de inocenţă, care făcea total acceptabil ceea ce spuneau. Orice s-ar fi întâmplat, nu ei puteau fi făcuţi responsabili.

S-ar părea, chiar, că ceea ce s-a întâmplat a fost cât se poate de simplu. Din întâmplare, el ieşise pe uşă tocmai în momentul în care – aşa cum i-au explicat – ei s-au oprit şi s-au întors să verifice ceva. Când s-au uitat în jur, el dispăruse.

Dar ce căuta omul-hienă, cu un pistol automat în mână, în curte? Poate că a fost doar o coincidenţă; nimeni nu-l cunoştea şi nu ştia de prezenţa lui acolo, aşa că nu putea fi altceva decât o coincidenţă.

Ajungând la această concluzie, Modyun îşi simţi trupul relaxându-se.

Cei patru se grăbeau la întrunire. Luară mai întâi un trotuar rulant până la strada pe care circulau maşini. La semnul unuia din ei, una dintre maşini trase aproape. Urcară şi închiseră uşile. Un moment mai târziu, maşina intră în trafic şi Modyun îi pierdu repede din vedere,

Liniştit, deşi un pic nemulţumit, se îndreptă spre apartamentele terasate. Nemulţumirea îl cam sâcâia. Trupurile astea sunt tare sucite, îşi zise. Incredibil, dar trupului său îi lipseau cei patru companioni. Îi fusese dat să se simtă oarecum fericit în compania lor.

Tare aiurite minţi au mai avut fiinţele umane de la origini. Dar ce nu înţelegea Modyun era faptul că maşinile – instructoare au omis să-l pregătească pentru asemenea capcane. Probabil că cine le-o fi programat nu s-o fi gândit la asemenea detalii. Sau, poate, nu le-a dat importanţă, chiar dacă le-a ştiut.

Avea încă mintea tulburată de această inconsecvenţă – deşi nu mai era îngrijorat când ajunse în dreptul străzii unde locuiau ceilalţi şi unde spera să locuiască şi el. Constată uşurat că era încă liberă căsuţa dintre urs şi jaguar. N-ar fi vrut să fie nevoit să explice mai târziu de ce s-a mutat şi nici nu voia să se mute.

Nu-şi mai pierdu vremea certându-se cu maşina. Utiliză în

schimb una dintre tehnicile de comandă cu ajutorul cărora creierul uman putea controla materia. Forţa pusă astfel instantaneu în mişcare distruse legăturile electrice ale încuietorii, altfel foarte rezistente.

Şi, pentru că se comporta de obicei logic, nu produse nicio stricăciune releului prin intermediul căruia un ordinator aflat la distanţă monitoriza căsuţa. Descuie pur şi simplu uşa. Şi dovada veni o clipă mai târziu, foarte satisfăcătoare, când apăsă pe clanţă. Uşa se deschise.

Putea deci să intre. Dar rămase dintr-odată locului, pentru că îl încerca un presentiment – o simţire pornită de la minte către trup. Stătu în pragul căsuţei şi aruncă o privire de la înălţimea nu prea mare la care se găsea, asupra oraşului Hulee. Avea sentimentul că el e om iar ceilalţi nu. Cei mai mulţi dintre ei nu se schimbaseră. Faptul că omul i-a scos din starea de animalitate în care îi găsise nu a constituit – pentru majoritatea – o trambulină înspre o dezvoltare progresivă.

Miracolele biologiei şi-au pus amprenta asupra lor; lanţurile moleculare au fost codificate astfel încât să menţină modificarea; iar codul şi-a făcut datoria timp de mii de ani.

Dar atât. Modyun îşi închipui mulţimile de animale-oameni convieţuind fericiţi, ducându-se la automatele pentru mâncare, întorcându-se la locuinţele lor, dându-şi raportul ordinatoarelor, discutând aprins detaliile cutărui lucru pe care fuseseră programaţi să-l facă sau – aşa cum se întâmpla acum – erau puşi de către hiene să-l facă.

De mirare lucru şi cu hienele astea; dintre toate animalele, numai ele îşi depăşiseră cumva, codurile.

Stând acolo îşi dădu seama că nu era decât o breşă minoră. Omul era încă superior oricărui animal.

Acesta era sentimentul pe care-l avea.

Suntem mari, îşi zise.

Şi, pentru prima oară, fu de acord cu el însuşi că făcuse un lucru bun, ieşind dincoace de barieră ca să vadă ce timpuri veniseră pe Planeta Omului.

Acceptându-şi deci prezenţa în afara barierei, intră în căsuţa în care urma să sălăşluiască pentru o vreme, în chip de maimuţă.

Până ce va veni Soodleel.

Incidentul cu hiena aceea cu pistolul părea neimportant în

lumina actualelor certitudini. Pe scurt, acest incident ar fi implicat faptul că e urmărit.

Dar aceasta era desigur imposibil.

Deci nimeni nu mă urmăreşte, îşi zise Modyun. Nu sunt decât o maimuţă în tranzit prin Hulee.

Dacă pistolul acela trebuia să ucidă pe cineva, nu era el acela care trebuia să fie ucis. Era simplu şi logic, aşa încât posibilitatea aceasta nici nu mai merita să fie examinată.

Şi în consecinţă nici n-o mai examină.

Intrând în bezna din cameră, fu conştient că cineva era aplecat peste patul lui cu o armă…

V

NU MAI AVU timp să se gândească la cea mai bună reacţie pe care ar fi putut să o adopte. Aşa încât comandă solidificarea.

Şi aprinse numaidecât lumina. Hiena, încremenită într-un echilibru rigid deasupra patului, strângea între degetele crispate un pumnal. Fusese surprinsă în actul lovirii, aşa încât rămăsese într-o poziţie de instabilitate dinamică.

Modyun, care sigur că nu mai folosise niciodată până atunci comanda de solidificare asupra unei fiinţe vii, se uită la hienă cuprins de o oarecare emoţie. El însuşi – persoana cugetătoare – studia intrusul în mod firesc şi complet detaşat. Din ceea ce ştia despre procesele declanşate de o asemenea comandă, consideră că toate potenţialităţile de solidificare ale trupului hienei fuseseră instantaneu eliberate de forţele chimice interne.

Deduse astfel apariţia unor artrite, paralizii, pietre la ambii rinichi, întărirea arterelor şi o calcificare generală în întreg corpul; presupuse că transformarea fusese însoţită de dureri mari, aşa că se apropie şi îi luă hienei pumnalul din mână – sau mai degrabă încercă să i-l ia…

Nu era uşor. Degetele hienei parcă îngheţaseră în jurul mânerului. Dar Modyun se descurcă cu un pic de efort şi cu o smucitură bruscă. Apoi îi scotoci prin buzunare şi găsi nişte pilule pe care, prin intensificarea simţului mirosului, le identifică drept otrăvuri.

Adulmecă şi lama pumnalului şi găsi acelaşi miros. Vasăzică asta era metoda: atacul pe două căi.

Nu mai găsi nimic altceva.

Şi făcându-i-se milă de suferinţa hienei, comandă un minimum de lichid.

Trupul hienei păru să se scurgă în pat şi rămase acolo dând impresia unui morman mustind de apă. Şi în acel moment aproape că nici nu era altceva.

Va avea nevoie de o perioadă de reajustare interioară, poate de o zi, pentru ca sistemul să-i iasă din şoc şi să ajungă într-o stare în care să poată fi capabil să se mişte. Va rămâne cu ceva apă în creier un timp şi cu un exces de lichid în celule, dar se putea presupune că nu se îmbolnăvise şi că nu avusese loc niciun dezechilibru natural în sistem, care să nu poată fi eventual rectificat.

Modyun habar nu avea când ar putea să-i ia un interogatoriu

fostului său potenţial ucigaş, dar îşi aminti ceea ce aflase cu multă vreme în urmă de la maşinile instructoare, anume că ar fi nevoie de două sau trei săptămâni pentru o suficientă solidificare a coardelor vocale astfel încât să fie posibilă vorbirea.

Dar asta era mai puţin important. Ceea ce conta era că… Nici nu se punea problema ca cineva să-l fi urmărit.

Logic vorbind, nu era posibil, dar faptele nu puteau fi puse la îndoială. Avuseseră loc două atentate la viaţa sa, ceea ce era imposibil – într-o lume în care nu exista crimă. Şi totuşi se întâmplase.

Deduse imediat unde trebuia să meargă să cerceteze mai întâi.

Puţin după ora 3.00 a.m., se îmbrăcă, se duse la cantină, care era deschisă nonstop şi o luă înspre ieşirea prin care, accidental(?), se pomenise în curtea cantinei nas în nas cu pistolarul.

Privind retrospectiv, ceva nu-i era prea clar… îşi dădu seama că avusese un moment de confuzie…

O scurtă analiză îl lămuri că fusese împins spre acea uşă de un amplificator de gânduri, care fusese cuplat numai pentru câteva clipe. Păruse că ar fi vorba chiar de gândul lui, atât de fin fusese acordat amplificatorul cu propriile lui tendinţe. Într-un loc mai zgomotos, nici n-ar fi băgat de seamă.

Bănui că, în acelaşi timp, cei patru prieteni ai lui fuseseră supuşi unei presiuni mentale similare, care-i îndepărtase de uşa aceea, pe nebăgate-n seamă. Dar ei n-ar fi avut cum să-şi dea seama, pentru că animalele nu au puterea de a conştientiza asemenea fenomene.

Convins de justeţea aprecierilor sale, Modyun îşi făcu singur o prezicere: pista pe care sunt mă va duce la un ordinator central şi la cineva de-acolo.

Şi atunci voi şti ce se întâmplă.

Nici nu bănuia peste ce situaţie incredibilă avea să dea.

Era încă noapte… deşi se zărea o pâlpâire slabă pe cerul răsăritului…

Modyun intră în sediul computerului pe poarta principală şi se găsi într-o lume abia luminată de panouri metalice, din care

unele se ridicau de la duşumea până în înălţimile tavanului.

Se auzeau tot felul de zgomote slabe care, din câte putea să-şi dea seama, ţineau exclusiv de energia ce alimenta ordinatorul şi releele energetice. Erau o mulţime de declicuri mărunte, metalice, părând a izvorî unul din celălalt, repetându-se fără încetare.

Toate astea însă nu însemnau nimic şi nu se refereau la nimic. Nu era decât o simplă rutină care se menţinea automat de mii de ani şi care urma să continue la fel, probabil până la sfârşitul vieţii pe planetă.

Singurul lucru important era să dea peste maşina care-i urmărea gândurile. Îşi urmări ideea, trecând prin câteva uşi, printr-un coridor, coborând câteva trepte – până ajunse la sursă.

Aşa, îşi zise Modyun, aici erai.

Maşina cu care avea de-a face părea a fi un computer obişnuit, de tip universal, interactiv şi capabil de interconectări. De-aici îi fusese trimis gândul conducător care-l împinsese înspre uşa cantinei.

După un moment, Modyun îşi dădu seama cu surprindere că fusese lăsat să ajungă atât de departe fără nicio interferenţă adiţională. Resimţea… rezistenţă… la prezenţa lui acolo. Era surprinzător că el, care avea o atât de minunată percepţie senzitivă, nu putea să-şi clarifice senzaţia.

Ei bine, o să vadă imediat.

Se adresă computerului, cerându-i o explicaţie. Vocea îi răsună a gol în camera aceea plină doar de maşinării. Avu sentimentul distinct că de multe, multe secole niciun zgomot scos de vreo vietate nu violase acele spaţii interioare.

Urmă o pauză distinctă – ea însăşi neobişnuită, deoarece computerele răspund întotdeauna imediat. Dar nu şi acum.

— Am fost instruit să vă informez, zise în sfârşit computerul, că stăpânul Nunuli al acestei planete o să stea de vorbă cu dumneavoastră personal, îndată ce va ajunge în această cameră, adică peste aproximativ un minut.

Modyun avu la dispoziţie şaizeci de secunde lungi în care să contemple înţelesul acelor cuvinte. Când îşi redobândi cu totul controlul mental, nu simţi altceva decât o uimire în faţa faptului neaşteptat peste care dăduse.

Minutul trecu. Undeva, în afara unghiului său de vedere, se deschise o uşă.

VI

LA PRIMA vedere, fiinţa care îşi făcuse apariţia printre grămezile de maşinării şi panouri metalice, arăta ca un om. Era îmbrăcat într-un costum ce-i acoperea şi corpul şi mâinile. Avea două picioare şi două mâini şi felul în care şi le ţinea părea a fi omenesc.

A doua impresie majoră a lui Modyun fu aceea că bărbatul poartă pe cap un soi de cască verde-albăstruie, tare excentrică şi o pereche de mănuşi vărgate cu albastru, făcute dintr-un material ciudat.

Momentul asemănărilor… trecu.

Îşi dădu seama că celălalt nu era o creatură pământeană. Căciula colorată era de fapt o aglomerare de tentacule mărunte, care creşteau deasupra unei feţe netede, cu o strălucire sticloasă.

Iar ceea ce arăta ca un costum, era de fapt o piele gri-verzuie, pe alocuri mai mult albastră decât verde. Creatura nu avea niciun fel de îmbrăcăminte.

Cu toate că nu văzuse niciodată el însuşi un Nunuli, îşi dădu seama, din ceea ce învăţase în cursul perioadelor de instruire, că acesta era într-adevăr faimosul străin care venise pentru prima oară pe Pământ cu cinci mii de ani în urmă.

Sau, cel puţin, unul dintre ei.

Creatura se oprise şi stătea acum la acelaşi nivel cu Modyun. Avea cam şase picioare înălţime şi părea plăpând. Pământeanul îl depăşea cu vreo două picioare bune.

Modyun îşi dădu totuşi seama că el este cel aflat în situaţie de inferioritate.

— Care vă sunt intenţiile?

Nunuli îşi ridică mâinile; o imitaţie ciudat de precisă a unui gest uman, un fel de ridicare din umeri:

— Totul s-a sfârşit. Nu mai e nimic de făcut. Această planetă este cucerită.

Vocea care pronunţase aceste cuvinte era slabă, dar nu efeminată. Cuvintele fuseseră rostite fără accent, în limba universală a pământului. Sau, dacă avea totuşi un pic de accent, era posibil să fie doar o uşoară variaţie regională.

Modyun cântărise situaţia:

— Şi ce aveţi de gând cu mine şi cu celelalte fiinţe umane?

— Nimic. Ce aţi putea face împotriva noastră?

— Avem şi noi sistemele noastre de control mental.
— Şi câţi sunteţi cu toţii?
— În jur de o mie, recunoscu fără tragere de inimă Modyun. Pentru un moment – dar numai pentru un moment – fu şi el impresionat de puţinătatea numărului.
— Când am venit prima oară aici, zise Nunuli, erau cam patru miliarde de fiinţe umane. Asta ar fi putut fi periculos. Dar acum îţi spun că suntem dispuşi să-i lăsăm pe cei o mie să facă ce le place... chiar să şi lupte împotriva noastră. Dar de ce ar avea ei ceva cu noi, din moment ce noi nu avem nimic cu ei?
Modyun îşi dădu seama că trupul i se relaxează. Muşchii şi nervii îi fuseseră cuprinşi de o tensiune puternică, iar rezonanţa acesteia în minte era cât pe-aci să-l copleşească.
— Dar pentru ce ne-aţi cucerit? Ce o să faceţi cu o planetă de o asemenea varietate de forme de viaţă inteligente?
— Ceea ce o să se facă cu această planetă, rosti Nunuli protocolar, încă nu s-a hotărât. O să se ia o hotărâre la viitoarea întrunire a comitetului.
Şi creatura făcu din nou acel gest familiar, ridicând din umeri:
— Câteodată e destul de greu să pui asemenea chestiuni pe agenda comitetului.
— Dar pentru ce ne-aţi cucerit la început? insistă Modyun.
— Aveam instrucţiuni, reveni Nunuli la tonul protocolar, să cucerim grupul dominant – după care urma să se ia o decizie privitoare la planetă. Metoda noastră de cucerire pe Pământ a fost aceea de a oferi fiinţelor umane o îmbunătăţire a trupurilor şi creierelor lor de atunci. Strămoşii voştri au fost atât de impresionaţi de abilităţile pe care le-au căpătat în felul acesta, încât nu au mai băgat de seamă că, printre tendinţele astfel stimulate, se număra şi impulsul irezistibil de a se retrage într-un mod de existenţă filosofic. Pe măsură ce procesul continua, fiinţele umane au fost dispuse să-şi părăsească civilizaţia în favoarea animalelor şi insectelor. Mai târziu, atunci când am avut nevoie de un grup de animale care să ne reprezinte, am ales hienele. Sigur că, neînţelegând prea limpede situaţia, hienele nu ne reprezintă foarte bine. Aşa că ai avut... sâcâieli...
Modyun bănui că se referea la cele două atentate la viaţa lui. Explicaţia nu i se părea prea satisfăcătoare, dar nu făcu niciun comentariu.
— Nu se va mai întâmpla, zise Nunuli – dacă n-o să ne mai

faci greutăţi.

Modyun, trecând rapid în revistă tot ce se spusese, răsuflă adânc şi zise:

— Nu prea seamănă a cucerire.

— Omul virtual a dispărut. Asta-i cucerirea.

Era o idee greu de apreciat pentru Modyun. Reducerea unei specii la un grup reprezentativ de o mie de indivizi putea fi urmată uşor, după părerea lui şi de micşorarea uriaşului număr de animale şi insecte care mişunau pe întreg pământul.

Nunuliul respinse ideea:

— Avem instrucţiuni să cucerim universul şi să păstrăm exact numărul de indivizi subordonaţi de care avem progresiv nevoie pentru îndeplinirea acestui scop.

— Dar pentru ce?

— Asta e treaba comitetului să determine.

O vagă imagine a structurii ierarhice a invadatorilor începu să se formeze în mintea lui Modyun.

— Şi puteţi comunica cu membrii acestui comitet?

— Nu, ei comunică cu noi. Noi primim doar instrucţiunile.

— Vasăzică, nu trăiesc printre voi?

— Oh, nu! exclamă şocat Nunuli. Trăiesc în spatele unei bariere şi nimeni nu se duce acolo. Dar nimeni.

— Şi sunt la fel cu voi? La înfăţişare, vreau să spun.

— Sigur că nu. Ar fi chiar ridicol, se indignă Nunuli. Membrii comitetului fac parte dintr-o rasă specială.

— Şi cam câţi sunt acolo?

— Cam o mie.

— Înţeleg.

Era evident, din cele spuse de Nunuli, că el însuşi nu înţelege.

— Un comitet nu poate fi oricât de cuprinzător, pentru că ar ajunge prea greoi, spuse creatura.

— Desigur, zise repede Modyun. Şi adăugă după un moment:

— Observ că animalele noastre sunt trimise în spaţiu, înspre alte lumi. După cât se pare, le folosiţi ca parte a forţei voastre de invazie.

— Desigur. Acţionează ca forţe auxiliare în sistemul nostru de cucerire.

— Şi-atunci, audierile cu privire la destinaţia navei – care acum e gata de zbor – nu sunt decât un camuflaj?

— Pe Pământ menţinem imaginea democraţiei instaurate la

început de către om: audierile şi aparenţa alegerii de către majoritate. Dar fapt este că planetele care trebuie cucerite au fost deja selectate.

— Dar în prezent nu aveţi niciun plan în ce priveşte locuitorii ce trăiesc acum pe Pământ… nicio soluţie finală?

— Până ce comitetul o să ia o decizie în legătură cu ceea ce trebuie să se facă cu Pământul, nu contează cu ce se ocupă locuitorii. Pământul e acum o planetă cucerită… Consider, conchise fiinţa, că ar putea fi incomod pentru noi să te învârţi pe-aici câtă vreme pregătim decolarea. Aşa că îţi recomand să te întorci în spatele barierei.

— Mie mi se pare că, atâta timp cât îmi păstrez deghizarea de maimuţă, nu sunt o problemă pentru voi dacă rămân pe-aici.

— Mai devreme sau mai târziu, cineva o să te recunoască şi asta o să creeze complicaţii. Aşa că… te-aş sfătui să părăseşti oraşul.

— Cu toate că, aşa cum ştii, noi oamenii nu ne folosim de posibilităţile noastre agresive, am impresia că, dacă mi-aş pune mintea, aş putea să extermin toţi Nunulii de pe planetă. Greşesc ceva?

— O să-ţi dovedim că puţinătatea numărului vostru actual vă face neputincioşi. Aşa încât, cred că discuţia asta nu mai are niciun rost. Poţi ieşi din clădire pe-acolo pe unde ai intrat.

Aşa stăteau deci lucrurile.

În dimineaţa care urmă, când se deşteptă, Modyun îşi zise că nu simte nicio diferenţă acum că trăieşte pe un Pământ ocupat, faţă de înainte, când nu ştia asta.

În definitiv, cele patru miliarde de bărbaţi şi femei abandonaseră viaţa din cel mai bun motiv cu putinţă şi anume pentru că le dădea prea multă bătaie de cap. Nimeni nu i-a masacrat. Sau mai ştii, poate că au fost totuşi exterminaţi.

Oricum însă, treaba era făcută şi pe el nu-l deranja cu nimic. Soarta omenirii ar putea fi rezultatul unei cuceriri premeditate?

Întrebarea se prelungi în filosofie.

VII

MEDITAŢIA luă sfârşit.

Abandonă orice altă consideraţie asupra subiectului şi se dădu jos din pat.

Până termină cu îmbrăcatul, auzi nişte paşi pe verandă. Deschise uşa.

Cei patru prieteni ai lui stăteau în prag, îmbrăcaţi oarecum altfel faţă de ziua trecută. Nu purtau numai pantaloni ci şi nişte vestoane asortate. Pe sub vestoane purtau nişte tricouri albe cu guler înalt, iar în jurul gulerelor aveau legate nişte eşarfe colorate, strălucitoare, care le atârnau pe piept. Până şi picioarele erau altfel împodobite. Ieri purtaseră un fel de papuci indescriptibili. Dar în dimineaţa asta aveau pantofi strălucitori.

Modyun îi măsură de sus şi până jos cu o mirare indulgentă. Dar înainte de a putea să zică ceva, ursul i-o luă înainte cu vocea lui blândă:

— Ne-am gândit că te-ai bucura să vii cu noi la masă.

Trupul primi invitaţia cu un entuziasm puternic. Şi nici chiar Modyun nu ezită cu adevărat. Adevărul era că şi-aşa nu avea ce să facă până ce Soodleel urma să sosească de dincolo de barieră. Îi trecuse prin minte că ar putea fi destul de interesant să facă un tur pe planetă; specialiştii or să aştepte de la el un raport documentat atunci când se va întoarce printre oameni. Dar plimbarea putea să aştepte. Cel puţin, zâmbi el, până după dejun.

Ieşi pe verandă, se întoarse, închise uşa după el, se întoarse din nou şi strânse mâna fiecărui animal. Narrl, care rămăsese ultimul, zise:

— Avem destul timp. Comitetul n-o să se întrunească până la unsprezece.

Era din nou o zi senină. În timp ce mergeau, Modyun trăgea adânc aerul în piept şi i se păru pur şi proaspăt. Deci încă nu era şi nu fusese poluat. Şi zise plin de naturaleţe:

— Ce-aţi mai auzit despre ce s-a întâmplat ieri?

Îi răspunseră patru mormăituri dezgustate.

— Afurisita aia de hienă! se plânse Dooldn. Ceilalţi nutreau aceleaşi sentimente şi din reacţia lor critică reieşea că nu le fusese îngăduit să-şi expună părerea, pentru că nu erau îmbrăcaţi cum trebuie. Aşa că au stat în sală şi au ascultat nemulţumiţi o grămadă de inepţii debitate de comisie despre

punctul lor de vedere.

— Suntem siguri că astăzi o să-i punem capăt, hârâi Dooldn. Ochii piezişi, furia de jaguar şi rozul strălucitor din obraji împrumutară vorbelor sale o anume ferocitate.

Amintindu-şi ceea ce îi spusese Nunuliul – că destinaţia navei era deja stabilită – lui Modyun îi păru rău pentru tovarăşii lui. Apoi trupul avu un impuls:

— De ce n-aş veni cu voi? se oferi el. Aş vrea să văd şi eu nişte asemenea hiene. Nu vreau să-mi dau cu părerea, vreau numai să asist.

Şi aşa şi era. Chiar că i-ar fi plăcut să le observe în acţiune.

Cele patru animale-oameni fură încântate.

— O să le poţi spune despre Nunuli, îi zise Ichdohz.

— Dar va trebui să-şi ia nişte haine mai acătării, mormăi Roozb.

— Să mergem aşa cum suntem. N-am de gând să iau cuvântul.

Până au mâncat şi i-au făcut şi lui rost de un costum, s-a făcut aproape amiază. Modyun se grăbi împreună cu ceilalţi înspre stradă, unde maşinile alergau în sus şi în jos. Aproape imediat o maşină trase pe dreapta şi îi luă şi pe ei.

Trebuiau să ajungă la o clădire înaltă din centrul oraşului. Un lift îi urcă la un etaj superior. Ieşind în coridor, tovarăşii lui adoptară o atitudine de respect şi supunere. Un om-hienă, înalt de opt picioare, stătea în faţa uşii duble de la intrarea a ceea ce era evident o sală de conferinţe. Cei patru îi şoptiră la ureche cine sunt şi ce vor. Creatura dădu din cap, ceru să se facă linişte şi deschise încetişor uşa, dar numai atât cât să poată intra doar câte unul.

Modyun rămase în fundul sălii şi aruncă o privire numeroaselor figuri care de care mai ciudate. Erau acolo şi câteva soiuri de insecte – dar nu transportoare, desigur. Se dovedi că şi ele erau acolo pentru a-şi expune punctul de vedere. Dar nu le auzi vorbind, aşa că nu ştia ce anume doresc.

Avea atenţia fixată asupra comisiei, formată exclusiv din hiene. Nemaipomenit. O puternică dorinţă îl împingea să se apropie de ele. Observă că în faţă stăteau cei care aveau ceva de spus, aşa încât îi veni ideea că ar putea, de fapt, să afle mult mai multe despre hiene dacă ar pune la îndoială dreptul comitetului de a lua hotărâri în materie. Aşa că, de ce nu?

Prin urmare, atunci când Narrl – un pic mai târziu – termină de vorbit şi fu lăsat să plece, Modyun îi făcu semn să se apropie. Şi îi mărturisi că s-a răzgândit şi că ar vrea să fie şi el trecut pe lista vorbitorilor.

Vulpoiul, care se cam cocârjase în timp ce-şi formula părerea, îşi îndreptă spinarea şi-şi exprimă cu voce tare surprinderea:

— Desigur, o să-ţi spunem numele chiar la început. Vrem să le povesteşti şi lor despre Nunuli.

Vocea lui tulburase pentru un moment atmosfera şi grefierul comitetului ceru cu asprime să se facă ordine şi linişte. Dar la timpul cuvenit, iată-l pe Modyun la tribună. Unul dintre membrii comitetului i se adresă politicos:

— Scrie aici că aţi fi o maimuţă. Am văzut eu maimuţe, dar nu arătaţi deloc ca vreuna dintre cele cu care am avut de-a face.

— Sunt multe soiuri de maimuţe, parafrază Modyun argumentul adus în maşină de unul dintre tovarăşii lui.

— Şi cărei rase îi aparţineţi?

Modyun nu băgă de seamă întrebarea. Studia de aproape aceste animale care guvernau Pământul. Hienele, pe care le văzuse înainte în curtea cantinei şi în dormitorul său în ziua care trecuse, nu erau un subiect de studiu prea plăcut. Nu arătau ca nişte animale sănătoase.

Bănui că forţa de gândire a fiinţei ar putea fi la fel de dificil de determinat în cazul unei făpturi umane cu crampe severe la stomac sau cu artrită.

Aşa încât se uită cu mare atenţie la hiene.

Şi era o diferenţă clară… cel puţin aşa părea.

Totuşi, aparenţele exterioare erau conforme modificărilor obişnuite aduse animalelor. Conformaţia originală a capului hienei era aceeaşi, doar un pic… exact ca şi forma figurii celorlalte animale. Ca şi la celelalte, fizionomia hienei era aproape umană, atât de minuţioase fuseseră manipulările biologice.

Diferenţa era subtilă, dar precisă. Modyun detectă un anume simţământ al superiorităţii; hienele se considerau a fi mai bune. Cam asta le era logica: administrăm planeta, deci suntem superioare.

Întrebarea era însă: ştiau oare că sunt doar agenţii unei rase străine, extraterestre? Asocierea lor cu Nunulii era oare conştientă? Răspunsul la această întrebare nu era detectabil la

hienele din comisia de audiere.

Odată lanţul percepţiilor ajuns la capătul rapidei sale curse în creierul lui Modyun, acesta hotărî să atace direct problema:

— Aţi vrea, vă rog, să-mi citaţi şi mie directivele umane care au permis hienelor să se ocupe de asemenea probleme?

Cei din sală începură să se agite. Să-şi tragă picioarele. Chiar să respire mai greu şi să murmure.

Ciocănaşul intră din nou în acţiune, cerând să se facă linişte. Membru! comitetului, care vorbise deja, ridică din sprâncene şi îşi lăsă capul pe spate; apoi îşi reveni şi zise:

— Întrebarea dumneavoastră nu poate fi apreciată de acest comitet. Noi ne desfăşurăm activitatea în virtutea unei directive a guvernului şi hotărârile noastre se înscriu în totalitate în acest cadru. Vă satisface acest răspuns?

Modyun recunoscu în sinea lui că da. Nu-i trecuse prin minte să se informeze pe cine trebuie să atace de fapt, aşa încât se trezi că are de-a face cu o organizaţie subordonată. Se afla în faţa unei verigi dintr-un circuit de comandă conceput în lanţ; ca şi cum ai vorbi cu un ordinator în locul persoanei care l-a programat; o situaţie cât se poate de nefolositoare.

Sunt cu toţii nişte gentlemani, îşi zise.

Şi chiar arătau cât se poate de civilizaţi şi ordonaţi şi nu se opuneau nici unui lucru care ar fi putut să le ridice nivelul de cultură.

— Având în vedere împrejurările, nu mai am nimic de spus.

Pe când tocmai se ridica în picioare să coboare de la tribună, jaguarul strigă din sală:

— Hei, dar cu Nunulii cum rămâne?

Evident, asta era prea mult pentru hiene. Grefierul bătu furios cu ciocănaşul în masă, iar în sală intrară în grabă câteva hiene îmbrăcate în uniformă. În câteva minute, sala de audienţe fu evacuată şi o notă afişată pe coridor anunţa că audierea se va relua la ora trei după-amiază.

Modyun, îndreptându-se înspre lifturi cu tovarăşii lui, dădu colţul şi văzu că vreo douăzeci de hiene în uniformă blocau coridorul la vreo treizeci de metri în faţă. Toţi cei care participaseră la audiere, ca spectatori sau vorbitori, erau opriţi şi interogaţi. În toate cazurile, observă Modyun, răspunsurile păreau să fie satisfăcătoare iar persoana în cauză primea

aprobarea să treacă mai departe, printr-o cărare strâmtă între două şiruri de hiene în uniformă.

Micul lor grup fu nevoit să aştepte la rând. Narrl, care era în faţă, îi anunţă pe ceilalţi:

— Fiecare trebuie, să-şi spună numele. Imediat ce şi-l spune, este lăsat să treacă.

Hiena care punea întrebările cu o figură încruntată avea în mână un document. După ce Modyun îşi spuse versiunea de maimuţă a numelui, ofiţerul se uită atent la document şi spuse pe un ton neutru:

— Vreţi să mi-l spuneţi pe litere?

Ceea ce Modyun şi făcu, liniştit. Creatura îşi examină documentul încă o dată.

— Asta-i pentru dumneavoastră, zise, şi-i întinse hârtia lui Modyun.

— Pentru mine? Dar ce-i asta?

— O citaţie.

— Dar ce-i aceea o citaţie?

— Citiţi-o, se enervă hiena, şi-o să aflaţi. Îi făcu un semn unei alte hiene şi întregul grup luă poziţia de drepţi.

— La dreapta! înainte marş! ordonă comandantul. Sunetul paşilor li se pierdu repede în depărtare.

— Ce-a fost asta, întrebă Roozb. Ce ţi-a dat?

— O citaţie.

— O ce?

Modyun îi puse ursului în mână hârtia împăturită. Greoiul flăcău se aplecă şi începu să citească silabisind:

— „Statul versus Modiunn”.

Se uită în jur şi zise:

— Hei, e clar că Modiunn eşti tu. Dar cine o fi tipul celălalt, Statul?

Modyun nu putu să-şi stăpânească un zâmbet.

— Statul e guvernul. Zâmbetul i se şterse când realiză înţelesul cuvintelor pe care le spusese: probabil că e vorba de oamenii-hienă care au uzurpat puterea.

Faţa rozalie a lui Dooldn se încreţi.

— Le-ai zis-o la audiere, Modiunn. Cum de-or fi ajuns hienele să aibă dreptul să decidă destinaţia navei?

Omul-jaguar se uită chiorâş. Scrâşni din măsele în felul lui caracteristic, cu un zgomot aproape metalic:

— Nu m-am gândit deloc la asta până acum, mârâi el.

— Mda, zise Roozb. Le-ai zis-o. La naiba, oare de ce n-om pune noi mâna, se uită el spre jaguar, pe vreo zece hiene din astea şi să le vedem atunci dacă or să ne mai comande ce să facem.

Modyun se uită repede de la unul la celălalt. Puternicele animale erau amândouă congestionate la faţă şi era clar că se enervaseră. Sălbăticia nu-i prea departe de suprafaţă, reflectă omul. Era surprins, dar… asta îl făcu să se hotărască. Mai bine să aibă grijă pe viitor ce vorbeşte. Era clar că-i mai bine să nu întărâte animalele, pentru că n-ar reuşi să facă altceva decât să dea de bucluc.

— Ei hai, băieţi. Să nu ne enervăm. Oricum, n-are nicio importanţă.

Scena nu mai dură foarte mult. Obrajii încetară să le mai ardă, iar Dooldn se întinse şi luă documentul din mâna lui Roozb.

— Ia să aruncăm o privire pe chestia asta.

— Stai un pic, se împotrivi ursul, dar cam moale; Jaguarul îi luase deja citaţia şi începu s-o despăturească. Aruncă o privire înăuntru şi ceea ce văzu îl lăsă pentru câteva momente fără glas. Apoi citi cu voce tare:

— Citaţie Criminală. Citaţie Penală.

— Penală? Criminală? repetă ca un ecou Narrl. Tu eşti un criminal?

Toţi ca unul, cei patru se îndepărtară de Modyun. Stătură apoi locului şi se holbară la el.

Aveau nişte figuri tare nedumerite şi îşi pierdură şi aura de nevinovăţie de până atunci.

— Cum aş putea să fiu criminal, într-o lume în care crima nu există? zise Modyun.

— Mda, făcu Roozb. Are dreptate. Ce-ar fi putut să facă?

— Păi, nu ştiu… îşi exprimă îndoiala vulpoiul. Dacă hiena zice că-i un criminal, înseamnă că aşa trebuie să fie. Şi se întrerupse. E foarte bine că ne întrebăm cum au ajuns hienele la putere, dar ceea ce contează e faptul că au ajuns la putere.

— Tu ai început să citeşti, îi zise Modyun lui Dooldn. Despre ce-i vorba?

— Mda, despre ce-i vorba, făcu Roozb. Citeşte-ne şi nouă.

Jaguarul ridică spre lumină bucata de hârtie şi începu să

citească cu vocea lui melodioasă şi profundă:

— Eşti acuzat de – da, aici e – distrugerea circuitelor de ieşire ale calculatoarelor, obţinerea ilegală a accesului într-o locuinţă de tranzit… Hei, păi asta nu prea arată a contravenţie serioasă. Se aplecă din nou asupra foii. Mai zice aici că va trebui să te prezinţi în faţa unui magistrat – marţi… Şi până atunci – i-auzi – toţi cetăţenii cinstiţi trebuie să se abţină de la contactul cu acuzatul. Noi suntem ăştia, cetăţenii cinstiţi. Aşa că – dădu el din cap spre Modyun – va trebui să te descurci de unul singur până marţea viitoare.

Împături grăbit citaţia şi i-o întinse lui Modyun. Orice urmă a rebeliunii sale din urmă cu câteva minute se ştersese:

— Vasăzică, băieţi, cred că-i mai bine să ne luăm tălpăşiţa. Şi-apoi către Modyun: Ne vedem marţea viitoare, amice.

Şi o luă din loc urmat de Narrl, care-i făcu nepăsător un semn de adio. Roozb şi Ichdohz încă ezitau. Ursul mormăi nu prea sigur de el:

— Cum să pleci şi să-ţi laşi prietenul la necaz?

Modyun îşi reafirmă hotărârea de a nu amesteca pe nimeni în necazurile sale:

— Numai până marţea viitoare; o să ne vedem atunci.

Cuvintele acestea părură a fi asigurarea de care aveau nevoie ursul şi hipopotamul. Vizibil uşuraţi, îi strânseră mâna aproape cu recunoştinţă. Şi-apoi se grăbiră să-şi ajungă din urmă tovarăşii.

O luă şi el în aceeaşi direcţie şi, când ajunse în dreptul liftului, nu se mai vedea nici urmă de cei patru. De fapt nu mai era nimeni în jur. Când sosi următorul lift, Modyun băgă de seamă că era gol. Ciudat. Era cât p-aci să intre, când impactul pustietăţii din acel loc, care cu numai cinci minute înainte foia de lume, îl îndemnă la prudenţă.

Ei bi-i-i-ne, cred că mai bine aş coborî pe scări. Nunulii ăştia-s cam şmecheri.

Ar fi fost foarte neplăcut dacă liftul s-ar fi blocat în timpul coborârii, cu el înăuntru. Ca să scape, ar fi trebuit să încalce cam multe legi… N-apucase să coboare un etaj, când îi veni în minte că a găsit o rezolvare prea complicată unei situaţii atât de simple.

Îmi închipui, suspină el începând să coboare al doilea rând de

scări din cele treizeci şi trei, că aşa trebuie să fi gândit oamenii în zilele de demult, pe vremea când mai existau spiritul de competiţie, intrigile şi altele de felul ăsta.

Pe la al treilea etaj deveni conştient că simte o aversiune puternică faţă de viaţa asta în exteriorul barierei. Poate ar fi fost mai bine să-l asculte pe Nunuli; să se întoarcă de unde a venit şi să dea uitării toate necazurile astea.

Dar, îşi aminti el cu tristeţe coborând al patrulea etaj, i-am promis lui Doda. Şi-apoi, în numai câteva săptămâni urma să sosească şi Soodleel.

Aşa că nu avu altceva mai bun de făcut decât să coboare şi restul de treizeci de etaje.

Ceea ce şi făcu.

Şi încă înainte de a ajunge în hol, reuşise să ia o hotărâre.

Conform căreia comandă conştientizare.

VIII

PACEA era atotcuprinzătoare… cu excepţia câte unei nereguli ici şi colo.

Modyun se identificase cu întregul univers apropiat – în afară de tulburări, unde se întretăiau şi interacţionau energiile agresive ale violenţei. Sau poate că era vorba numai de intenţii violente. Vârtejuri înlănţuite şi întuneric, fâşii scânteietoare şi şuvoaie necruţătoare vibrând în imensitatea altfel liniştită care-l înconjura.

Îşi dădu seama că animalele erau trase pe sfoară în mod paşnic. Şi erau atât de numeroase, încât bunătatea lor atotcuprinzătoare umplea abisul.

Pe hiene le percepea în mod diferit. În marea lor majoritate erau şi ele înşelate fără s-o ştie. Scânteierile, amestecate cu dârele de întuneric, arătau că ele nu erau conştiente de modul în care ajunseseră la putere. Dar, fără nicio îndoială, îşi acceptau rolul. Aşa încât dinspre ele radia un flux constant de agresiune temperată. Şi scopurile lor, urmărite constant, creau… o tensiune, da, un fel de rigiditate. Dar nu cine ştie ce.

Liderii hienelor, pe de altă parte, dădeau o altă tentă. Ei *ştiau.* Şi această cunoaştere îi îmbăta. În jurul acestor indivizi conştienţi erau nori de particule şi emanaţii ale unei auto-admiraţii caracteristice. A lor era bucuria unei totale securităţi. O siguranţă care izvora din conştiinţa atotputerniciei Nunulilor şi care, în viziunea lor, a celor prin care Nunulii îşi exercitau puterea, era absolut indiscutabilă.

…Aroganţă a condiţiei, îngemănată cu o nesfârşită euforie – structura spaţiului era împletită într-o multitudine de configuraţii. Erau cu mult mai mult de o mie, prea multe pentru a le număra: o întreagă protipendadă a hienelor. Şi împrejurul fiecărui individ se contura un înveliş de agresivitate…

Însă adevărata perturbare provenea de la unicul Nunuli. Împrejurul lui se îngrămădea o uriaşă vălătucire neagră şi informă. Un văl de nepătruns ascundea această fiinţă.

Întunecimea din jurul lui îşi trăgea vigoarea de la o sursă apropiată. Însă această sursă nu avea o localizare evidentă. Şi energia care emana din ea îl punea un pic în încurcătură chiar şi pe Modyun.

Hei, dar e vorba de Ylem, esenţa fundamentală!

Vasăzică, am dat de urma inamicului.

Mintea i se echilibră la acest gând; respinse ideea de inamic pentru că… există oare cu adevărat inamici?

Întreaga semnificaţie lăuntrică a filosofici păcii îi spuse că nu. Nu există inamici. Nu există decât indivizi care au de înfruntat răspunsul la acţiunile lor.

Aceste răspunsuri, pe care ei înşişi le stârnesc, le apar ca provenind de la un inamic.

Adevăratul duşman se ascunde însă în impulsul generat de o perturbare – chiar dacă aceasta este trecătoare – impuls care-i împinge să facă anumite lucruri, care la rândul lor determină anumite consecinţe.

Dacă nu există consecinţe, nu există nici duşmani.

Aşa încât, se hotărî Modyun, pot să mă întorc în apartamentul meu micuţ şi drăguţ şi să stau acolo fără să mai creez niciun fel de probleme, fără să stârnesc niciun răspuns, până marţea viitoare… când mă voi prezenta în faţa Curţii. Aceasta e cea mai cuminte reacţie la citaţia care mi-a fost înmânată.

Şi nici nu făcu altceva – în afară de faptul că mai ieşea din când în când să mănânce.

IX

LA UŞĂ era o hienă cu un ecuson pe care scria: CITAŢII. FUNCŢIONAR. Ea examină citaţia lui Modyun şi-i spuse doar:

— Intraţi, domnule.

Modyun intră în camera uriaşă şi se uită în jur, uluit. Chiar în faţa lui era un birou lunguieţ, dincolo de care, în dosul unor ghişee transparente, erau aşezate vreo duzină de femei hiene. În faţa fiecărui ghişeu stăteau la coadă nişte animale. Între şase şi douăzeci la fiecare coadă.

Nici urmă de vreo sală de judecată. Se întoarse în coridor şi se uită şi pe la celelalte uşi. Crezuse că citaţia lui avea numărul greşit, dar nu era totuşi nici urmă de vreo judecătorie. Se întoarse în camera aceea mare şi se prezentă din nou cu citaţia la „funcţionarul cu citaţiile”, care părea că-l uitase deja şi fu primit din nou. De data asta, după ce intră, se apropie de o hienă în uniformă care stătea într-o margine. Pe ecusonul ei scria: MAGISTRAT. Şi iarăşi se înţeleseră cu ajutorul citaţiei. „Funcţionarul” se uită la ea şi zise indiferent:

— Ghişeul opt.

Modyun se aşeză şi el la coadă. În faţa lui nu mai erau decât cinci persoane, deci era coada cea mai scurtă. Modyun era al şaselea.

Abia se aşezase la coadă – şi abia apucă să bage de seamă că primul la rând era un tigru – că respectivul primi o bucată de hârtie prin ghişeu. Tigrul se uită fix la ea, se aplecă; i spuse ceva prin deschizătură. Modyun nu auzi ce-a spus, dar îşi dădu seama că animalul era cuprins de furie. Răspunsul femeii-hienă veni surprinzător de clar:

— Îmi pare rău, zise ea politicoasă, dar nu eu fac legile.

Tigrul se îndreptă încetişor şi rămase încruntat cel puţin încă vreo zece secunde. În cele din urmă, o luă repede spre ieşire, strângând din dinţi.

Şobolanul din faţa lui Modyun clătină din cap şi suspină:

— O, Doamne, cu siguranţă că o fi primit o sentinţă aspră.

— Dar ce a făcut? întrebă Modyun.

— E specificat în citaţia lui, clătină şobolanul din cap. Probabil că o fi bătut pe cineva. Ăştia primesc pedepse grele.

— Hmm, făcu Modyun curios. Tu ce delict ai comis? Şobolanul ezită un pic.

— Tâlhărie.

— Tâlhărie! Într-o lume unde totul e pe gratis! Era sincer surprins şi abia după ce şi-a dat drumul la gură i-a dat prin cap că vorbele lui ar putea să pară agresive.

Şi, de fapt, primul răspuns al şobolanului fu:

— Pentru numele lui Dumnezeu, lucrurile nu stau chiar atât de bine. Apoi se destinse şi păru să accepte cel puţin o parte a implicaţiei mirării lui Modyun. Şi continuă cu glas mai moale:

— Poate că-i mai greu de crezut, dar trebuie să-ţi spun ceva. Şi eu şi tu – şi deveni dintr-odată furios – putem folosi orice maşină pe străzile principale. Dar dacă vrem să cotim pe o stradă lăturalnică, trebuie să ne dăm jos din vehiculele care circulă pe magistrale şi să luăm un trotuar rulant sau chiar să mergem pe jos.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Modyun pe un ton neutru. Când toate aceste detalii au fost puse la punct părea a fi o metodă cât se poate de corectă. Nimeni nu are acum de mers pe jos mai mult de o sută de yarzi.

Figura uscăţivă a celui din faţă, cu înfăţişarea lui de şobolan, se întinse într-un zâmbet de cunoscător:

— Când am văzut că hienele, ca persoane oficiale, au la dispoziţie maşini speciale cu care merg unde vor – ei bine, mi-am zis că şi eu sunt la fel de îndreptăţit ca şi ele. Aşa că am luat şi eu una şi m-am dus cu ea până acasă. Şi aşa am ajuns aici.

În vreme ce vorbiseră, coada mai avansase. Modyun se uită la cel care îşi primise sentinţa şi tocmai pleca – avea o figură fără nicio expresie, reminiscenţă a unui crocodil, sau cel puţin a vreunei reptile, şi care nu-i spunea nimic – şi îşi îndreptă din nou atenţia spre şobolan:

— Cum te-au prins?

— Maşinile private sunt conectate la un ordinator special, care a trimis o patrulă după mine. Mi s-a înmânat o citaţie să mă prezint astăzi la judecată şi, iată-mă.

— Nu prea seamănă a judecată, comentă Modyun când cea de-a treia persoană îşi primi hârtia cu sentinţa, care era probabil deja tipărită, îşi arătă plină de groază dinţii de iepure şi o luă val-vârtej spre uşă.

Înţelesul cuvintelor lui Modyun îi scăpă şobolanului:

— A, păi, tribunalul e tribunal.

Dar nu prea arăta a tribunal pentru Modyun.

— Şi tu şi eu – ridică şobolanul din umeri – avem ghinion, de-

aia am ajuns la tribunal.

Cea de-a patra persoană tocmai pleca de la ghişeu, aşa că şobolanul zise iute:

— Aş face mai bine să înaintez. Trebuie să te comporţi respectuos, altfel poţi fi acuzat de sfidare a curţii.

— Cum te cheamă? îl întrebă Modyun.

Îi zicea Bunit, avea domiciliul stabil în Hulee, nevastă şi trei urmaşi. Şi voi să ştie de ce se interesa Modyun de el.

— Într-o lume perfectă, exceptând faptul că trebuie să mergi pe jos o sută de yarzi, tu furi. Aş vrea să aflu care e filosofia ta…

Dar nu primi niciun răspuns. Bunit tocmai îşi primea sentinţa. Se uită la ea şi împietri; faţa lui căpătă o expresie neîncrezătoare.

O luă din loc, buimăcit complet. Modyun ar fi vrut să meargă după el, dar deja îi venise rândul. Aşa că îşi împinse citaţia pe sub grilaj şi se uită plin de interes la femeia-hienă care tasta numărul citaţiei la o maşină din dreapta ei. Bucăţica de hârtie care ieşi din aparat arăta ca o carte poştală din carton tare.

Modyun o primi cu un interes considerabil şi citi: „Pedeapsă: Douăzeci de zile de detenţie la domiciliu. Puteţi ieşi să mâncaţi de trei ori pe zi, dar fiecare masă să nu vă ia mai mult de o oră.” Rămase uimit. Se apleacă şi îi spuse femeii:

— Pare cam ilogic. Eu am comis delictul de a ocupa ilegal o locuinţă şi-acum sunt condamnat la detenţie în acelaşi loc care pare a nu mai fi ocupat ilegal. Aş putea să stau de vorbă cu cineva despre asta?

— Vă rog să părăsiţi coada. Întrebaţi recepţionerul dacă aveţi vreo nelămurire.

În timp ce-şi primea „condamnarea”, Modyun îl văzuse cu coada ochiului pe Bunit plecând şi, cum îi luase destul timp să întrebe, o luă şi el grăbit spre aceeaşi ieşire. Ajuns în coridor, se uită printre cei de-acolo, căutându-l pe Bunit.

Dar nu-l mai văzu.

Ei, probabil că o fi luat-o la fugă şi o fi uitat complet de întrebarea mea. Cu atât mai rău.

Clătinând din cap, aşa cum îl văzuse făcând pe Roozb în câteva ocazii, se întoarse şi intră din nou în sala de judecată. Dar fu împiedicat de. recepţioner:

— Trebuie să aveţi o citaţie ca să intraţi, domnule.

Modyun îi explică ce se întâmplase şi îi arătă sentinţa. Dar

paznicul uşii, în faţa întorsăturii lucrurilor, clătină din cap:

— Îmi pare rău, domnule, dar am instrucţiuni să nu las pe nimeni să intre fără citaţie.

— Bine, zise Modyun şi făcu un pas înapoi. Se uită la creatura care-i bloca trecerea şi îşi zise: La urma urmelor, întreaga judecată nu-i decât o prefăcătorie. Ar fi ridicol să întrebi despre iraţionalitatea unui aspect, când întreaga procedură e incorectă.

Dar era totuşi nedumerit de nişte amănunte:

— Mi-aţi putea spune cam ce fel de sentinţe se dau aici? De exemplu, şobolanul care a plecat înaintea mea, ce pedeapsă ar fi putut primi pentru furtul unei maşini?

Paznicul se ridică cât era de înalt:

— Domnule, aceia dintre noi, care avem puterea de a da legi, suntem în acelaşi timp şi plini de compasiune aşa că am decretat de multă vreme că de pedepsele date vor fi informaţi doar cei pedepsiţi.

— Nu văd ce valoare are secretul ăsta pentru o persoană care a fost pedepsită pe nedrept, protestă Modyun.

Paznicul nu se enervă:

— Vă rog să ieşiţi. Deranjaţi activităţile curţii.

Ce-i drept, tocmai sosise o altă persoană cu citaţie. Modyun se dădu mai înapoi, stătu un pic indecis şi se îndreptă apoi înspre lift.

Fusese judecat şi era timpul să-şi ispăşească „sentinţa” – cel puţin până la sosirea lui Soodleel.

X

CÂND MAŞINA opri scrâşnind din frâne, Modyun o văzu aşteptând între nişte tufişuri, parţial ascunsă vederii. Dar nu stătu să se uite. Întârziase, deci era vinovat, aşa că sări din maşină şi alergă spre ea. Era nemulţumit că întârziase, dar încercase totuşi să se mişte repede ca să nu lipsească prea multă vreme de la domiciliul lui obligatoriu.

Chiar dacă renunţase la o masă ca să câştige timp, văzu că totuşi întârziase. Aşa că – repede. Ia-o şi pe ea în maşină şi tai-o spre oraş.

În vreme ce-şi spunea toate astea, se căţără pe ridicătura unde era tufişul – şi de la înălţimea aceea o văzu pe Eket. Insecta era la vreo sută cincizeci de metri în vale şi era negreşit în drum spre barieră.

Văzând-o, îşi aminti de ceva, aşa încât îşi reglă gândul pe una dintre benzile de frecvenţă ale insectelor. O salută mai întâi şi primi în schimb un răspuns curtenitor. Apoi trimise un mesaj celorlalte fiinţe umane.

În raportul său mental descrise pe scurt ceea ce descoperise: modificările în programarea computerelor, noul statut al hienelor, cucerirea Pământului de către Nunuli în numele unui vag comitet.

O spusese numai cu titlu informativ. Interesul adevăratelor fiinţe umane pentru asemenea detalii nu putea fi decât minor. Probabil că vreo câţiva vor fi intrigaţi la auzul lor şi era posibil ca Doda să fie mulţumit şi să-şi simtă astfel justificat mult criticatul lui experiment. (Câţiva masculi au fost mai cu seamă nemulţumiţi de faptul că fusese amestecată şi Soodleel). Dar oricum, era îndoielnic ca altcineva să fi acceptat să fie închis într-un trup care se autoîntreţine, cu toate nevoile lui degradante.

Concluzia comunicării lui Modyun ţinu seamă de o asemenea reacţie potenţială a celor rămaşi în spatele barierei.

Aşa că transmise prin intermediul lui Eket: „Dat fiind că eu şi Soodleel suntem condamnaţi la încă trei ani de purgatoriu în aceste trupuri – din care doi ani aici afară – aş propune să lăsaţi în seama noastră soluţionarea situaţiei pe care v-am expus-o”.

Chiar dacă mesajul nu i-a luat prea mult timp, Modyun băgă de seamă că Soodleel ieşise din raza vederii lui. Ezită o clipă căutând cu privirea prin valea înnegurată în care dispăruse atât

de repede insecta.

Şi simţi o mică sâcâială la gândul că poate transmisese un neadevăr. De fapt, el tiu avea de ales, dar nu era sigur că şi Soodleel va accepta situaţia.

Dar îi trecu. Pentru că – ce se putea întâmpla? Ce puteau să facă Nunulii împotriva oamenilor? Nimic... după cât se părea. Aşa că porni în jurul hăţişului. Îl ocoli. Şi se opri. Şi holbă ochii.

Pentru numele lui Dumnezeu, îşi zise.

Soodleel stătea în marginea şoselei urmărind traficul neîntrerupt. Nu era decât la vreo treizeci de metri de el dar, pentru moment, nu păru că l-ar fi văzut. Modyun porni din nou – iar ea se întoarse să-l întâmpine şi uluirea lui crescu.

Cât era de plină de viaţă! Absolut de necrezut. Se uita la el şi îi zâmbea. Avea un zâmbet îmbătător. Stătea acolo, oarecum neîndemânatic îmbrăcată, cu o pereche de pantaloni şi un tricou.

Părul ca aurul îi cădea pe umeri, iar ochii albaştri îi erau atât de strălucitori, încât păreau că luminează ei înşişi, cu o lumină a lor proprie. Buzele îi erau uşor întredeschise, iar efectul general era acela al unei personalităţi strălucitoare pe punctul de a... ce?

Modyun habar nu avea. Niciodată nu mai avusese ocazia să admire o femeie adevărată, împlinită. Ceea ce o făcea să-i pară atât de neaşteptată era faptul că, în urmă cu câteva săptămâni – când o văzuse pentru ultima oară – era mult mai micuţă. Şi avea şi ceva searbăd în înfăţişare, lucru pe care Doda îl atribuia creşterii extrem de rapide a celulelor. Şi desigur, medicamentelor.

Acum totul trecuse.

Şi iat-o dintr-odată radiind de sănătate. Întregul ei trup şi faţa parcă îi vibrau, mereu şi mereu, fără încetare. Uluitoarea apariţie zise cu o voce care sună în urechile lui Modyun precum cristalul:

— Eket m-a lăsat şi pe mine să percep mesajul tău către ceilalţi. Şi adăugă: Aşa că ştiu cum stă treaba.

— Nu ştii decât o parte. Hai în maşină, se grăbi el, şi-o să-ţi povestesc eu şi restul.

Era neliniştit, pentru că într-adevăr era consemnat în apartament şi cu cât mai repede plecau, cu atât mai bine ar fi

fost.
Soodleel nu obiectă în niciun fel. Aşa încât Modyun făcu semn unei maşini libere. După ce urcară, el îşi începu istorisirea. Povesti cum fusese luat drept maimuţă şi permisese această identificare greşită şi încheie cu consemnarea la domiciliu primită ca pedeapsă pentru că ocupase sub nume fals o locuinţă.
Când Modyun îşi sfârşi rezumatul, Soodleel îl întrebă:
— Sentinţa era de douăzeci de zile?
— Da.
— Şi ai stat închis deja optsprezece?
— Da… Avu un ton cam uimit – pentru că ea părea să aibă o idee.
— Crezi că are vreo importanţă dacă faci exact douăzeci de zile sau mai puţin?
— Ce vrei să spui?
— Păi, cred că ei au nevoie de douăzeci de zile ca să ducă la îndeplinire ceva în legătură cu tine şi vor ca tu să stai inactiv în tot timpul ăsta.
Era un punct de vedere cu totul nou. Dar Modyun trecu repede peste implicaţiile acestuia:
— Cum ar putea să facă în trei săptămâni ce nu pot să facă în trei zile? Nu, cred că am primit pur şi simplu o sentinţă pe măsura crimei.
— Crezi deci că sunt multe animale care îşi dau o identitate falsă?
După o lungă pauză, Modyun ajunse la concluzia că nu e de crezut aşa ceva şi că, de fapt, era puţin probabil ca cineva să mai fi fost cândva condamnat pentru o asemenea „crimă”.
— Poate părea ciudat, zise el încetişor, dar de fapt, ce ar putea ei să facă? Ce-ar putea comitetul lor să facă?
Trăsăturile calme ale lui Soodleel căpătaseră expresia cuiva care încercă să prindă un gând fugar. La auzul vorbelor lui ea zâmbi din nou, cu acel zâmbet strălucitor. Şi, uite-aşa, frumuseţea ei vibră din nou cu intensitate.
— E drept, acceptă ea. Deci nu-i nicio problemă. Dar eram curioasă.
Renunţarea ei, după ce venise cu un punct de vedere atât de interesant, nu prea îl mulţumi pe Modyun. Îşi reaminti astfel că timpul trecea.

— Soluţia mea la tot ce se întâmplă constă în a nu face nimic care să creeze probleme suplimentare.

— Pare destul de plină de bun simţ.

Replica sună atât de firesc, încât păru a constitui un moment propice în care să-şi impună punctul lui de vedere. Aşa că îi aminti ceea ce îi spusese despre Nunuli, care priveau Pământul ca pe o planetă cucerită.

— Cu multă vreme în urmă, înainte ca rasa umană să fi ajuns la înalta ei stare actuală, un asemenea lucru m-ar fi determinat să declar război şi să-i alung pe invadatori din lumea noastră. Dar, mărturisi el, am sentimentul că au cucerit victoria printr-un şiretlic şi asemenea şiretlicuri denotă un caracter abisal, pervers, căruia n-ar trebui să i se permită să existe. Dar – şi trebuie să fii de acord cu asta, aşa cum ar spune noii mei prieteni, apa trece, pietrele rămân.

— De acord.

— Deci – îşi sfârşi el ideea – va trebui să mai rămânem încă vreo câteva zile maimuţe, ca să nu supărăm oamenii-hienă.

Urmă o scurtă pauză. Maşina zdrăngănea mai departe, cauciucurile fâşâiau pe asfalt.

— Dar eu nu sunt o maimuţă, făcu Soodleel, cu o intonaţie deosebită în glas.

Modyun fu oarecum surprins, auzind-o. Faptul îi părea atât de evident, încât nici nu i-ar fi trecut prin minte să-şi pună problema. Făcu atunci un lucru pe care înainte nu găsise de cuviinţă să-l facă: revăzu în minte tot ceea ce îi spusese femeii, întrebându-se ce ar fi putut să o determine să facă o asemenea observaţie. Dar nici nu se punea problema. Povestirea lui fusese cât se poate de raţională. Expusese clar situaţia dificilă în care se afla şi soluţia pe care o găsise.

— Voi, bărbaţii, aveţi nişte idei tare ciudate, reveni Soodleel. E clar că de data asta soluţia ar fi să sosim ca fiinţe umane şi asta ar pune automat capăt problemelor. Hai să considerăm treaba asta rezolvată.

Modyun stătu în continuare lângă ea, nemulţumit. Trebuia să fie ceva greşit în logica ei, dar vorbise cu un ton care lăsa să se înţeleagă că încheiase orice discuţie asupra subiectului. Şi, atâta vreme cât el continua să acţioneze în virtutea principiului unui total respect pentru punctul ei de vedere – sau al oricui altcuiva

— Chiar că nu mai încăpea discuţie.

Liniştea care se înstăpâni între ei se întrerupse brusc după vreo douăzeci de minute. Soodleel privea pe fereastră şi arătă deodată ceva cu degetul:

— Ce-i asta?

El se uită într-acolo. La o oarecare distanţă, printre două dealuri, se zărea o câmpie destul de întinsă. În mijlocul ei se înălţa cea mai uriaşă structură pe care o văzuse vreodată. Înainte însă de a putea să-i desluşească contururile, maşina lăsă în urmă îngusta despicătură dintre dealurile prăpăstioase şi monstruozitatea aceea dispăru. Oricum, Modyun văzuse destul.

— Trebuie să fie nava.

Şi îi povesti despre cei patru prieteni ai lui şi de apropiata lor plecare înspre un sistem stelar îndepărtat.

Şi continuă să-i spună cu înduioşare cât de temători veniseră ei în ziua sentinţei la uşa lui, să vadă ce pedeapsă primise. Şi cât de uşuraţi fuseseră când descoperiseră că nimic din cuprinsul sentinţei nu-i împiedica să fie împreună cu el.

— Aşa că au mâncat tot timpul cu mine şi mi-au făcut vizite în afară de astăzi, când a trebuit să-şi pună la punct echipamentul pentru călătorie.

Soodleel nu făcu niciun comentariu şi păru să rămână indiferentă. Era o indiferenţă prietenoasă. Un pic mai târziu, când maşina intră în oraş, Modyun îi arătă ce era mai important: locuinţele pentru cei aflaţi în trecere, casele băştinaşilor, o cantină, o stradă cu magazine… Era conştient de sentimentul de comunicativitate pe care-l încerca. Îl mira mai cu seamă că era un simţământ de mândrie, ca şi cum o persoană care ar cunoaşte toate nimicurile acelea ar fi superioară uneia care nu le-ar şti. Ceea ce îl mai surprindea era şi interesul manifestat de Soodleel pentru asemenea detalii. Ca şi cum abia ar fi aşteptat asta, atenţia i se fixă asupra locuinţelor care, cu mult timp în urmă, fuseseră rezervate oamenilor:

— Crezi că sunt tot nefolosite?

— O să vedem, zise Modyun şi îi arătă înspre un deal din faţă. Sunt acolo, în dreapta.

Casa pe care Soodleel o alese avea nişte grădini în terasă, care mărgineau aleea de acces înspre clădire. Erau alcătuite dintr-o serie de cinci straturi ovale, înlănţuite, fiecare de altă culoare, astfel încât efectul ansamblului era extraordinar.

Femeii îi plăcu de la prima vedere. Şi, pentru că fusese ideea *ei* să se mute într-un asemenea loc, Modyun nu făcu nicio obiecţie. Se identifică pe ordinatorul automobilului cu numele său uman şi îi ordonă să-i ducă sus, pe drumul în pantă care mergea până la intrarea principală.

După ce-i lăsă în faţa uşii, maşina se puse în mişcare şi plecă imediat.

Ajunseseră.

XI

CATEGORIC, ajunseseră la destinaţie, dar Modyun era încă nehotărât. Oare să accepte soluţia ei?

Să-şi abandoneze identitatea de maimuţă?

Stăpânul Nunuli îl avertizase să nu facă aşa ceva. Ceea ce îl deranja pe Modyun era faptul că animalele înşelate ar fi putut fi întărâtate împotriva celor două făpturi omeneşti. Şi atunci ar fi trebuit să hotărască în ce măsură să se folosească de metodele defensive.

Se întoarse înspre femeie s-o întrebe dacă se gândise la asta. Dar ea se îndrepta spre simpaticul gărduleţ care mărginea aleea. Dincolo de gard, malul cobora brusc iar în vale, mai întins decât ar fi crezut, era oraşul Hulee. Femeia se rezemă de gard şi se lăsă furată de privelişte. Modyun rămase unde era, dar o bună parte a obiectului admiraţiei lui Soodleel era vizibilă şi din locul ridicat în care se găsea el.

Băgă de seamă un lucru pe care nu-l sesizase până atunci. Şi anume, înălţimea la care se găsea casa. Vârful colinei pe care erau le oferea o vedere senzaţională; cea mai bună din întregul Hulee. Până şi zgârie norii din depărtare păreau joşi în raport cu locul unde se găseau.

Probabil că nu atât varietatea culorilor o încântă, cât altitudinea, se gândi Modyun şi el impresionat de acelaşi lucru.

Îi veni în minte că ar trebui să facă ceva, fiind de presupus că avea mai multă experienţă, ca unul ce petrecuse mai multă vreme în noul trup omenesc.

Dar ce anume?

Se uită împrejur. Maşina îi lăsase exact vizavi de intrarea principală. Aleea de acces mergea mai departe, apoi ocolea prin dreapta şi se pierdea din vedere în spatele casei. Era clar că ocolea casa, făcând un cerc complet, căci maşina cu care veniseră dispăruse pe după casă şi apăruse un pic mai încolo, înscriindu-se pe drumul pe care venise.

Mai remarcă ceva în legătură cu casa. Părea să nu fie ocupată. Nu se auzea niciun zgomot, nu se vedea nicio mişcare, nici măcar din apropiere. Adică *ceva* zgomote se auzeau totuşi. O briză de după-amiază răscolea tufişurile; frunzele cădeau cu un oarecare zgomot pe suprafaţa de plastic uitată de timp a aleii şi era şi o ciocârlie care cânta neobişnuit de tare.

Modyun o luă înspre intrare. Observă că femeia se întorsese

spre el. Îşi spuse numele adevărat ordinatorului de la uşă – şi Soodleel porni înspre el. Apăsă pe clanţă, uşa se deschise şi o dădu la o parte. Apoi se întoarse, făcu câţiva paşi înspre Soodleel şi, dintr-o singură mişcare, o luă în braţe.

Greutatea ei îl surprinse în primul moment, dar comandă muşchilor un surplus de forţă şi, o trecu pragul fără niciun efort.

Nu respira decât puţintel mai greu când o lăsă jos şi o sprijini până ce ea îşi regăsi echilibrul.

— Ce-a fost asta? întrebă mirată Soodleel.

— E ceremonia căsătoriei, făcu Modyun calm.

Îi dădu explicaţia: văzuse aşa ceva în câteva spectacole de teatru la televizor în timp ce stătuse închis în casă.

— Televiziunea e tare plicticoasă, aşa că am lăsat-o repede baltă. Dar aşa procedează cuplurile de animale. Şi – ridică din umeri, aşa cum îl văzuse făcând în câteva ocazii pe Dooldn – am prins şi eu câteva detalii.

— Vasăzică, acum sunt soţia ta, se arătă interesată Soodleel.

— Mda!

— Păi, în cazul ăsta – rosti ea cu şovăială în glas – presupun că…

— Categoric, mai ales după ce o să facem şi dragoste.

Soodleel dădu din cap şi se întoarse.

— Hai să vedem cum arată după trei mii de ani căminul nostru.

Modyun nu avu nimic împotrivă şi o însoţi din cameră în cameră; aproape totul era ca în descrierile maşinilor instructoare. Trei dormitoare cu băile aferente. O cameră de zi de o sută de picioare lungime. O sufragerie uriaşă. Un birou. Câteva dormitoare mai mici pentru animale, cu băile lor proprii; două camere al căror scop nu era prea clar şi o bucătărie echipată cu tot felul de aparate automate.

Un singur lucru nu le comunicaseră maşinile: şi anume, frumuseţea mobilierului. Materialele plastice indestructibile din care fusese construit totul aveau un design extrem de rafinat. Suprafeţele fuseseră astfel concepute încât să ofere o întreagă varietate de reflexii ale luminii. Meşterii de demult obţinuseră toate efectele pe care şi le-ar fi putut dori. Într-unul dintre dormitoare, totul părea făcut dintr-un strălucitor lemn de trandafir. Altul era plin cu mobile vechi, patinate. Canapelele din camera de zi fuseseră parcă sculptate în lemn de tek. În aceeaşi

încăpere erau şi câteva fotolii confortabile, îmbrăcate în piele, splendide covoare chinezeşti iar pereţii erau drapaţi cu tapiserii preţioase.

Proaspeţii căsătoriţi rătăceau din cameră în cameră şi Soodleel se declară cât se poate de mulţumită. Într-un sfârşit, ajunseră şi în bucătărie şi ea zise cu subînţeles:

— Nu va trebui să mai ieşim din casă nici măcar ca să mâncăm.

Modyun pricepu ce voia să zică, dar i se păru că Soodleel greşeşte, din moment ce nu vede şi aspectele negative.

— Aşa cum ştii, reluă ea, când trupurile ne-au crescut în felul ăsta, am fost supuşi la anumite necesităţi degradante. Trebuie să mâncăm şi să suportăm consecinţele reziduale ale trupului. Să dormim, deci să pierdem un timp preţios. Să stai, în picioare sau jos, e de asemenea foarte neplăcut. Dar asta e situaţia. Putem cel puţin să facem toate astea în particular, la noi acasă.

— Să nu uităm însă, mai şovăi Modyun, că Nunulii probabil că ştiu deja unde mă găsesc acum şi mai ştiu şi că tu eşti aici.

— Istoria spune că toate astea nu sunt lucruri de care trebuie să se ocupe o femeie. De vreme ce am coborât la acest nivel al evoluţiei, tu eşti, fără îndoială, acela care trebuie să aibă grijă de asemenea detalii.

Modyun înţelese dintr-odată totul. Ştia dintotdeauna că Soodleel judecă lucrurile din punctul ei *feminin* de vedere. Şi, evident avusese timp să se acomodeze cu noua ei condiţie, astfel încât acum acţiona conform filosofiei rezultate din situaţia ei. Interesant. De aceea, deci, nu ţinea ea cont de faptul că, dacă Nunulii ar reacţiona în vreun fel, ar putea fi şi ea afectată, în aceeaşi măsură în care ar fi afectat şi el.

Ea se uită prin nişte dulapuri. În sfârşit, mulţumită, se întoarse spre Modyun:

— Casa am explorat-o. Ce mai avem acum de făcut?

Modyun îi mărturisi că avea de gând să facă o călătorie în doi în jurul lumii, dar că mai putea să aştepte încă vreo câteva zile – se gândea de fapt, fără să spună, că mai pot să aştepte până îşi ispăşeşte el pedeapsa.

— Bine, dar ce mai avem astăzi de făcut?

Modyun se descurcă foarte uşor; nu avu decât să se adapteze la brusca ei nevoie de a face ceva:

— Am putea face ceea ce făceam şi dincolo de barieră, adică

să meditǎm…

Dar se întrerupse, respingând ideea cu un fior:

— Meditaţia n-ar fi la fel în trupul acesta.

— Dar am putea să ne aşezăm sau să ne întindem puţin sau să citim cărţile din bibliotecă şi apoi să luăm masa. Şi apoi ne-am putea uita un pic la televizor. Şi pe urmă, desigur, să mergem la culcare.

— Vrei să spui, să stăm pur şi simplu? se minună Soodleel. Dar, chiar în timp ce întreba, înţelese, văzându-i figura, că şi el se confruntase cu aceeaşi problemă.

— Simt în creier o… stimulare. Ca şi cum toate secţiunile neutre care comandă mişcarea ar fi afectate de tot ce văd şi de tot ce aud, dar şi de presiunea din tălpi şi de aerul care-mi mângâie pielea. Atâtea mirosuri şi gusturi m-au zăpăcit niţel. Dar dincolo de asta, simt nevoia să mă mişc. Ce zici?

Modyun zâmbi înţelegător atunci când ea termină ce avea de spus:

— După cum ai observat, toate aceste simţăminte s-au accentuat când ai trecut dincoace de barieră. Lucrurile de acolo sunt frumoase şi ne-am obişnuit cu ele. Şi reţelele noastre neurale s-au constituit pe baza lor. Dar aici – şi se uită în jur – casa, oraşul, locuitorii sunt cu totul noi pentru tine şi pentru mine, aşa că ne stimulează în mod deosebit. Va trebui să te obişnuieşti cu ideea că e vorba doar de impulsurile trupului şi că trupul trebuie să fie controlat de o atitudine mentală perfect filosofică. Până una alta, închide ochii cât de des şi, dacă nu-i suficient, ridică-te şi dansează aşa cum fac animalele. Aşa am făcut şi eu în timpul detenţiei şi încă foarte des, mai ales atunci când auzeam vreo muzică.

Înţelese după expresia chipului ei că ceea ce-i spusese stimulase în ea o reacţie similară aceleia pe care o avusese la perceperea mirosului şi gustului. Aşa că zise repede:

— Poate ai vreo sugestie.

— De ce n-am încerca să facem dragoste? replică ea. Acest lucru, care le ia întotdeauna animalelor cam câte o oră şi jumătate

— Ne-ar ocupa timpul până la masă. Şi, după ce o să mâncăm, o să hotărâm ce-o să facem deseară.

Modyun avea impresia că nu-i un moment tocmai potrivit pentru iubire. Crezuse întotdeauna, dintr-un motiv sau altul, că

dragostea se face seara târziu sau dimineaţa devreme. Dar îşi dăduse deja seama că adaptarea lui Soodleel la un corp pe deplin dezvoltat era o experienţă extrem de intensă pentru ea. Aşa că, de ce nu?

În vreme ce o conducea către dormitorul cel mai încăpător, îi zise cât se poate mai firesc:

— Istoric vorbind, Doda crede că, pe vremea vechilor oameni, numai câţiva sfinţi puteau să trăiască abţinându-se de la actul sexual. Aparent, nu se ştie cum, Nunulii au reuşit să aducă omenirea la această stare de sfinţenie – pe care au corelat-o cu filosofia. Şi, în felul acesta, noi înşine facem trecerea de la omul-animal la omul adevărat.

După ce sfârşi acest comentariu, un alt gând îi veni în minte:

— Organele tale genitale se aseamănă cu cele ale animalelor femele?

— N-am făcut niciodată comparaţia în amănunţime. Superficial da, după ce am observat întâmplător.

— Am avut ocazia să examinez câteva femele, aşa că aş putea fi capabil să-ţi fac o analiză destul de corectă.

— Foarte bine.

— Sunt cât se poate de asemănătoare, raportă el după câteva minute. Mai puţin faptul că femelele animale secretă o mare cantitate de substanţă lichidă. La tine n-am detectat aşa ceva.

— După câte văd, remarcă Soodleel, nici la tine nu se vede niciun semn de rigiditate, aşa cum am putut observa la toţi masculii în exerciţiu. Îţi aminteşti?

— Poate că asemenea fenomene apar ca o consecinţă a activităţii specifice. Aşa că am face mai bine să începem.

Tentativa de a face dragoste îi puse pe amândoi în încurcătură. Se rostogoliră pe pat, un pic îngreţoşaţi la contactul piele pe piele, se înfiorară, se contractară – dar erau hotărâţi, dârji, şi nu din curiozitate. Până într-un sfârşit o lăsară baltă şi se îndepărtară nedumeriţi unul de celălalt.

— Animalele, băgă de seamă Modyun, păreau să fie într-o stare specifică de excitaţie. De fapt, aveau un miros destul de neplăcut. Noi nu părem a fi excitaţi şi tot ceea ce pot eu să miros nu-i decât obişnuita năduşeală.

— Când îţi lipeai buzele de ale mele, secretai o salivă şi-mi umezeai gura într-un mod tare neplăcut.

— Credeam că ar fi ridicol să ne lipim gură uscată pe gură

uscată, se justifică Modyun.

Replica ei imediată nu mai fu verbală. Se trase la marginea patului, îşi lăsă picioarele grele pe duşumea şi se ridică.

Începu să se îmbrace. Într-un minut îşi trase pantalonii şi bluza, se aplecă să-şi pună şi pantofii şi zise:

— Pentru că n-a durat atât de mult pe cât m-am aşteptat, mă duc să mă plimb. Tu ce faci?

— Eu mai stau un pic întins, dar cu ochii închişi.

Nu termină bine de zis, că ea ieşi pe uşă şi dispăru. Îi mai auzi zgomotul paşilor pe covor, apoi uşa de la intrare deschizându-se şi trântindu-se.

Când începu să se însereze, Modyun se îmbrăcă, se duse în bucătărie şi mâncă. Pe urmă, mânat de o uşoară curiozitate, ieşi afară şi se uită primprejur după Soodleel. Aleea se întindea sub ochii lui până înspre oraş. Nu putea să o vadă pe întreaga lungime de acolo de unde era, dar cum începuseră să se aprindă luminile, putu să-şi dea seama că nu se zăreşte nici urmă de Soodleel.

Îşi aduse aminte că ei nu-i plăcea să mănânce la cantina publică şi îşi zise că o să i se facă în curând foame şi atunci se va întoarce.

Reveni în casă şi se întinse aşa cum se obişnuise să facă în timpul detenţiei. După câteva ore, se făcu vremea de culcare.

Soodleel încă nu apăruse.

E-hei, îşi zise… Dar fu îngăduitor. Mai mult ca sigur că Soodleel explora oraşul în care se găsea pentru prima oară, mai mult decât o făcuse şi el la sosire. Îşi aminti şi de nevoia ei de mişcare. Evident că această nevoie o scuza în continuare.

Se dezbrăcă, se vârî în pat şi adormi.

Noaptea târziu, la ceasurile întunericului, se auzi explozia.

XII

EXACT în frântura de clipă a cataclismului, minţile tuturor oamenilor de dincolo de barieră comandară automat comunicare inter-mentală în masă pentru găsirea unei soluţii. Din păcate, Modyun a fost şi el inclus în această intimă interrelaţie.

Fiecare om conştientiză instantaneu ameninţarea şi cele două alternative: să reziste sau nu. Şi incredibilul lucru care se întâmplă fu acela că nimeni în afară de Modyun nu putu formula o pre-decizie pentru asemenea situaţie.

Politica lui de acceptare pasivă a regulilor stabilite de hiene şi Nunuli a fost singurul gând clar pe care l-au perceput cu toţii. Şi în timpul fatalei milionimi de secundă în care ei încă ar mai fi putut să facă ceva, această hotărâre prestabilită împiedică reacţia firească.

Care anume ar fi putut să fie această reacţie firească, nu se va şti niciodată. Momentul în care s-ar mai fi putut face ceva, veni cu superviteza reacţiei fundamentale a Ylem-ului.

Şi se duse pentru totdeauna.

În absolut penultimul moment, se întrezări o vagă umbră a unei idei, prin care toate acele minţi părură să-şi spună unuia alteia: „Adio, prieteni”. Şi-apoi…

Nimicul.

Modyun rămase ţeapăn în pat şi abia îngăimă:

— Dumnezeule Doamne!

În intervalul de timp în care fuseseră spuse aceste două vorbe s-au scurs milioane şi milioane de frânturi de clipă.

Probabil că sărise din pat; probabil că aprinsese lumina. Pentru că, atunci când şi-a venit în fire, era în picioare, în mijlocul sufrageriei puternic luminate. Al doilea lucru de care şi-a dat seama a fost acela că piciorul drept îi era amorţit şi că el însuşi se găsea într-o stare de sfârşeală. Şi pentru că picioarele nu-l mai ţineau, se lăsă să alunece la podea şi se târî tremurând mai într-o margine.

În tot timpul ăsta, îi veni greu chiar să şi vadă. Ceaţa ce i se lăsase peste ochi părea să provină din tensiunile care se transmiteau dinspre trup spre marele sistem motor din creier.

Pentru numele lui Dumnezeu, ce se întâmplă?

Începu să-i fie cald; îl înăbuşea o căldură interioară. Ochii,

faţa, trupul, i se încălziră şi apoi începură să-i ardă. Era un proces neobişnuit şi automat.

Apă. Avea o nevoie stăruitoare de apă; o trebuinţă care îl mână, împleticindu-se, înspre bucătărie. Paharul pe care-l ţinea strâns, să nu-l scape, îi tremura în mână. Avu mare grijă să nu-i verse conţinutul înainte de a ajunge cu el la gură. Dar simţi şiroaie de apă scurgându-i-se pe pieptul dezgolit şi apoi în jos pe picioare.

Umezeala şi răcoarea apei îl scoaseră din amorţeală, suficient ca să-şi dea seama ce-i cu el.

Era furios.

Şi furia îi oferi imediat cea mai bună pistă, o idee care nu-i dădea pace, legată de senzaţia ce-i rătăcea prin creier, arătându-i fără greş obiectul tulburării.

Pentru că mânia nu înceta, alergă înapoi în dormitor şi îşi trase hainele pe el. Îmbrăcatul acţionă ca un fel de frână şi astfel furia dădu pe dinafară.

Abia când ajunse la prima stradă – şi o maşină opri lângă el – îşi dădu seama în sfârşit că, în clipa dezastrului, cugetul lui Soodleel *nu* fusese implicat. Realitatea năucitoare a absenţei ei nu-l mai părăsi tot drumul până la destinaţie.

XIII

CU EXCEPŢIA luminilor de pe stradă şi a clădirilor puternic luminate, era încă întuneric beznă când vehiculul opri în faţa sediului ordinatorului central.

Modyun sări cu destulă uşurinţă afară din maşină. Mai trecuse ceva timp, dar înfierbântarea reacţiei lui iniţiale se potolise în mare parte. Începuse chiar să aibă o atitudine critică faţă de acea reacţie.

Îi părea o răzvrătire cam copilăroasă.

Cu toate astea, intră în clădire cât se poate de hotărât, deşi nu-i era încă foarte clar ce anume urma să facă în situaţia dată.

Nunuliul care ieşi de data asta din spatele maşinăriilor nu era – aşa cum îşi dădu imediat seama Modyun – acelaşi cu care discutase prima oară.

— Am sosit pe Pământ, sună răspunsul noului personaj la întrebarea pusă de Modyun, la câteva minute după explozie şi am venit direct aici. Ceea ce îmi închipui că ai făcut şi tu.

Nunuliul stătea în faţa unui gărduleţ de metal care proteja uriaşul computer din spate. Era chiar şi din punct de vedere fizic deosebit de cel de dinainte. Mai înalt. Parcă mai coşcovit. Poate un pic mai bătrân.

Dezvăluirea faptului că era un nou venit, care probabil nu era direct răspunzător de ceea ce se întâmplase, îi lăsă lui Modyun un răgaz binevenit, mai ales că începuse deja să se liniştească. Îi apăru dintr-odată extrem de important să dea cât mai repede de capătul neînţelegerii.

— Ce s-a întâmplat cu Numărul Unu? întrebă.

— A plecat aseară târziu cu femeia.

— Înainte de explozie? Vocea lui Modyun îi trăda surpriza.

— Sigur că da. Explozia a fost aranjată de un agent special al comitetului.

În sfârşit, dăduse de persoana pe care o căuta.

— Şi unde-i acum agentul? întrebă el încurcat.

— A plecat cam la treizeci de secunde după explozie. Aşa se procedează în asemenea situaţii, pentru ca să existe siguranţa că niciunul dintre noi nu ştie ce s-a întâmplat cu celălalt. Comitetul este binecunoscut pentru logica fără greş cu care acţionează în astfel de cazuri.

— Aha! Şi care-i rolul tău în toată treaba asta?

— Eu sunt înlocuitorul Stăpânului Nunuli al Pământului.

Să-ţi vină năuceala, nu alta.

— Nu prea ştiu de ce, toate astea mă cam calcă pe nervi. Am senzaţia că s-ar cuveni să-ţi fac ţie, personal, ceva.

Nunuliul nu dădu de înţeles că implicaţiile acestor cuvinte l-ar deranja în vreun fel.

— Ce, de exemplu? făcu el morocănos.

— Ar trebui probabil să te supun unei pedepse.

— Ca ce chestie?

— Este o vorbă veche: dinte pentru dinte.

— Care mi se pare a fi diametral opusă filosofiei tale. Şi-apoi, continuă străinul cu nerăbdare, la ce ar folosi?

— E-adevărat, fu pus în încurcătură Modyun.

Senzaţia lui, că ar trebui să facă ceva, cedă repede în faţa logicii evidente a situaţiei.

— Fapt este, continuă Nunuli, că oamenii nici măcar nu au încercat să se apere. Şi-atunci, de ce te-ai simţi obligat să iei vreo atitudine?

— Mă rog… şovăi Modyun.

Se gândea plin de amărăciune că avusese şi el un rol în lipsa unei reacţii de apărare din partea oamenilor. Era greu să ia asupra lui un asemenea complex fenomen mental, să accepte ideea *totalei* lui responsabilităţi pentru ezitarea lor fatală din acel moment crucial. Unde s-ar fi ajuns aşa?

Printre altele, în felul acesta răspunderea Nunulilor ar fi trecut într-un fel asupra lui. Ori, asta era complet ridicol şi-apoi, de vreme ce dezastrul oricum avusese loc, reproşurile nu-şi mai aveau rostul.

Şi se pomeni deodată luând în considerare alte aspecte ale afacerii.

— Ce anume i-a determinat pe cei din comitet să facă un asemenea lucru?

— Ţi-a spus Numărul Unu. Ameninţai, să devii o piedică.

— Dar era vorba despre mine, nu despre ei. Care ar fi putut fi logica anihilării unor fiinţe care nici măcar nu avea de gând să iasă din starea lor?

— De unde să ştim noi ce aveau de gând? *Tu* ai ieşit. Şi, din câte ştia comitetul, tot ceea ce vine din partea rasei umane poate pricinui o mulţime de necazuri. Aşa că au găsit cea mai bună soluţie.

— Bănuiesc că aşa o fi cum spui, dar numai din punctul lor de

vedere, admise Modyun fără tragere de inimă. Dar şi tu şi scopul lor mă cam neliniştiţi. Şi întrebarea e: se poate ca o fiinţă ca tine, asociată cu un comitet capabil de o asemenea crimă, să rămână liberă şi să mai comită astfel de acte distructive, de care e clar că eşti capabil din moment ce ai tolerat crima în această împrejurare?

— Ce acte asemănătoare ai mai putea să-mi reproşezi? întrebă străinul.

Lui Modyun nu-i veni în minte decât o comparaţie:

— Fraierii voştri, hienele, m-au tot hărţuit. Ceea ce înseamnă că celălalt Stăpân Nunuli îmi pusese gând rău.

— Hmmm! căzu pe gânduri creatura. Faţa cenuşie, strălucitoare i se lungi un pic.

— Ştii ce? Orice hărţuială o să înceteze. Ceea ce ţi-a mai rămas de executat din sentinţă e anulat. Eşti liber să faci orice – să mergi oriunde pe Pământ.

— Pare a fi o rezolvare destul de nesatisfăcătoare… Dar cred că e cea mai bună cu putinţă în actualele împrejurări.

— Foarte bine. Eşti liber să circuli pe unde vrei – dar numai ca maimuţă.

— Iată deja o restricţie, făcu Modyun.

— Minoră. Ce ar avea de câştigat ultima fiinţă umană de pe Pământ dacă şi-ar dezvălui identitatea?

Modyun trebui să fie de acord că n-ar fi fost, cu siguranţă, o informaţie prea semnificativă.

— Dar fapt e că a mai rămas încă o fiinţă umană: femeia, Soodleel. Spuneai că a părăsit planeta aseară?

— Membrul comitetului care s-a ocupat de toată treaba asta a gândit lucrurile în aşa fel, încât numai Numărul Unu să ştie unde se găseşte femeia şi-apoi să plece şi el într-o cu totul altă parte a universului, de unde n-o să se mai întoarcă niciodată aici; aşa încât să-ţi fie imposibil să-i dai de urmă.

Modyun stătea pe podeaua metalică a încăperii înalte a centrului de computere şi simţea prin tălpile pantofilor vibraţia tuturor acelor panouri metalice. În creier îi apăru un alt tip de impuls, cu propria lui intensitate.

— E o problemă interesantă! zise el într-un sfârşit.

— De nerezolvat, zise Nunuliul plin de satisfacţie.

Triumful creaturii îl supără pe Modyun. Dar îşi dădu seama că jignirea pe care o resimţea nu era decât un răspuns al trupului,

ca şi cum o parte a lui ar fi încercat o rezolvare a problemei. Desigur însă că nu era adevărat. De ce să rezolvi o problemă care nu are de ce să fie rezolvată? Soodleel plecase din casă şi se pare că imediat după aceea se îmbarcase pe o navă. Desfăşurarea întâmplărilor era cam ciudată, pentru că el bănuia că Soodleel nu avusese de gând să facă aşa ceva.

— Poate că cea mai simplă soluţie ar fi, zise cu voce tare Modyun, ca tu să afli în locul meu unde să găseşte femeia şi să-mi spui şi mie.

— Nici nu se pune problema.

— Ce motiv ai pentru un asemenea refuz?

— Tu eşti bărbat. Ea e femeie. Ar fi ridicol din partea noastră să vă permitem să vă împerecheaţi şi să vă înmulţiţi. Aşa că ea s-a dus acolo unde nu există niciun bărbat, iar tu eşti aici.

Modyun nu credea că Soodleel ar fi fost de acord să ducă la bun sfârşit procesul reproductiv. Aşa că-i veni în minte altceva.

— Numărul Unu chiar a fost capabil s-o captureze şi s-o îmbarce pe navă?

— Ba bine că nu! Faţa cenuşie, aproape sticloasă a creaturii se încreţi în urma unei reacţii musculare şi poate chiar emoţionale.

Modyun o luă drept o anume reflectare a unei superiorităţi, îngâmfate şi amuzate.

— A fost foarte încrezătoare, după cum s-a raportat şi nu i-a trecut prin minte să violeze dreptul la izolare mentală al predecesorului meu. Aşa că, atunci când acesta a invitat-o să viziteze una dintre navele rapide ale comitetului, ea a urcat la bord fără să bănuiască nimic. Chiar şi după ce şi-a dat seama că astronava se ridică, nu s-a împotrivit, după cum ne-a raportat mai târziu comandantul vasului.

— Păi sigur, se lămuri Modyun. Ce contează? Orice loc este la fel de bun ca oricare altul. Se pare că voi nu pricepeţi asta. Şi îmi dau seama acum că aveţi de gând să ne faceţi necazuri şi mie şi ei, dar din fericire mintea umană e deasupra răutăţilor voastre şi le anihilează în acest caz. Deci Soodleel se găseşte pe o navă ce se îndreaptă spre un anume loc. Într-un viitor oarecare, atunci când vei ajunge la o mai bună înţelegere a realităţii, îţi voi fi recunoscător pentru faptul că vei afla pentru mine unde se găseşte.

— Îţi repet că asta nu se va întâmpla niciodată.

— Bănuiam că o să-mi spui asta. Dar am o oarecare responsabilitate faţă de ea, aşa că voi mai insista cu o altă ocazie.

— N-ai face bine, zise noul stăpân Nunuli. Nu ştiu unde se găseşte, iar comitetul a dat instrucţiunile necesare ca această informaţie să nu ajungă niciodată la mine. Aşa că nu te pot ajuta chiar dacă aş vrea. Şi nu vreau. Şi cu asta consider discuţia încheiată. Afară doar dacă nu mai ai să-mi pui ceva întrebări.

Modyun nu mai avu nimic de zis.

XIV

IEŞI din nou afară. Era încă întuneric, dar cerul acoperit de nori începea să se lumineze. O porni pe jos de-a lungul trotuarelor pustii. Strada era, fireşte, însufleţită de goana maşinilor. Niciuna nu era ocupată, dar ce-ar fi putut să focă altceva în toiul nopţii decât să circule, pentru cazul în care cineva ar fi avut nevoie de serviciile lor. Doar pentru asta fuseseră făcute.

Trei lucruri îl nedumereau. O dată că nu era chiar sigur de simţămintele pe care ar fi trebuit să le aibă. Apoi, băgase de seamă că trupul nu-i crea o prea bună stare de spirit. Şi în al treilea rând, din punct de vedere intelectual se simţea despovărat.

Realiză că Soodleel îi pusese răbdarea la încercare. Odată cu venirea ei, a trebuit să ţină cont şi de mofturile altei fiinţe. Şi, numai după câteva ore, femeia începuse să-l cam obosească.

Într-o bună zi, nu încape îndoială că se vor întâlni şi vor sta de vorbă despre viitorul omenirii. Dar nu prea părea a fi urgent.

Îmi închipui că acum ar trebui să intru în pat şi să-i ofer trupului atât de necesarul somn. Şi de dimineaţă voi putea să hotărăsc ce mai am de Scut.

Oprind o maşină, îi veni în gând că nu mai era chiar atât de interesat de o călătorie în jurul lumii. Ar fi trebuit s-o facă în folosul celor care rămăseseră în spatele barierei… dar acum nu mai era cazul.

Aşa că, ce să mai facă?

Păstrând în minte singura restricţie impusă de Nunuli – aceea de a-şi păstra secretă identitatea umană (şi de ce nu?) – îndreptă maşina înspre cartierul celor aflaţi în tranzit. Apoi, lăsându-se în scaun, se gândi: un membru al acelui îndepărtat comitet are un interes direct în toată afacerea.

Incredibil şi totuşi Nunuliul a afirmat acest lucru.

Un interes direct în cazul unei planete atât de mici ca Pământul, situată într-o margine abia populată – ca număr de stele – a Căii Lactee! Îşi dădu seama că în mintea lui se cristalizează ideea unei conspiraţii împotriva a doi indivizi: Soodleel şi el însuşi. *Părea* imposibil.

S-ar fi putut ca un membru al comitetului să-l sfătuiască în vreun fel pe Nunuli, asta da; în cazul în care i s-ar fi cerut sfatul. Dar cu siguranţă că politica lor generală nu ia în seamă entităţi

atât de neînsemnate – infinitezimale după standardele lor – cum era el. Nunuliul probabil că o fi încercat pur şi simplu să fie cât mai conştiincios – ca bun neam de servitori ce se găsea.

O singură fiinţă umană, un filosof pacifist, într-atât de inofensiv încât a fost lăsat să trăiască, unul care n-ar fi ripostat vreodată, o asemenea persoană n-ar fi putut stârni nici cel mai mic interes unei ierarhii galactice dominante şi triumfătoare. De la distanţa uriaşă unde erau, în mod normal ei nici măcar nu ar fi trebuit să afle de existenţa lui ca individ. Şi oricare ar fi fost ordinul, creaturile lor, Nunulii nu ar fi avut cum să-l implice, în mod precis, tocmai pe el în treburile lor. Aşa ar trebui.

În ciuda logicii perfecte, încă nu reuşea să se convingă să-şi accepte cu totul raţionamentul.

Mă voi gândi la asta mai târziu.

Ajuns aici cu şirul gândurilor, coborî din maşină. Apropiindu-se de micul lui apartament, se cam miră văzându-l pe Roozb, ursul, aşezat pe treptele verandei. Arătosul animal moţăia, stând rezemat de unul dintre stâlpii de susţinere.

La apropierea lui Modyun, deschise ochii şi clipi:

— Hei! în liniştea nopţii vocea îi răsună destul de tare. Probabil şi-o fi dat seama de asta, pentru că se ridică şi abia şopti: Pe unde-ai fost? Ne-ai făcut griji.

Omul îi explică liniştit că avusese treabă. Între timp, Bunit îl luă de braţ şi-l trase înspre unul dintre celelalte apartamente.

Bătu la uşă şi, când Dooldn veni să deschidă, somnoros, i-l încredinţă pe Modyun şi o şterse, strigând peste umăr:

— Mă duc după ceilalţi.

În cinci minute erau cu toţii în păr în apartamentul lui Dooldn, jaguarul. Şi Roozb, ciocănindu-şi fruntea cu degetul, mormăi cu vocea lui aspră:

— Băieţi, Maimuţa asta nu-i sănătoasă la cap – păi, să plece de acasă tocmai cu două zile înainte de sfârşitul sentinţei? Ca mâine va avea din nou de tras şi noi nu vom fi aici să-l ajutăm.

Se întoarse spre Modyun şi, cu un aer serios întipărit pe faţa lui frumoasă, aduse la cunoştinţă că toţi patru fuseseră desemnaţi să se îmbarce pe nava interstelară chiar în ziua aceea, înainte de amiază. Plecarea era stabilită pentru a doua zi dimineaţă.

Modyun rămase surprins:

— Vrei să spui că vor să îmbarce un milion de persoane într-o singură zi?

— În caz de urgenţă, ar putea. Dar n-o vor face. Au început îmbarcarea de două săptămâni. Noi vom fi printre ultimii cincizeci de mii care vor urca la bord, îl lămuri jaguarul.

— N-are rost s-o mai lungim, le făcu ursul semn să tacă prietenilor săi. Întrebarea e ce-o să facem cu maimuţa asta. Nu prea pare a şti cum merg treburile.

— Am găsit, făcu vulpea agitându-se prin cameră. De ce nu l-am lua cu noi?

— Vrei să zici, în spaţiu? se înspăimântă ursul, clătinând din cap. Probabil că ar fi ilegal.

— Ilegal, conform căror reguli? interveni Dooldn. Numai după regulamentul uzurpatorilor, al hienelor. Nimeni n-ar băga de seamă o maimuţă în plus printre atâtea altele, ridică el din umeri. Şi-apoi, poate să spună foarte bine că şi-a pierdut actele.

— Auzi Modiunn, ce părere ai? se întoarse hipopotamul respectuos înspre el. Ţi-ar plăcea să mergi?

Din tot ceea ce se întâmpla, singurul lucru interesant i se părea lui Modyun bucuria lor de a conspira în ajutorul lui. Era uimitor cum destăinuirea pe care le-o făcuse, ideea uzurpării, reuşise să le erodeze loialitatea faţă de hiene. La început loialitatea lui Roozb şi Dooldn; acum, cu trecerea timpului, Nani şi Ichdohz fuseseră la rândul lor – oare acesta era cuvântul? – corupţi. Pentru câteva clipe, vălul înşelătoriei fusese înlăturat. Deşi nici măcar nu ştiau întregul adevăr, răspunseseră acelei mici dezvăluiri cu furie cu pierderea inocenţei şi purităţii lor iniţiale.

Gândul i se întoarse la tovarăşul lui din sala de judecată, şobolanul, care se hotărâse să fure, aflând că liderii hienelor puteau să folosească maşinile şi pe bucăţica de drum de o sută de yarzi, până în faţa casei. Un privilegiu care îl ofensase.

Chiar că nu-i nevoie de prea mult, îşi zise Modyun.

Perfectul echilibru pe care îl lăsase omul la retragerea lui în spatele barierei fusese perturbat de Nunulii triumfători. Şi nu era bine. Treaba asta trebuia rezolvată cumva.

Îşi dădu seama că toate cele patru perechi de ochi strălucitori erau aţintiţi asupra lui în aşteptarea răspunsului. Ceea ce îi reaminti de un alt lucru pe care trebuia să-l facă mai întâi.

— Trebuie să fac un drum undeva, în zori. Dar o să fiu înapoi cam pe la nouă, nouă şi jumătate. E prea târziu?

Îi dădură asigurări că nu era prea târziu.

În zori, se duse în locul unde îl lăsase Eket cu aproape o lună în urmă şi unde o întâlnise pe Soodleel. Păstra în minte imaginea terenului şi a locurilor posibile prin care ar fi putut trece cu maşina; deoarece pe acolo nu exista niciun drum. Aşa cum bănuise, robotul auto ascultă de numele lui uman.

Şi-aşa, iată-l pe Modyun pe colina de deasupra văii unde fusese paradisul celor o mie de oameni. Totul dispăruse: grădinile, canalele de legătură şi piscinele, locuinţele de aur şi terenurile care alcătuiau inima aşezării de o milă în diametru. Lipseau şi celelalte locuinţe mărginaşe şi sălaşe în care trăiau insectele şi animalele ce îi slujeau pe oameni.

Acolo unde fusese orăşelul cu ultimii supravieţuitori ai rasei umane, nu mai era decât o groapă ovală de trei mile lungime, două lăţime şi o jumătate de milă adâncime.

Dacă era să plece în spaţiu, poate că într-una dintre zilele care vor veni, va putea să discute despre toate acestea cu vreunul dintre membrii acelui comitet…

Dintr-odată părea că, de fapt, asta şi trebuia să facă.

XV

LA ÎNCEPUT, lui Modyun nici nu-i trecu prin gând să-şi caute o cabină permanentă. După ce s-a despărţit de cei patru prieteni ai lui – ei aveau repartizate cabine unde să se ducă – hoinări de-a lungul unui coridor până ce nimeri în faţa unei porţi ce dădea înspre un imens spaţiu deschis.

Măsură rapid din ochi locul, care avea pe puţin un kilometru în diametru şi mai mult de o sută de metri înălţime. Oriunde şi-ar fi îndreptat privirile, dădea cu ochii peste tot felul de copaci şi luminişuri cu iarbă şi, desigur, mii de animale care se bucurau de binefăcătorul efect de aer liber. Părea să fie un loc ideal în care să-şi petreacă primele câteva ore la bord. Încercă să treacă de poartă – dar o găsi încuiată.

Înspre el se îndreptă o femelă. Era îngrijit îmbrăcată şi părea a fi – ei bine, tocmai o maimuţă. Se uită în sus spre el, de la înălţimea ei de şapte picioare şi trei inchi şi zise:

— Aceste terenuri sunt raţionalizate, domnule. Cu atât de mulţi oameni la bord, spaţiile deschise trebuie să fie utilizate în mod eşalonat. Dacă o să-mi spuneţi numele dumneavoastră şi numărul cabinei, o să mă uit la ce oră sunteţi înscris să veniţi aici.

Era o condiţie neaşteptată, dar rezonabilă. Pentru că nu-i fusese repartizată nicio cabină, Modyun clătină negativ din cap la sugestia ei. Dar o studie cu mult interes:

— Din ce parte a Africii eşti?

— De pe coasta de est, zâmbi ea ademenitor. De-acolo de unde vin fetele frumoase. Nu ţi-ar plăcea să împărţi locuinţa cu mine?

— Cum s-ar putea aranja aşa ceva? întrebă curios Modyun.

Ea zâmbi încântată la aparenta lui consimţire:

— Dacă o femeie îşi poate face rost de un bărbat, atunci are dreptul la un pat mai larg. În fiecare dormitor sunt mai multe asemenea paturi.

— Pare a fi o idee bună, făcu Modyun. Unde?

— O să-ţi notez imediat, zise ea nerăbdătoare. Îşi scoase grăbită un carneţel din poşetă şi aşternu câteva rânduri cu un scris fin pe una dintre pagini. Rupse apoi foaia şi i-o întinse.

Modyun luă nota, şi citi:

— Puntea 33, Sectorul 193, Coridorul H, Dormitorul 287.

Era semnat Trolnde.

Îşi vârî hârtia în buzunarul de la piept iar femela îl întrebă:

— Cum te cheamă?

Îi spuse pe litere numele lui african, Modiunn şi îi zise:

— Ne vedem la ora stingerii.

Veni şi seara, apoi se făcu seară târziu şi se făcu şi ora la care trebuia să meargă la adresa pe care i-o dăduse Trolnde.

În timpul nopţii, Modyun fu trezit de femeia maimuţă, care, rostogolindu-se în pat, se urcă deasupra lui. Era destul de grea, aşa că, după ce luă în considerare posibilitatea de a o lăsa să stea acolo fără niciun comentariu, rupse tăcerea şi şopti cu o voce curtenitoare:

— Eşti trează?

— Te cred că sunt trează, şopti şi ea la rândul ei.

— Acesta e cumva un obicei tipic de a dormi al maimuţelor din partea Africii de unde vii tu? o întrebă.

— Pentru numele lui Dumnezeu, ce fel de întrebare-i asta? Eşti bărbat sau cârpă?

Părea o întrebare destul de obscură. Aşa că o întrebă şi el:

— Ce-ar fi să dezlegăm cimilituri de astea mâine dimineaţă? Acum sunt cam adormit.

Urmă o pauză lungă în urma căreia, fără nicio altă vorbă, femela se dădu jos de pe el şi se trase în cealaltă margine a patului. Şi probabil o fi rămas acolo, pentru că Modyun a putut să doarmă în continuare fără alte întreruperi. Când se trezi de dimineaţă, Trolnde era deja sculată şi trebăluia ceva în celălalt capăt al dormitorului unde era şi oglinda.

Modyun se apucă să se îmbrace. Tocmai se aplecase să-şi lege şireturile, când simţi podeaua fugindu-i de sub picioare. Urmă o eliberare atât de mare de energie încât creierul lui emise o indicaţie, fără o comandă din partea lui.

O mulţime de imagini îi defilară prin minte.

Pentru început percepu valuri şi ondulaţii într-un spaţiu închis. Era o lume vizuală de milioane şi milioane de linii mişcătoare.

E un câmp magnetic-gravitaţional, îşi zise el. Şi, desigur – asta şi trebuia să fie modalitatea de decolare. Nava trebuia să interacţioneze cu enormul câmp magnetic şi gravitaţional al Pământului, pentru a putea sălta o asemenea masă uriaşă.

Vasăzică, asta era plecarea. Cât se poate de uşoară, directă, fără nicio complicaţie.

Apoi, imaginile se schimbară. Văzu chipul unei hiene: era un ofiţer în uniformă, plin de medalii, într-o cabină uriaşă undeva pe navă. Încăperea era plină de tot felul de dispozitive strălucitoare, iar alte hiene stăteau în faţa panourilor cu instrumente.

Scena se şterse: şi, pentru un scurt moment, se suprapuse figura cenuşie şi netedă, încununată de păr vermiform, a unui Nunuli. Ochii creaturii, asemenea unor lacuri limpezi, gri-albăstrui, păreau a fi aţintiţi exact în cei ai lui Modyun.

Şi-apoi se şterse şi ea la rândul ei.

Modyun îşi termină de legat şireturile şi îşi dădu seama că era încântat. Acum, că erau deja în spaţiu, putea să meargă să mănânce. Convenise cu ceilalţi că se va ţine departe de cantină întreaga zi care trecuse. Reuşise să se ţină de cuvânt, dar cu un trup ca al lui era destul de greu. Aşa că acum trebuia să recupereze.

Se ridică şi se îndreptă înspre femelă.

— Ne vedem din nou deseară, făcu el bine dispus.

— Să nu îndrăzneşti să te mai întorci aici.

Modyun, care deja se îndrepta cât se poate de degajat spre uşă, se întoarse şi o privi:

— Am remarcat un accent distinct de ostilitate în tonul tău. Ceea ce mă surprinde, pentru că am fost cât se poate de curtenitor cu tine.

— Nu am nevoie de o curtoazie ca asta, replică ea acru.

Lui îi trecu prin cap că nervozitatea era legată de misteriosul ei comportament din noaptea care tocmai trecuse. Şi o întrebă dacă despre asta era vorba.

— Sigur că despre asta. Mă aşteptam ca un bărbat să se comporte ca un bărbat, atunci când are alături o femeie.

— Oh! făcu Modyun.

Înţelegerea îşi făcu deodată loc în mintea lui, aşa că protestă:

— Crezi că se pot face încrucişări de rase?

— S-a împerecheat cineva? întrebă ea muşcător.

Iată din nou o întrebare obscură. Dar îşi aduse aminte de experienţa lipsită de succes cu Soodleel.

— Deocamdată am de rezolvat o problemă. O să mă consult cu nişte prieteni şi-apoi o să mai stăm de vorbă.

— Nu te deranja, zise rece Trolnde.

Era clar că nu te poţi înţelege cu ea. Aşa că Modyun puse

capăt discuţiei şi plecă. O luă direct înspre o sală de mese pe care o văzuse în drum spre cabina ei în seara precedentă. Îi dădu ordinatorului numele lui real şi; la scurtă vreme după aceea, se îndrepta cu tava spre o măsuţă din colţ. Şi îi înghiţi conţinutul în tihnă. Dar, mâncând, băgă de seamă că cele patru intrări ale sălii fuseseră blocate pe dinafară de hiene în uniformă.

Modyun oftă. Iar urma să înceapă nebunia.

Şi conştientiză un nou gând: Cât o să mai tolerez toate astea?

Simţământul i se şterse când una dintre hiene, care purta nişte galoane aurite mai mari decât ale celorlalte, intră în cantină şi se îndreptă spre el.

— Vă numiţi cumva Modiunn? întrebă el politicos.

— Şi dacă da?

— Vă cer respectuos să mă însoţiţi la Comandantul Nunuli al acestei nave.

Înfierbântarea care îl invadase pe Modyun se împrăştie considerabil la auzul tonului politicos al cererii. Nu în întregime, dar îndeajuns cât să-i declanşeze curtoazia obişnuită.

— Ce vrea de la mine?

— Vrea să vă pună câteva întrebări.

— Nu pot să-mi imaginez nicio întrebare pentru care răspunsul meu ar putea să aibă vreo semnificaţie. Aşa că răspunsul e nu; nu merg nicăieri.

Hiena se arătă dintr-odată încurcată.

— Dar cum aş putea să mă întorc cu un asemenea mesaj? Din câte ştiu, el se aşteaptă să fac uz de forţă în cazul în care nu pot să vă conving în alt fel. Cu toate că nu am nicio instrucţiune în acest sens.

— Transmiteţi-i acestui domn că, dacă doreşte să-mi ofere o cabină pe acest vas şi apoi să-şi dea osteneala să mă viziteze, l-aş putea primi.

Ofiţerul păru uşurat:

— Vă mulţumesc. De un asemenea mesaj aveam nevoie.

Şi plecă.

Şi asta a fost tot. Trecură câteva ore şi nu apăru nicio reacţie. Ciudat. Dar, îşi zise Modyun, Nunulii sunt cam şmecheri şi nu încape îndoială că pun ei ceva la cale, aşa cum se întâmplase şi cu claustrarea de pe Pământ. Cu toate că îi era greu să-şi

imagineze ce anume. Într-un sfârşit, de vreme ce tot nu avea altceva mai bun de făcut, se duse să-şi viziteze prietenii.

La adresa la care se găseau ei dădu peste un dormitor la fel cu cel al lui Trolnde – cu excepţia faptului că ocupanţii erau cu toţii bărbaţi. La prima vedere, în uriaşa încăpere plină de cuşete nu se vedea nici urmă de cei patru. Modyun se îndreptă înspre o cuşetă, unde un şoarece şi un vulpoi ceva mai micuţ decât Narrl jucau cărţi şi îi întrebă despre amicii lui.

Reacţia imediată îl luă prin surprindere. Şoarecele îşi aruncă pe pat cărţile, sări în picioare şi strigă cu un glas ascuţit cuiva dintr-o cuşetă apropiată:

— A venit cineva care-i caută pe cei patru neisprăviţi!

Cam jumătate din cei din încăpere auziră ce-a spus. Şi cu toţii se ridicară. Iar unii din cuşetele mai îndepărtate, atraşi de zarva care se produsese, se uitau curioşi în jur sau se ridicau. Câţiva chiar se dădură jos din pat.

Din stânga lui Modyun, un tip mătăhălos cu o figură ce aducea cu cea a unui tigru, îi făcu un semn imperativ:

— Tu, vino-ncoace!

Modyun, cu toate că era nedumerit, făcu ceea ce i se ceruse.

— Au fost arestaţi, chiţăi din spatele lui şoarecele. Şi am primit instrucţiuni să-i luăm la întrebări pe toţi cei care se interesează de ei. Cine eşti tu?

XVI

ALŢI FRAIERI, îşi zise Modyun. Dar situaţia devenise, dintr-odată, cât se poate de gravă. Se întoarse automat şi se uită înspre uşa pe care intrase.

Era deja blocată. În cele câteva momente între primul ţipăt al şoarecelui şi reacţia lui la comanda imperativă a tigrului, între el şi uşă se aşezaseră câţiva indivizi. Aşa că retragerea fără luptă dintr-o zonă de posibile violenţe, care făcea parte din eternul său cod pacific, nu mai putea fi o soluţie.

Modyun se resemnă să primească inevitabila confruntare.

În jurul lui se adunase deja o gloată gălăgioasă de indivizi, înghesuindu-se şi îmbrâncindu-se, iar el stătea şi aştepta încă nehotărât. Primul lucru foarte neplăcut era însă mirosul transpiraţiei atâtor animale adunate în imediata lui apropiere. Cu toate acestea, lui Modyun nu-i dădu prin cap să-şi blocheze simţul mirosului. Şi fiindcă nu se împotrivea, ei începură să-l împingă înspre colţ. Era un lucru la care se aştepta şi care făcea parte din planul lui iniţial de părăsire a scenei.

De undeva, din îngrămădeală, tigrul îl lovi peste faţă. Fusese o lovitură piezişă, deviată înspre creştetul capului. Durerea a fost minoră, dar gestul tigrului îl galvaniză.

— Pentru ce-ai făcut asta? întrebă.

— Pentru că eşti un neisprăvit împuţit şi mizerabil, de asta. Şi ştim noi ce trebuie să facem cu trădătorii şi cu prietenii lor, nu-i aşa băieţi? La moarte cu neisprăviţii!

Răcnetul fu preluat de cei din apropiere:

— La moarte cu neisprăviţii!

Odată cu asta, o ploaie de lovituri zdravene se abătu asupra umerilor şi capului lui Modyun. Dădu înapoi din faţa atacatorilor, dându-şi seama că, din păcate, corpul tinde fără îndoială să se apere singur atunci când atacul devine suficient de puternic. Aşa încât comandă încetarea durerii, îşi ridică braţul stâng pentru a se apăra de pumnii lor şi, întrucât acum se pusese la adăpost de agresivitatea lor, îi trânti un pumn tigrului în figură. Durerea lipsi, fiind înlocuită numai de un efect de zgâlţâire.

Pentru că durerea *lipsea* şi pentru că nu avea experienţă, lovise fără nici cea mai mică reţinere. Şi băgă de seamă, consternat, că voinicul animal începe să se clatine, dă înapoi câţiva paşi, împleticindu-se şi cade cât e de lung.

Toţi – dar toţi – se întoarseră să privească. Şi erau la fel de

lipsiţi de experienţă. Îşi luară mâinile de pe Modyun şi nu-i mai dădură atenţie. Stăteau şi căscau gura la prietenul lor lungit pe duşumea.

Se crease astfel o breşă; nu atât una fizică, cât un răgaz în care ceilalţi nu mai ştiau ce să facă. Modyun se strecură prin această deschidere şi începu să facă slalom printre ei, pentru că exact pe direcţia lui de mişcare stăteau vreo şase persoane. Trecu printre toţi înlemniţii aceia, se aplecă şi îl ajută pe bietul tigru zăpăcit să se ridice.

— Îmi pare rău. Nu voiam decât să am şansa să-ţi pun câteva întrebări.

Uriaşul tigru îşi veni în fire rapid.

— Da ştiu că m-ai pocnit, făcu el cu o notă de respect în glas. Aveai să mă întrebi ceva?

— De când e o crimă să cunoşti pe cineva? se arătă Modyun surprins de atitudinea lor ostilă.

— Păi… bâlbâi tigrul întorcându-se înspre celelalte animale. Voi ce spuneţi băieţi?

— Bine, dar prietenii lui sunt nişte criminali, sări şoarecele.

— Mda. Ce zici de asta? reveni tigrul înspre Modyun, din nou arţăgos.

— Şi zici că au fost arestaţi?

— Păi sigur, cred şi eu.

— Şi puşi sub pază?

— Exact.

— Trebuie să fie judecaţi. Nu s-a dovedit că ar fi vinovaţi de ceva.

Dar Modyun îşi aminti de propria lui „judecată” şi adăugă repede:

— Au dreptul să fie judecaţi de un juriu format din semenii lor – adică de către voi. De doisprezece din voi şi de un judecător, reuniţi într-un tribunal corect constituit şi în prezenţa unui public – adică a voastră, a tuturor – să fie audiate probele şi să se determine dacă ceea ce susţine acuzarea se dovedeşte a fi adevărat.

— De ce anume sunt acuzaţi? se întrerupse el.

Niciunul nu ştia.

— Ia te uită, făcu el sarcastic, ar trebui să vă fie ruşine tuturor. Să susţineţi despre cineva că e vinovat fără ca măcar să ştiţi ce crimă a săvârşit. Dintr-odată înţelese clar ce avea de

făcut. Băieţi, continuă el, trebuie să ne asigurăm că cei patru – care sunt şi ei nişte tipi obişnuiţi, ca mine sau ca voi – vor fi judecaţi corect.

Toţi cei de-acolo nu erau decât nişte simple animale umanizate. Părăsiseră o lume perfectă, unde nu aveau prea multă treabă şi, într-un fel, subordonarea lor faţă de hiene şi de Nunuli nu putea să le fie decât benefică. Erau mereu împinşi de la spate. Aveau astfel la ce să se gândească şi, mai mult decât atât, aveau ce să facă.

Asemenea indivizi – constatase deja Modyun – erau imediat impresionaţi de tot ceea ce era vădit corect. Aşa se întâmplă şi acum.

— Ai dreptate. Va trebui să ne ocupăm de asta, aprobară toţi în cor. Şi începură să se convingă unul pe celălalt de validitatea de mult nefolositului principiu al unei judecăţi imparţiale.

Şi-aşa, în întreaga încăpere se formară o mulţime de grupuri în care se discuta aprins. Nimeni nu păru să observe că Modyun se furişase înspre uşă şi, după ce aruncă o privire precaută în jur, ieşi şi se îndreptă rapid spre coridor, tulburat de arestarea misterioasă a prietenilor săi, dar cel puţin liber să facă ceva în favoarea lor.

Ce anume, nu-i era prea clar.

Problema mea este că sunt un filosof. Era o idee nouă pentru el să se gândească la asta ca la o problemă.

Câtva timp după aceea, umblă de colo până colo cu mintea goală de gânduri. Mergea din ce în ce mai repede pe măsură ce reflecta asupra adâncii sale indispoziţii, iar iuţeala pasului îi focaliză atenţia asupra acestui aspect.

Apoi, în sfârşit, înţelese… la nivelul trupului, cei patru îmi sunt dragi. Iar situaţia grea în care se găsesc mă deranjează – la acest nivel.

Începu să alerge.

Din ce în ce mai repede.

Pe măsură ce alerga, inima îi bătea şi ea din ce în ce mai repede; – începu să gâfâie şi fu conştient că emoţia acumulată – din cauza a ceea ce li se întâmplase prietenilor săi – începea să scadă. Era vorba, din câte îşi dădea el seama, de o reacţie de feed-back chimic a unor anumite glande supraîncărcate care, de când crescuse, îi preluaseră o mare parte a reacţiilor. Şi era

întristător să vezi cum asemenea injectări glandulare în sânge – de adrenalină printre altele – puteau fi risipite de puţină activitate musculară.

Pe măsură ce îşi continua goana, simţământul că ar trebui să facă ceva îi dispăru.

Ajuns din nou filosof, zâmbi la gândul ideii înfrigurate care aproape că îl vârâse într-o situaţie ce nu îl privea defel.

Un vechi principiu al iubitorilor de pace era acela că necazurile celor violenţi nu-şi găsesc niciodată sfârşitul. Aşa că-i mai bine să nu te amesteci, să nu te împotriveşti, să ocoleşti reacţiile de orice fel.

Lasă-i să câştige.

Victoria uşoară îi mai domoleşte pe agresori. E adevărat că există uneori şi inconveniente, dar tot e mai bine să păstrezi astfel pacea; în cazul în care poţi să te ţii deoparte, cât de cât. Chiar dacă cineva ar avea de suferit şi tot e mâi bine.

Odată cu reafirmarea acestui adevăr fundamental al său, Modyun reveni la mersul lui obişnuit.

Îi era din nou foame, aşa încât intră în cea mai apropiată din numeroasele săli de mese întâlnite.

În vreme ce mânca, avu din nou loc aceeaşi înscenare – ca şi de dimineaţă – cu hienele în uniformă blocând fiecare intrare a locului aceluia atât de aglomerat. Şi acelaşi ofiţer de rang înalt se apropie respectuos de el şi îi înmână un document.

Pe dinafară, documentul arăta foarte asemănător cu citaţia pe care o primise pe Pământ. Şi Modyun fu conştient pe dată de o căldură intensă care pornea de undeva de la baza coloanei vertebrale. Recunoscu furia de care îi era cuprins trupul.

— Ce-i asta?

— Va trebui să compăreţi ca martor împotriva a patru persoane acuzate de aducerea ilegală a unui individ neautorizat la bordul acestei nave. Judecata va începe mâine dimineaţă la ora nouă, în sala indicată în citaţie.

Nu chiar totul, dar cel puţin unele părţi ale afirmaţiilor hienei erau nişte revelaţii senzaţionale. Modyun nu mai putu să spună altceva decât: „Oh! Oh! Oh!” Şi la fiecare afirmaţie, oh-ul corespunzător era o expresie a uluirii.

Misterul arestării fu astfel dezlegat.

Era evident că pe Pământ, spionii îl văzuseră împreună cu cei patru, aşa încât, în momentul în care Modyun fusese descoperit

la bord (în urma raportului ordinatorului de la cantină, fără îndoială) cineva a tras concluzia că prietenii lui jucaseră un rol în aducerea lui pe navă.

Era greu de ghicit ce fel de judecată va avea loc. Dar nu încăpea îndoială că Stăpânul Nunuli punea din nou la cale vreuna dintre stratagemele lui nesărate.

Viclenia ce se ascundea în spatele intenţiilor lui va ieşi, poate, la iveală din ceea ce se va mai întâmpla.

— Mi s-a cerut să obţin o promisiune fermă că veţi participa ca martor aşa cum s-a ordonat, zise respectuos ofiţerul.

Modyun ezită un pic, dar, ce-i drept, ce altceva putea să facă? Ajunsese demult la concluzia că trebuie să-i laşi pe şmecheri să-şi urmeze calea. Câştigând fără luptă, ei se liniştesc şi-şi văd de treaba lor… suna argumentul filosofiei sale.

Îşi aminti totuşi de ceea ce-i îndemnase pe ceilalţi să facă în urmă cu o oră şi, pentru că acuzaţia nu părea a fi prea gravă, fiind probabil doar o parte a unui plan mai amplu desfăşurat împotriva lui, puse întrebarea decisivă:

— Va fi o judecată cu juriu şi judecător?

— Da.

— Eşti sigur? Ştii ce înseamnă asta?

— Un judecător şi doisprezece juraţi vor examina probele, iar acuzaţilor li se va asigura un avocat.

— În regulă. Voi fi acolo.

— Mulţumesc, zise ofiţerul şi scoase din buzunar o altă hârtie împăturită pe care i-o întinse.

— Asta ce mai e?

— Spuneam că dacă veţi fi de acord să fiţi martor, vi se va repartiza o cabină – aşa cum aţi cerut de dimineaţă. Aveţi aici numărul cabinei şi localizarea ei.

Modyun luă hârtia cu o uşurare considerabilă. Chiar se întreba unde o să-şi petreacă cea de-a doua noapte.

— Te rog să-i transmiţi mulţumirile mele Stăpânului Nunuli. Spune-i că îi apreciez politeţea.

Conform promisiunii, judecata începu la ora nouă în dimineaţa următoare şi primul martor chemat fu Modyun.

XVII

TRIBUNALUL era aranjat exact aşa cum îşi închipuise din descrierile maşinilor instructoare.

Cei doisprezece juraţi, cu toţii hiene stăteau într-o boxă de-a lungul unuia din pereţi. Hiena care întruchipa pe judecător stătea în scaunul judecătoresc, înveşmântată în robă. Boxa martorilor, unde fusese chemat Modyun, era chiar în stânga judecătorului. Procurorul era aşezat la una dintre mesele din dreapta juriului, iar hiena desemnată ca avocat al apărării, la alta. Exact în spatele lui, într-o incintă special amenajată, aşteptau cei patru inculpaţi, cu hienele-poliţişti aliniate în spatele lor. În partea opusă acestor amenajări legale, dincolo de un gărduleţ, erau câteva zeci de rânduri de scaune. Acolo stătea publicul.

Pe un fundal atât de perfect, procurorul, ridicat în picioare şi turuind fără pauză, făcea notă discordantă:

— Acest martor se numeşte Modiunn. Este o maimuţă provenită din Africa şi a fost adus ilegal la bordul acestui vas de către cei patru acuzaţi. Aceasta este o crimă de trădare, răzvrătire şi de altminteri este o contravenţie capitală, care se poate solda cu execuţia tuturor celor patru vinovaţi.

Spunând toate acestea, se adresa juraţilor. Se întoarse apoi înspre avocatul apărării:

— Care este justificarea martorului pentru această crimă mârşavă?

— Martorul admite toate aceste afirmaţii ca fiind adevărate, zise avocatul fără să se ridice. Continuaţi judecata.

— Obiecţie! strigă Modyun. Trupul i se înfierbântase din cap până în picioare. Se miră, constatând că tremura.

— Obiecţia este respinsă, zise judecătorul cu un ton amabil. Avocatul a vorbit în numele martorului.

— Obiectez împotriva acestei mascarade de judecată, ţipă din nou Modyun. Dacă o să mai continue în acest fel, voi refuza să mai fiu martor.

Judecătorul se aplecă înspre boxa martorului. Părea încurcat, aşa încât continuă cu acelaşi ton politicos:

— Ce greşeală credeţi că s-a comis până acum?

— Cer ca martorul să fie întrebat direct şi să fie lăsat să răspundă el însuşi.

— Dar nu s-a mai pomenit aşa ceva, protestă judecătorul.

Avocatul apărării, familiarizat cu legile este în mod evident mai calificat să răspundă în numele martorului. Păru să-i vină în minte altă idee, pentru că făcu ochii mari: Ah, da, sunteţi din Africa. Ceea ce ne cereţi este cumva procedura obişnuită acolo?

Modyun trase adânc aer în piept. Era şocat de câte operaţii mentale i se cereau cuiva care trebuia să ia în calcul şi alte lucruri, în afară de simplul adevăr că Omul există pentru a trăi. Dar refuză să se lase antrenat şi în alte minciuni în afara aceleia a ortografiei numelui său. Asta şi falsa sa identitate de maimuţă erau prea de-ajuns. În rest, doar adevărul.

— Cer ca procedura tribunalului să urmeze legile stabilite de către Om.

Urmă o pauză mai lungă. Într-un sfârşit, judecătorul le făcu semn procurorului şi avocatului să se apropie de el. Toţi trei purtară o discuţie în şoaptă, după care cei doi se întoarseră la locurile lor. După ce se aşezară, judecătorul, cu tonul lui politicos, se adresă întregii săli:

— Având în vedere că depoziţia martorului este importantă, am hotărât să acceptăm procedura învechită cu care este obişnuit din Africa. Se întoarse apoi înspre Modyun şi-i spuse cu un ton de mustrare: Sper în mod sincer că după aceea o să-i cereţi scuze avocatului apărării pentru insulta la care l-aţi supus în public. Şi continuă amabil: Cum doriţi să aibă loc comunicarea, domnule Modiunn?

— Conform procedurii specifice… începu Modyun.

— Locului de unde veniţi, interveni judecătorul.

— …stabilite cu multă vreme în urmă de către Om, cade în sarcina avocatului acuzării să-mi pună o serie de întrebări legate de obiectul procesului şi de fiecare dată să-mi aştepte răspunsul.

— Ce fel de întrebări? insistă judecătorul, evident binevoitor, dar vizibil încurcat.

— Ar trebui să înceapă prin a mă întreba cum mă cheamă.

— Dar îţi cunoaştem numele. Îl avem chiar aici, pe citaţie.

— Asemenea lucruri trebuie stabilite prin întrebări directe.

— O astfel de metodă, se arătă judecătorul neîncrezător, ne-ar ţine aici toată ziua.

— Poate chiar şi o săptămână.

Toţi cei prezenţi în sala tribunalului rămaseră cu gurile

căscate. Şi Excelenţa Sa, uitând pentru moment de politeţe, se răsti la Modyun:

— Imposibil!

Şi-apoi, după încă o pauză, se adresă procurorului:

— Continuaţi, domnule.

Hiena veni în faţă. Părea să şovăie. Puse totuşi întrebările fundamentale:

— Cum vă numiţi? Sunteţi cu adevărat o maimuţă africană? Sunteţi persoana acuzată că este prezentă ilegal pe acest vas? Cunoaşteţi crima de care sunt acuzaţi inculpaţii?

La această întrebare Modyun se împotrivi pentru prima oară, asumându-şi un rol combinat de martor şi de avocat al apărării.

XVIII

— OBIECTEZ la această întrebare, deoarece acuzaţia care le-a fost adusă inculpaţilor nu constituie o crimă conform legilor pe care Omul le-a stabilit înaintea retragerii sale dincolo de barieră, părăsind restul Pământului în favoarea prietenilor săi, animalele.

Şi continuă:

— Şi chiar dacă ar fi o contravenţie din anumite puncte de vedere, nu-i decât una minoră, iar pedeapsa cuvenită n-ar putea fi decât consemnarea în cabină pentru două sau trei zile cel mult.

Ajuns aici cu argumentarea, fu întrerupt de judecător care afirmă că inculpaţii erau vinovaţi de o contravenţie capitală prin definiţie.

— Prin definiţie?

— Da, prin definiţie.

— Arătaţi-mi definiţia.

Grefierul tribunalului, o hienă cu figură savantă, care purta un costum negru strălucitor şi o cămaşă cu guler înalt, luă un volum unde, la capitolul 31, pagina 295, paragraful patru, rândul 7, citi:

— „…va fi considerată o crimă capitală, pasibilă de închisoare grea, sau amendă, sau de pedeapsa cu moartea”.

— Să văd şi eu, zise Modyun.

Grefierul îi cedă volumul, după ce se uită pentru confirmare la judecător, care înclină din cap. Modyun reciti pasajul cu pricina, după care deschise volumul la prima pagină, citi ceea ce era scris acolo şi îşi ridică triumfător privirea:

— Nu e o lege stabilită de către Om, ci o falsă şi inacceptabilă modificare aparţinând unui grup minoritar – hienele.

— Eu, zise judecătorul hienă, o declar esenţială şi aplicabilă. De data aceasta, tonul vocii nu-i mai era atât de politicos.

— După părerea mea, zise Modyun, ar trebui să-l declaraţi pe acuzat nevinovat, pe motiv că nu a fost stabilită nicio contravenţie.

— Nu am să-ţi pun decât o întrebare, zise acru judecătorul. Ai de gând să depui mărturie sau nu? Dacă nu, te rog să coborî de acolo.

Nu părea a fi momentul să dea înapoi.

— O să depun mărturie – dar îmi rezerv dreptul să ridic din nou problema.

Judecătorul se întoarse înspre procuror:
— Continuaţi să-i puneţi întrebări acestui martor important.
— Cum v-aţi îmbarcat pe acest vas?
— Am urcat o pasarelă înspre una dintre cele câteva sute de intrări, am intrat într-un elevator cu care am urcat vreo sută de etaje şi am ieşit din elevator într-un coridor. Mi-am zis atunci că am ajuns cu bine la bord şi se vede că am avut dreptate.
Când această dare de seamă faptică luă sfârşit, în sală se înstăpâni liniştea. Hiena înaltă şi sfrijită, care pusese întrebările, rămăsese perplexă. Dar se reculese numaidecât şi puse o nouă întrebare:
— Vreţi să-i priviţi un pic pe prizonierii din boxă?
Modyun se uită spre locul arătat şi bineînţeles că îi văzu pe cei patru prieteni ai săi.
— Recunoaşteţi vreuna dintre aceste persoane? îl întrebă procurorul.
— Îi recunosc pe toţi.
Prizonierii se foiră zgomotos, iar Narrl păru că se prăbuşeşte în scaun, ca lovit în moalele capului.
— Păstraţi ordinea în sală, strigă judecătorul.
— Era vreuna dintre aceste patru persoane – continuă procurorul, arătând înspre acuzaţi – prezentă atunci când aţi urcat pasarela, aţi intrat în elevator şi aţi sosit la bordul vasului?
De-acolo de unde stătea, omul putu să vadă că animalele care formau publicul erau stăpânite de o încordare din ce în ce mai mare. Băgă de seamă chiar că unii din ei îşi încetineau sau îşi ţineau involuntar respiraţia, aşteptându-se probabil ca replica lui să fie afirmativă. Modyun se întoarse înspre judecător:
— Excelenţă, din câte văd, se acordă o mare importanţă răspunsului meu la această întrebare. E ca şi cum fiecare şi-ar spune în mod automat că un răspuns afirmativ ar fi dezastruos pentru prizonieri. Aceasta ar fi şi părerea dumneavoastră?
Înalta şi uscăţiva hienă se aplecă peste masă înspre el:
— În calitate de martor, datoria dumneavoastră constă doar în a spune adevărul atunci când sunteţi întrebat. Concluziile pe care urmează să le trag în hotărârea finală vor fi determinate de logica judecătorească.
— Sunteţi totuşi un membru al grupului minoritar care a uzurpat poziţiile cheie din societate, inclusiv acordându-le doar hienelor dreptul de a conduce procesele şi de a da sentinţele.

De aceea mă îndoiesc că hotărârea dumneavoastră o să fie în întregime nepărtinitoare. Dacă mă puteţi convinge că va fi într-adevăr nepărtinitoare, voi răspunde cu cea mai mare plăcere întrebării.

— Va fi nepărtinitoare, făcu judecătorul.

Modyun clătină din cap:

— Mi-e teamă că nu ne înţelegem. Oricine poate afirma că va fi nepărtinitor. Dar cum mă veţi putea convinge că nu i-aţi condamnat dinainte pe aceşti prizonieri, având în vedere că sunteţi un membru al minorităţii uzurpatoare?

— Mi-e teamă că va trebui, zise cu răceală excelenţa sa, să vă cer din nou să depuneţi mărturie sau, dacă nu, să părăsiţi acel loc.

— Oh, voi depune mărturie.

— Foarte bine. Care e răspunsul la întrebare?

— Prizonierii din boxă erau împreună cu mine atunci când am intrat în navă.

— Aaaaaaaaah! se auzi dinspre auditoriu. Păreau să reacţioneze toţi ca unul. Era ca un suspin, de parcă o sumedenie de persoane ar fi profitat de ocazie pentru a reîncepe să respire.

Judecătorul bătu cu ciocănaşul, cerând să se păstreze ordinea. Când, în sfârşit, se făcu din nou linişte în sală, Modyun îi spuse judecătorului:

— Vedeţi, e vorba de o presupunere conform căreia faptul că cei patru prizonieri au fost împreună cu mine le-ar putea aduce prejudicii.

— Ce altă presupunere ar putea să existe? întrebă judecătorul, abia putând să-şi ascundă triumful.

Modyun îl privi compătimitor:

— Presupunerea că întovărăşirea cu mine n-a avut nicio legătură cu acuzaţia care li s-a adus. Presupunerea că, în ciuda faptului că au fost împreună cu mine, nu era obligatoriu să fi ştiut de intenţia mea. O mulţime de astfel de presupuneri.

— Continuaţi să-i puneţi întrebări acestui martor şi urmăriţi acele chestiuni particulare pe care tocmai le-a amintit. Pare hotărât să spună adevărul, îl îndemnă judecătorul pe acuzator.

Lovise bine – trebui Modyun să recunoască. Oricât de filosofică ar fi fost viziunea lui asupra adevărului, nu ar fi minţit în ceea ce privea evenimentele în curs. Aşa încât procurorul îl determină treptat să recunoască totul. Da, cei patru acuzaţi

ştiau de dinainte că intenţiona să se îmbarce pe vasul expediţiei interstelare. Da, într-adevăr, unul dintre acuzaţi îi sugerase aceasta, iar ceilalţi au fost de acord.

Când Modyun îşi sfârşi depoziţia, judecătorul se uita la avocatul apărării:

— Aveţi să-i puneţi vreo întrebare martorului, domnule?

— Nu. De fapt, nu văd de ce am mai pierde timpul continuând acest proces.

— Sunt de acord cu dumneavoastră, zise judecătorul.

Şi se întoarse către prizonieri:

— Drepţi!

Cei patru se ridicară nesiguri în picioare.

— Vinovăţia fiindu-vă stabilită prin depoziţia acestui martor… începu el.

— Hei! strigă Modyun.

Judecătorul îl ignoră şi continuă ferm:

— …ordon ca toţi patru să fiţi conduşi la celulele voastre…

— Cum rămâne cu juriul? interveni iarăşi Modyun. Era vorba că e un proces cu juriu.

— …unde veţi fi ţinuţi o săptămână în aşteptarea apelului la o curte superioară. Dacă nu va fi aprobat, în termen de o săptămână începând de astăzi o să fiţi executaţi de către un pluton de trăgători, cu arme de energie N.

Le făcu un semn poliţiştilor care erau în boxă cu prizonierii.

— Escortaţi condamnaţii în celule.

Se întoarse apoi către Modyun, politicos:

— Ţin să vă mulţumesc pentru mărturia dumneavoastră cinstită, prin care s-a stabilit chiar dincolo de necesitatea rutinei administrative că cei patru acuzaţi erau într-adevăr vinovaţi conform acuzaţiei care li s-a adus.

— Hmm, făcu Modyun, cu îndoială.

XIX

FĂCUSE TOT ce-i stătuse în putinţă – i se părea lui Modyun. Nu se mai putea schimba nimic acum, aşa că fie ce-o fi!

În tot restul zilei după proces, trupul îi rămase înfierbântat, într-un mod cât se poate de neplăcut. Era o zăpăceală glandulară, care nu putea să fie tolerată de un cuget perfect filosofic. Ceea ce era mai cu seamă ridicol în ataşamentul trupului său faţă de Roozb şi de ceilalţi, era faptul că îi întâlnise cu desăvârşire întâmplător.

Doar nu i-am descoperit în urma vreunor calităţi speciale pe care să le fi observat la ei.

În ziua în care ieşise de dincolo de barieră, oprise o maşină cu patru pasageri şi ocupase şi el unul dintre cele două locuri rămase libere. Şi în asta a constat întreaga semnificaţie a întâlnirii. Nu era nicio diferenţă între cei patru din acea maşină şi tot restul celorlalte animale.

Acesta, încercă el să se convingă, era cadrul real al legăturii sale cu ei.

Şi totuşi, trupul îi rămânea peste măsură de înfierbântat.

În a patra dimineaţă după judecată, soneria de la uşa cabinei sale începu să sune. Când deschise uşa, Modyun îl văzu pe acelaşi ofiţer politicos, care îl informă:

— Apelul celor patru acuzaţi a fost respins de curtea superioară. Fiind martorul principal, curtea a insistat să fiţi anunţat asupra acestui verdict.

Fu cât p-aci să spună mulţumesc şi uşa era aproape să se închidă, când îşi dădu seama că faţa i se înroşise ca focul la auzul veştii. Aşa că se grăbi să spună:

— Aş dori să-i vizitez pe condamnaţi înainte de execuţie. Se poate aranja?

— Voi face cu plăcere o cerere în interesul dumneavoastră şi vă voi aduce la cunoştinţă decizia.

Se întâmplă că i se acordă permisiunea să-i viziteze chiar în ajunul execuţiei – în seara celei de-a şasea zile de după proces.

Erau foarte îndatoritori şi plini de respect faţă de lege în tot ceea ce făceau, trebui Modyun să recunoască. Sentimentul lui de până atunci cum că era ceva putred la mijloc, că se plănuia ceva împotriva lui, părea a fi întrutotul greşit.

Din afară, închisoarea arăta ca orice alt dormitor, numai că

era închisă cu uşa cu gratii, iar în faţa uşii era postată o hienă, care citi cu mare atenţie autorizaţia lui de vizitare. Îi deschise uşa, îl aşteptă să intre şi apoi o încuie la loc după el.

Trecură câteva clipe în care încăperea păru cu desăvârşire goală. Apoi, dintr-una dintre cuşetele de jos ieşi o pereche de picioare – şi Narrl se ridică, exclamând cu vocea parcă mai înăbuşită ca niciodată:

— Fir-ar să fie, ia uite cine-a venit!

La aceste cuvinte, ieşiră repede la iveală alte trei perechi de picioare şi trei indivizi binecunoscuţi se ridicară din tot atâtea cuşete. Toate patru animalele veniră şi dădură mâna cu vizitatorul.

Uitându-se împrejur, Modyun văzu că existau totuşi ceva deosebiri faţă de celelalte dormitoare. Dincolo de ultimul rând de cuşete supraetajate era o nişă cu câteva mese şi echipamentul obişnuit al unei săli de mese.

— M-am gândit că ar fi bine să vin să-mi iau rămas bun, zise încurcat Modyun, după ce-şi sfârşi scurta privire de explorare.

Lui Roozb i se rostogoli pe obraz o lacrimă uriaşă. Părea tras la faţă şi nu arăta prea bine; obrajii i se scofâlciseră.

— Mulţumesc prietene, îi zise el, înghiţindu-şi cu greu nodul din gât.

Modyun se uită la el, mirându-se:

— Ce s-a întâmplat? Fiecăruia îi vine rândul mai devreme sau mai târziu. Aşa că de ce nu s-ar întâmpla chiar acum, sau mâine, mă rog?

După ce tăcu, se înstăpâni liniştea. Apoi, Dooldn se apropie de el. Pe obraji îi străluceau două pete mari, rozalii. Îşi înghiţi lacrimile şi reuşi să se stăpânească:

— Tare ciudat mai gândeşti tu. N-am întâlnit până acum o maimuţă ca tine, Modiunn. Să stai tu acolo, în scaunul ăla al martorilor şi să ne dai de gol!

— Adevărul e adevăr, se apără Modyun, băgând de seamă că remarca pe care o făcuse jaguarul nu prea era prietenoasă. Sper că nu te-ai supărat pentru tot ce s-a întâmplat.

Petele roşii de pe faţa lui Dooldn păliră un pic.

— Uneori îmi vine să mă urc pe pereţi de nervos ce sunt. Dar îmi spun, ei, ce să-i faci, asta-i drăgălaşa aia de minte sucită a maimuţei de mi-e prietenă, care parcă vorbeşte cu picioarele. Nu-i aşa, băieţi?

— Aşa-i, acceptară posomorâţi Narrl şi Ichdohz. Numai Roozb tăcea şi-şi ţinea privirile în pământ, ştergându-şi din când în când ochii.

Punctul lor de vedere era atât de sărăcăcios din perspectiva filosofiei lui, încât Modyun simţi nevoia să-i mai instruiască un pic.

— Ce vârstă aveţi voi? se întoarse el spre fiecare. Şi descoperi abia atunci că Roozb, cel mai tânăr, avea 26 de ani, iar hipopotamul, cel mai în vârstă, avea 33. Şi s-ar fi putut aştepta să trăiască, animale fiind, cam 60 de ani.

— Vasăzică, chibzui Modyun, fiecare v-aţi trăit cam jumătate dintr-o viaţă obişnuită. Pentru cealaltă jumătate abia de merită să lupţi.

Argumentul acesta îi lăsă, fără excepţie, pe deplin încremeniţi.

Într-un sfârşit, vulpoiul avu o reacţie emoţională:

— Şi când te gândeşti că am ajuns în situaţia asta afurisită pentru că am încercat să-ţi fiu prieten.

Omul rămase nedumerit. Nu putea să-şi dea seama ce legătură ar putea să existe între cele două condiţii:

— Vrei să spui, zise el şocat, că e vorba de ceva gen cauză-efect? Dar nu-i adevărat. Ai făcut ceea ce ai făcut şi-apoi şi hienele au făcut şi ele ce au făcut. Cele două întâmplări nu au nicio legătură între ele din punct de vedere raţional. Au ei ceva în cap, care-i determină să spună că ar fi vreo legătură. Dar de fapt nu există nicio legătură.

Modyun îşi dădu seama că vorbele nu i-au fost înţelese. Prietenii lui continuau să privească în podea şi păreau mai supăraţi ca niciodată din cauza sorţii lor. I se făcu milă de ei şi continuă:

— Ceea ce ar trebui să înţelegeţi este faptul că nimeni nu poate fi capabil să descopere sensul vieţii. Aşa încât, fiecare specie ar trebui să se limiteze la un grup restrâns, în care fiecare individ să fie purtătorul întregului pachet genetic – adică, întreaga moştenire genetică – a rasei şi să aştepte. Şi, din moment ce pe Pământ au rămas atât de mulţi indivizi aparţinători speciilor voastre, nu există niciun motiv în virtutea căruia să vă încăpăţânaţi să duceţi mai departe existenţele voastre repetitive.

Şi, la urma urmei, există mari şanse ca în această călătorie de

cucerire să fiţi oricum ucişi.

Gardianul bătu în uşă la aceste cuvinte:

— Toţi vizitatorii afară! strigă el printre gratiile vizetei.

— Numai o clipă, răspunse Modyun şi se întoarse spre cei patru prieteni. Ei, ce credeţi?

— Adio, prietene, făcu Roozb, în vreme ce o altă lacrimă i se scurgea pe obraz. Nu prea ştiu despre ce tot vorbeşti, dar cred că gândeşti bine. Şi îi strânse mâna.

Modyun oftă, aşa cum îl văzuse făcând pe Dooldn:

— Trebuie să recunosc că, dacă asta gândiţi voi despre tot ce am spus, atunci e mai bine să veniţi cu mine. N-are rost să rămâneţi, dacă vă vine atât de greu. O să vorbesc cu autorităţile şi o să le spun că voi consideraţi sentinţa inacceptabilă. Nu-i mai convenabil aşa?

Toţi patru se holbară la el. Jaguarul se arăta chiar compătimitor:

— Cum o să venim cu tine? Doar gardianul e înarmat.

— Voi comanda libera trecere – o minimă interferenţă cu priorităţile de trecere pe care le are el în minte. Şi ne vom continua discuţia la mine în cabină.

Fireşte, îşi zise el, vor fi ceva consecinţe. Aşa că poate că ar fi mai bine să mă duc acum şi să stau de vorbă cu Stăpânul Nunuli.

Cei patru îl însoţiră deci la el în cabină şi, după vreo oră, sună soneria. Când Modyun deschise, în faţa uşii stătea aceeaşi hienă în uniformă, dar de data asta purta toate galoanele rangului său înalt.

— Din nou am primit instrucţiuni, şopti ofiţerul, să vă cer să mă însoţiţi la Comandantul Nunuli pentru o întrevedere. Veniţi?

— Sunt gata să te însoţesc, zise Modyun ieşind în coridor, trăgând uşa după el şi comandând apoi o barieră energetică de protecţie în jurul cabinei.

XX

O SĂ LE DOVEDESC eu Nunulilor cât de ilogic a putut să fie procesul, îşi zise, urmându-l pe ofiţer pe coridor.

În vreme ce urca în lift, i se păru că viaţa va ajunge teribil de complicată dacă va trebui să le apere pe cele patru animale şi pe el pe deasupra de-a lungul întregii călătorii. Pe drumul de la primul lift către următorul îşi zise: să sperăm că Nunuliul o să-mi propună o soluţie acceptabilă.

În momentul în care cel de-al doilea ascensor se opri, hiena aruncă o privire panoului de control. Când începu să clipească o lumină albă, apăsă pe buton. Uşa glisă în tăcere şi ofiţerul îi zise lui Modyun:

— O să intraţi de unul singur. E vorba de o conversaţie particulară.

Modyun ieşi din lift, iar uşa se închise uşor după el. Intră într-o cameră nu mai mare de zece picioare pătrate. Încăperea era goală, cu excepţia unui soi de saltea pe care stătea întins pe spate Nunuliul.

Modyun băgă de seamă pe dată că era altul decât ceilalţi doi pe care-i întâlnise pe Pământ. Şi, desigur, era firesc să fie aşa.

Au nevoie de unul pe navă, bineînţeles, altul pe Pământ şi cel puţin câte unul în fiecare loc unde are treburi comitetul.

— Mă găseşti exact în momentul în care mă odihnesc în urma numeroaselor mele îndatoriri, zise străinul de pe podea.

Modyun se uită în jur, căutând cu ochii o ieşire înspre o altă cameră. Sau aşa ceva. La prima vedere, nu se zărea nimic de felul ăsta.

— Asta e cabina dumneavoastră?

— Da.

— Aici locuiţi la bordul acestui vas? insistă Modyun.

— Da.

Pielea cenuşie şi compactă de pe faţa lui prelungă păru să se schimbe oarecum, de parcă ar fi încercat să formeze un fel de imagine. Era oricum imaginea unui gând-sentiment şi nu un desen, aşa încât era greu de evaluat.

— Consideri probabil că e mult prea ascetică faţă de cabina care ţi-a fost desemnată.

— Nu voiam decât să văd care e situaţia. S-ar zice că cei din comitet le pretind agenţilor lor principali să nu aibă niciun interes personal în ceea ce priveşte luxul sau alte indicii ale

puterii.

Figura fiinţei de pe covor se modifică din nou. Apăru o expresie fugară, similară uneia pe care o observase şi la cel de-al doilea Stăpân Nunuli al Pământului şi pe care o interpretase atunci drept un zâmbet de superioritate.

— Eram deja o rasă ascetică atunci când comitetul ne-a ales pentru înaltele sale scopuri. Tot ceea ce ni s-a pretins a fost să… n-are importanţă ce.

— Fără îndoială că cei din specia voastră au ajuns la corecta şi ultima concluzie că orice lucru din univers are aceeaşi valoare ca oricare altul – la urma urmei. Şi-atunci, de ce să acumulezi bogăţiile lumii dincolo de minimul necesar supravieţuirii? Nu-i aşa?

— Nu.

În timp ce vorbea, Nunuliul continuase să rămână culcat. Şi, după câteva momente, deveni clar că nu avea niciun chef să mai discute subiectul. Modyun îi acceptă refuzul fără ranchiună:

— Vă respect dreptul la izolare mentală.

— E şi normal. Rasa umană a fost îmbunătăţită de către noi exact în sensul întăririi respectului faţă de drepturile celorlalţi. Am observat că aveţi această calitate şi am dezvoltat-o, în aşa fel încât ea să vă domine în întregime mintea. Acest efect a fost obţinut, aşa că nu mă surprinde că te comporţi astfel.

— Mi se pare că, în ce mă priveşte, nu m-am dezvoltat automat într-o singură direcţie, aşa cum susţineţi. De exemplu, am fost indignat de logica voastră în legătură cu procesul celor patru prieteni ai mei.

— Nu ai de unde să ştii care e logica mea.

— E adevărat. Dar oricum, pare a fi evident. Aţi supus judecăţii patru animale de pe Pământ, în virtutea unui anume rol pe care l-au jucat în venirea mea la bordul acestui vas.

— Şi ce-i ilogic în asta?

— Vasul a fost construit pe Pământ, nu-i aşa?

— Da, desigur, se arătă surprins Nunuliul. Întotdeauna folosim uzinele şi materialele locale, în măsura posibilului.

— Şi muncitorii voştri au fost animale de pe Pământ? insistă Modyun.

— Fireşte. Cine altcineva? Comitetul insistă să fie folosită mâna de lucru locală.

— Şi-atunci, care ar putea fi argumentul vostru? Eu am

dreptul prin definiţie să mă găsesc pe acest vas!

— Nu-ţi înţeleg raţionamentul.

— Pământul aparţine Omului şi într-un anume grad şi animalelor pe care omul le-a smuls din animalitate. Aşa încât, acest vas, construit pe Pământ de către animale pământene, aparţine Omului şi, într-o mai mică măsură, animalelor. Eu sunt singurul Om de la bord, aşa încât vasul îmi aparţine mie.

— Pământul e o planetă cucerită, zise plin de demnitate Nunuliul. Aşa încât, Omului nu-i mai aparţine nimic pe Pământ sau de pe Pământ.

Modyun clătină încăpăţânat din cap şi îşi simţi ochii îngustându-se uşor – un fenomen trupesc care îl cam mira, pentru că părea a fi un mod de a reacţiona împotriva punctului de vedere al altora.

— Eu nu am acceptat încă această cucerire. Până când o s-o fac, acest vas îmi aparţine. Oricum însă, acestea nu sunt decât nişte aspecte mărunte. M-am gândit la cea mai bună soluţie a acestei probleme. Eu sunt în căutarea unei fiinţe umane de sex feminin, despre care am motive să cred că un coleg al dumneavoastră a luat-o de pe Pământ şi a dus-o în altă parte. Dacă aţi vrea să mă duceţi la ea, o să fiu încântat să părăsesc acest vas oriunde s-ar găsi ea.

— Această soluţie este cu desăvârşire imposibilă. Dar să ne întoarcem un pic la logica ta. Greşeala constă în faptul că nu cunoşti intenţia pe care o avem în legătură cu tine. Ştii cumva câte zile au trecut de la plecarea de pe Pământ? întrebă el, cu bucurie în voce.

— Ceva mai mult de-o săptămână, răspunse Modyun mirat de ceea ce i se părea a fi o întrebare fără rost.

Creatura era din nou calmă; avea ochii verzui-cenuşii larg deschişi, iar faţa compactă şi cenuşie nu îi mai era atât de încordată.

— Acest vas a călătorit deja în spaţiu cam 400 de ani-lumină. Şi-a schimbat de mai multe ori direcţia şi şi-a depăşit în mod intenţionat ţinta, aşa încât, când se va apropia din nou de ea, să nu mai rămână niciun indiciu asupra direcţiei originale din care vine.

Nunuliul se opri, pentru a-i da posibilitatea lui Modyun să reacţioneze. Şi aşa cum în mod vizibil se aştepta, omul se arătă în sfârşit zăpăcit de informaţie.

— E înţelept să nu oferi inamicului date despre planeta de origine a vasului de atac, spuse Modyun.

După pâlpâirea din ochii celuilalt, îşi dădu seama că nu o nimerise. Şi, de fapt, după un moment de evidentă bucurie răutăcioasă, creatura îi explică:

— Ceea ce ai spus despre planeta care e ţinta călătoriei noastre este fără îndoială adevărat. Dar tactica asta de deplasare a vasului a fost în întregime la adresa ta. Am mers astfel ca să te zăpăcim pe tine. Ca să fim siguri că nu te vei întoarce niciodată pe Pământ. Şi acesta a fost şi scopul procesului intentat prietenilor tăi. Dacă o să te gândeşti un pic, o să vezi că ţi-am distras atenţia cât s-a putut, prin proces şi prin soarta care le-a fost hărăzită, în perioada decisivă în care vasul a străbătut distanţa necesară. Desigur, acest vas nu se va mai întoarce pe Pământ.

Vasăzică, asta a fost tactica. Într-un fel, lui Modyun nu-i părea întru totul necesară. Însă logica acestei rase care juca rol de subordonat, Nunulii, era cât se poate de radicală. Ei aveau de îndeplinit o misiune în legătură cu Pământul. Aşa că, odată cu distrugerea oamenilor din spatele barierei şi cu îndepărtarea de pe Pământ a lui Soodleel şi a lui, misiunea lor era probabil îndeplinită.

Totala iraţionalitate a misiunii şi scopurile ei ascunse îi creară lui Modyun sentimentul că, într-adevăr, n-avea ce spune despre asemenea acţiuni nebuneşti, în afară de faptul că se încadrau într-un şir logic, după câte putea observa.

— În această situaţie, având în vedere că prietenii mei nu au fost decât nişte pioni, nu o să aveţi nicio obiecţie în a le anula sentinţa şi a le aproba graţierea totală.

— Nu am niciun fel de obiecţie. Şi, de fapt, acesta a fost unul dintre lucrurile pe care voiam să ţi le spun atunci când te-am chemat. Redddil, continuă el cu un ton oficial, ofiţerul care te-a adus aici, te va însoţi înapoi în cabina ta şi va înmâna fiecăruia din cei patru câte un certificat atestând eliberarea lor.

Rămânând în continuare întins pe jos în camera aceea pustie, Nunuliul conchise:

— Mi se pare că nu mai avem ce să ne spunem.

Şi Modyun avu aceeaşi impresie. Cu una sau două excepţii:

— S-a terminat cu intrigile împotriva mea?

— Ce vrei să spui? se arătă nedumerită fiinţa de pe podea.

— Uite cum stau lucrurile? s-au luat tot felul de măsuri împotriva mea; le-am acceptat. L-am tolerat chiar şi pe Nunuliul care a pus la cale atacul. Nu am luat în seamă nimic din toate astea. Mi-am continuat existenţa mea paşnică. Şi-apoi am descoperit o nouă conspiraţie împotriva mea. Aşa că aş vrea să ştiu – mai sunt multe? Conspiraţii, vreau să zic. Sau cu asta a luat sfârşit şi misiunea voastră privitoare la Pământ şi ia oameni?

— Totul s-a terminat acum. Ce altceva ar mai putea să fie?

— Aşa spunea şi Stăpânul Nunuli Numărul-Doi, dar s-a dovedit a fi o minciună. Şi eu m-am săturat de toate aceste minciuni şi intrigi. Voi mergeţi împotriva adevărului fundamental al universului.

— Cum ar putea ultimul membru al unei rase oarecare şi cunoască adevărul fundamental? se enervă Nunuliul. Dar stai un pic să mă gândesc… Singura intenţie pe care am mai putea-o avea în privinţa ta, în cadrul misiunii noastre, ar fi uciderea ta şi a femeii. După părerea ta, există vreo cale prin care acest lucru ar putea fi dus la bun sfârşit?

— Păi, nu… Nu, dacă eu mă împotrivesc, adăugă, după ce se mai gândi.

— Foarte bine, vasăzică ai răspunsul.

La prima vedere, părea un răspuns satisfăcător şi adevărat. Şi totuşi…

— Mai e încă ceva, zise Modyun, şi încă atât de important încât mă văd nevoit să-ţi comand să răspunzi.

— Aşa ceva ar fi intolerabil.

Semnificaţia cuvintelor îl izbi pe Modyun; pentru că, desigur, era de negândit să-i faci cuiva ceva intolerabil.

Şi totuşi – după un moment – continuă să se mai gândească la asta.

— Tocmai am înţeles, întrucâtva cam târziu… Se opri şi lăsă semnificaţia propriilor cuvinte să pătrundă în sanctuarul lăuntric al cugetului său. Semnificaţia nu era de natură să-l liniştească, pentru că el era ultimul supravieţuitor, afară de Soodleel, al rasei umane. Aşa încât înţelegerea adevărului – dacă despre adevăr era vorba – venise un pic cam târziu. Nu era prea clar ce ar fi trebuit să facă… dar o conversaţie cu comitetul, mai întâi – da.

Îşi sfârşi fraza:

— …am înţeles, întrucâtva cam târziu, că nu e înţelept din partea unei rase să se lase ameliorată de o alta, ale cărei motive s-ar putea să nu fie tocmai altruiste.

În timp ce vorbea, putu să perceapă vechile-i simţăminte modificate trezindu-se fără cuvinte în adâncurile sistemului său nervos. Se auzi spunând:

— Această chestiune nu a fost stabilită în acord cu mine. Acestea nu sunt decât nişte simple concluzii logice ale unei stări provizorii…

Făcu un puternic efort conştient pentru a opri cuvintele. Aşteptă o bună bucată de vreme, minunându-se de puterea acestor sentimente. Dar reuşi să le ţină sub control şi fu în stare să spună:

— Ori de câte ori am stat de vorbă cu un Nunuli, reacţia lui la cuvintele mele a fost asemănătoare întrutotul cu ceea ce-mi spusese mai înainte un alt Nunuli. Aşa încât mă văd silit să întreb: cum aş putea să aflu dacă Nunulii sunt sau nu ei înşişi comitetul pe care susţin că-l reprezintă? Aşa încât, trebuie să-mi înving sila firească de a te obliga prin comandă să-mi răspunzi, afară dacă – zise el plin de speranţă – nu îmi dai cumva o soluţie mai puţin drastică.

Ochii palizi ai Nunuliului îl fixau cu o asemenea intensitate, încât Modyun, după o lungă aşteptare, zise nehotărât:

— De ce nu-ţi deschizi mintea faţă de mine la propria şi libera ta voinţă, să-mi arăţi câte ceva despre istoria rasei voastre? Numai aşa aş putea verifica dacă ideea care mi-a venit acum se adevereşte.

Creatura întinsă pe jos începu să se mişte. Îşi adună picioarele uscăţive, îşi îndoi mâinile, îşi lăsă capul pe spate şi se ridică.

— Foarte bine, cedez la presiunea ta criminală. Comitetul se poate simţi jignit şi eu nu voi răspunde pentru eventualele lor reacţii în acest caz.

XXI

IMAGINILE mentale care urmară înfăţişau o viaţă simplă şi ascetică: Nunulii, probabil pe planeta lor de origine, trăiau conform unui sistem monahal, în clădiri lungi şi întunecate, unde fiecare din ei nu beneficia decât de câte o cămăruţă, mai degrabă o celulă, în care îşi duceau existenţa lor monotonă. Duşumelele erau goale şi nu aveau alt mobilier afară de o rogojină folosită drept pat.

Femeile locuiau în nişte clădiri structurate oarecum diferit. Diferenţa consta în faptul că acestea erau dotate cu încăperi şi curţi comune unde ele aveau grijă de copii, care în primii lor ani erau ţinuţi într-un fel de structuri confortabile asemănătoare unor pătuţuri cu marginile supraînălţate.

Odată la câţiva ani, o femeie putea să pornească într-o anumită dimineaţă şi să caute o mănăstire. Imaginea care urmă o arăta ciocănind la uşa unei celule. Apoi la o a doua uşă, apoi la o a treia şi aşa mai departe. Bărbatul din fiecare celulă părea să recunoască ciocănitul, pentru că se ridica de pe rogojină şi deschidea uşa. Apoi stătea şi se uita la ea iar ea stătea şi aştepta; fără să pară deranjată de refuzurile primite, pornea mai departe şi ciocănea la următoarea celulă. În sfârşit, în fiecare caz (din cele trei pe care le văzu Modyun) ea ajungea la o cameră, unde un bărbat era atras fie de mirosul ei, fie de vibraţia unui gând care venea de la ea. Cu acest admirator al ei urma să rămână câteva nopţi, stând culcaţi unul lângă altul şi meditând. Dar de două ori în cursul şederii ei acolo venea un moment… oare de excitare? Chiar şi cu bunul său contact mental, Modyun nu putu să-şi dea seama prea bine ce fel de sentiment era. Oricum ar fi fost, acest sentiment provoca o copulaţie care părea să nu se mai termine. Patru ore. Cinci. Cu siguranţă aproape o noapte întreagă.

După al doilea contact de acest fel, femeia se ridica şi, fără să se mai uite măcar o dată înapoi la perechea sa, părăsea şi celula şi mănăstirea. Putea fi văzută apoi în odăiţa ei sau împreună cu celelalte femei. Apoi îşi ducea sarcina în singurătatea liniştită a celulei ei şi, după aproximativ un an, dădea naştere unui monstruleţ care începea curând să semene cu un Nunuli.

Toate imaginile se şterseră dintr-odată. De pe podeaua

camerei, Stăpânul Nunuli se uită la Modyun şi îi zise:

— Asta a fost viaţa noastră înainte de a fi luaţi în serviciul comitetului.

— Şi asta-i tot ce ai să-mi arăţi? zise neplăcut surprins Modyun.

— Asta a fost pe scurt istoria noastră pre-Zouvg, îi răspunse acru Nunuliul, adică exact ceea ce mi-ai cerut.

Modyun îşi deschise gura să protesteze că nu-i o explicaţie suficientă, dar tăcu. Îşi dădu seama că tocmai i se făcuse o destăinuire remarcabilă.

Zouvg – zisese Nunuliul.

Din context reieşea că e vorba de numele rasei comitetului… Chiar că a trebuit să-l forţez pentru a obţine o asemenea informaţie. Mai savură cuvântul timp de câteva momente, dar până la urmă îşi dădu seama că obiecţia pe care voise să o aducă era totuşi importantă:

— Ceea ce mi-ai arătat nu explică saltul de la o existenţă severă, monastică, la un genocid la nivel galactic. Cum s-a ajuns la o asemenea transformare?

Ochii cenuşii-albăstrui ai Nunuliului se holbară la el, nedumeriţi.

— Mi se pare că nu vorbim despre acelaşi subiect! Oh, făcu el ochii mari, înţelegând deodată. Ceea ce facem noi în interesul comitetului nu e o crimă.

— Stai un pic să ne înţelegem. Tu sau un alt Nunuli aţi distrus sau aţi îngăduit exterminarea rasei umane. Şi asta nu e o crimă, conform convingerilor în virtutea cărora acţionaţi voi?

— Asta – schiţă Nunuliul un gest de dezaprobare cu una dintre mâinile sale cenuşii şi uscăţive – e o parte a programului comitetului de ameliorare a situaţiei vieţii din galaxie.

— De ameliorare a ce?

— Îmi pare rău, zise calmă creatura. Va trebui să te rog să ai amabilitatea să mă laşi să-mi continui perioada de odihnă. Problema cu care ai venit e rezolvată. Prietenii tăi sunt în siguranţă, ai primit şi informaţiile pe care le-ai cerut. Sper că nu ai intenţia să-ţi continui cercetarea, dacă eu mă împotrivesc cu hotărâre?

Modyun ezită un pic. Aceste vorbe nu-l afectau aşa cum s-ar fi aşteptat. Mai avea câteva idei în minte şi, de data asta, îl deranja opoziţia pe care o întâmpină.

— Par a fi într-o situaţie cam ciudată, zise el în sfârşit. Mai am câteva întrebări pe care vreau să ţi le pun. Cred, continuă fără să mai aştepte permisiunea Nunuliului, că cel mai important este să aflu cum v-a convins comitetul să lucraţi pentru el?

Ochii creaturii se înceţoşară, faţa căpătă o expresie care ar fi descrisă prin termenul de încruntare, iar răspunsul fu pe acelaşi calapod:

— Ei sunt o rasă superioară. În momentul în care unul dintre ei a luat legătura cu noi, ne-a implantat în creiere o sugestie. Eram mai de mult în căutarea unei culturi planetare avansate care să ne ajute cu metode subtile, aşa încât, când i-am găsit, am chemat un membru al comitetului, care a implantat sugestii în minţile unor persoane cheie din rasa noastră. Asta e. Orice rezistenţă are un sfârşit.

— Oh! i se aprinse lui Modyun o luminiţă. Sugestie. Sigur că da.

Şi întrebă de-a dreptul:

— Atunci când Zouvgii au luat legătura cu voi, au făcut-o pe cale mentală? Adică a rezultat o conversaţie mentală, un dialog?

— Un membru al comitetului, se indignă Nunuliul, nu are ce discuta cu un membru al unei rase neînsemnate.

Modyun îşi reţinu triumful. Era o victorie nu prea mare, dar aflase ceva ceea ce Nunulii nu ştiau. Zouvgii nu stăpâneau transferul mental în dublu sens, în înţelesul obişnuit Puteau, după toate aparenţele, să trimită o sugestie cu întreaga energie a creierelor lor.

O sugestie poate să însemne aproape orice. În acest sens, doi Zouvgi îşi pot transmite unul celuilalt sugestii, se pot apăra împotriva unor impacturi hipnotice ale transmisiunii celuilalt şi pot astfel să discute în siguranţă, de la distanţe uriaşe, prin intermediul energiei Ylem. La fel, o asemenea sugestie poate fi transmisă şi altor persoane – care nu au nicio apărare împotriva ei.

Modyun fu mirat să constate că tremura din tot trupul, dându-şi seama de importanţa informaţiei căpătate. Şi avu nevoie să facă un adevărat efort ca să spună:

— Pot să… se asocieze… şi să transmită o sugestie mai mulţi deodată?

— Toţi cei o mie, făcu satisfăcut Nunuliul. Şi nu li se poate

rezista.

Răspunsul completă imaginea asupra posibilităţilor Zouvgilor. Împotriva unei asemenea alinieri defensive de o mie de indivizi, fiecare putând să opună o rezistenţă masivă şi de durată, metoda de comandă umană nu putea fi folosită direct.

Îl apucă dintr-odată pofta să afle şi alte lucruri:

— Nu reuşesc să înţeleg ce scop au aceste fiinţe. Planul lor de ameliorare a galaxiei a inclus eliminarea rasei umane şi se poate presupune că şi a altor specii. Ce raţionament ştiinţific poate justifica asta?

— Această informaţie, replică sec Nunuliul, este secretă. O cunosc, dar n-o pot destăinui.

Lui Modyun îi veni în minte că patru miliarde de bărbaţi şi femei de pe Pământ au murit ca să se împlinească scopul Zouvgilor: aşa că trebuia cel puţin să cunoască raţiunea acestui fapt.

— Dacă aşa stau lucrurile, ameninţă el, mă obligi să folosesc comanda.

— N-o să-ţi fie de niciun folos, se împăună Nunuliul. Am fost asigurat că nimeni, nici măcar un om, nu poate străpunge bariera specială din creierul meu, cu care a fost asigurată această informaţie.

— Ar putea fi un test interesant, în ce ne priveşte, să descoperim dacă e adevărat sau nu.

Dar o spusese cu o jumătate de gură; şi surprinse în el o acceptare a limitărilor cu care se luptase mai devreme; în cazul în care Nunuliul o să-i destăinuie motivul ascuns, o s-o facă de bună-voie. Poate printr-o înţelegere a situaţiei, care i se părea lui Modyun şi obligatorie şi de necrezut, mai ales că – în condiţii de emoţie şi oboseală – făcuse uz de metodă fără a ţine seama în prealabil de obligaţiile morale.

— Şi care spuneau Zouvgii că este natura barierei din creierul tău? întrebă el încă ezitând.

— Dacă o să-ţi foloseşti sistemul de comandă în această zonă, mă vei ucide pe loc.

— Oh!

— S-a crezut şi se crede, fără probe, zise calm Nunuliul, că nu vei face nimic care să-mi aducă vreo vătămare, că la o adică o să te arăţi plin de milă.

— Bănuiesc că-i adevărat. Dar totuşi…

Şi îi explică pe îndelete că domeniul biologicului era o zonă despre care oamenii ştiau tot ce se putea şti.

— Ceea ce am făcut noi pentru animalele de pe Pământ nu-i decât un aspect mărunt al totalei noastre abilităţi de manipulare a celulelor şi a grupurilor de celule. Am observat deja că ai, dacă nu aceleaşi, cel puţin un tip comparabil de celule nervoase cu acelea ale omului. Fiecare din celulele tale nervoase are câte un lung filament de ţesut nervos de legătură, pornind din fiecare capăt La om, legăturile asemănătoare se numesc axoni şi dendrite…

— Îmi sunt familiare detaliile anatomice pe care mi le descrii.

— Bine. La un moment dat, continuă Modyun, pe Pământ se credea că axonul nu-i decât un simplu fir, ca o sârmă de telefon, capabil să conducă un impuls electric, la fel ca şi dendrita. S-a descoperit, însă, că fiecare din aceste filamente de materie nervoasă este împestriţat de cinci sau zece mii de punctişoare. Cercetări ulterioare au stabilit că fiecare punctişor de felul ăsta este la rândul lui un terminal, de intrare sau de ieşire. Aşa că imaginează-ţi creierul uman original cu douăsprezece miliarde de celule, ale căror terminaţii nervoase cuprind fiecare de la cinci la zece mii de ieşiri şi intrări, niciuna dintre ele nefiind aparent folosită în transmisia directă a impulsurilor creierului.

— Sunt cât se poate de familiarizat cu aceste detalii. Noi am observat cei dintâi aceste terminaţii speciale, care lipsesc altor specii, observaţie care ne-a permis ameliorarea calităţilor speciei umane, până la nivelul în care fiecare individ să aibă o putere nelimitată, dar n-am permis utilizarea ei în alte scopuri decât cele filosofice – dacă-ţi aduci aminte.

Modyun îşi aminti, nemulţumit. Dar persistă în raţionamentul său cu voce tare.

— Într-un instrument electronic în funcţiune, existenţa unor terminaţii nefolosite creează paraziţi. În creierul uman, ele erau o sursă de confuzie şi de asocieri greşite. S-a descoperit, totuşi, că intrările recepţionează *toate* gândurile altor persoane, iar ieşirile transmit întreg conţinutul creierului în Ylem. Însă – şi aici voiam să ajung – ceea ce intra şi ceea ce ieşea era atât de încărcat de paraziţi, încât nu a fost posibil să se izoleze informaţia până ce nu a fost dezvoltat sistemul de comandă.

Nu văd nimic rău în faptul că întreaga putere a fiinţei a fost restrânsă la activităţile specifice filosofiei – afară doar (şi ideea

asta începe să-mi mijească în minte) de faptul că asta a condus la o totală autodistrugere. Ceea ce înseamnă că mă simt total îndreptăţit să comand. *Cred* că aş putea uşor să te ajut să treci peste sau să anulezi bariera care ţi-a fost programată… Dar, nu de asta am nevoie în primul rând, ci de mai multă informaţie.

Urmă o pauză mai lungă. Ciudaţii ochi ai Nunuliului deveniseră opaci şi erau aţintiţi asupra lui.

— O să-ţi răspund la orice altă întrebare, zise în sfârşit Nunuliul. Nu sunt prea sigur că poţi întrece un membru al comitetului cu cunoştinţele tale. Ce altceva ai dori să ştii?

— Unde sunt Zouvgii?

— Nu ştiu. N-am fost niciodată acolo. Evident, nu le-ar conveni să ai la îndemână pe cineva care ştie.

Modyun observă şi el imediat justeţea acestui lucru.

— Atunci spune-mi pe scurt ceea ce ştii despre comitet.

— Ei sunt cea mai avansată rasă din galaxie. Ştiinţa pe care nu au dezvoltat-o ei înşişi, au preluat-o de la alte rase prin metoda lor de control mental. Ei sunt cu adevărat singura rasă nemuritoare…

— Vrei să spui, cu cea mai lungă durată de viaţă, îl întrerupse Modyun şi zâmbi. Omul trăieşte acum aproximativ 3.500 de ani pământeşti. Şi există posibilitatea să se ajungă la 10.000. După acest interval de timp, o celulă normală îşi pierde toate calităţile, ceea ce înseamnă moarte.

Figura netedă şi enigmatică era acum mai liniştită ca niciodată:

— Repet, sunt cu adevărat nemuritori. Mulţi membri ai comitetului au mai mult de 100.000 de ani pământeşti. Ai auzit?

— D-dar asta-i imposibil la acest nivel de dezvoltare al galaxiei, protestă Modyun, cu o singură excepţie poate. Cu multă vreme în urmă, noi oamenii am hotărât să nu urmăm o asemenea cale nefirească.

— Nu aţi urmat-o din cauza filosofiei voastre – corect?

— În esenţă, cred că da. Dar şi pentru că…

— Asta a fost eroarea voastră, îl întrerupse Nunuliul. Natura nu-şi face griji în ceea ce priveşte metodele bune sau rele. Nu contează decât starea de fapt. Faptul este că ei sunt cu toţii extraordinar de bătrâni, iar voi nu sunteţi capabili să ajungeţi în aceeaşi stare. Cu siguranţă că acum vei pune capăt acestui interogatoriu şi o să putem merge fiecare pe drumul nostru.

— Da. De restul o să mă ocup atunci când voi avea o conversaţie cu un membru al comitetului. Poţi să-mi aranjezi o asemenea întâlnire?

— Mi-e imposibil – din motive pe care ţi le-am expus deja. Ei nu acceptă niciun fel de comunicări. Se mulţumesc să le transmită pe ale lor – sub formă de ordine.

— Dacă vreodată o să fie posibil, ştii unde mă găseşti.

— Într-adevăr, ştiu unde eşti, îi replică Nunuliul cu un ton de satisfacţie şi ştiu şi unde te duci.

— Şi unde mă duc?

— Nicăieri.

XXII

SE SFÂRŞISE.

Se părea că cel puţin animalele nu mai aveau nicio problemă. Cei patru erau puţin nervoşi când se întoarseră în dormitorul lor. Dar pentru că nu se întâmplă nimic – pentru că, de fapt, tovarăşii lor se adunară în jurul lor şi îi bătură pe umeri şi le strânseră mâinile (se auziră chiar şi câteva strigăte de bucurie) – îşi luară de la capăt existenţa lor lipsită de griji.

Dar era clar că avuseseră o experienţă dură. Persistenţa şocului pe care îl trăiseră ieşi la iveală atunci când intrară în cabina lui Modyun. Când Modyun, care era la baie, intră în cameră, îi găsi uitându-se în jur cu mirare pizmaşă. Păreau să fi uitat orele pe care le petrecuseră acolo puţin mai înainte. Examinară cu exclamaţiile de rigoare somptuoasa cameră de zi. Apoi îşi băgară nasul şi în dormitorul splendid mobilat. Dar abia când ajunseră la bucătărie şi o văzură echipată cu propria ei aparatură pentru mâncare, mirarea lor se exprimă în cuvinte.

— Fir-ar să fie! făcu Roozb, clătinând din cap, plin de suspiciune. Asta da, clasă. Cum s-a-ntâmplat?

— Mda, cum de ai primit aşa ceva? întrebă Narrl sumeţindu-şi inchizitorial nasul lui ascuţit şi clătinând din cap.

Ichdohz şi Dooldn stăteau şi aşteptau, cu ochi rotunzi şi curioşi.

Modyun le dădu explicaţia care-i fusese sugerată de hiena de rang înalt:

— Atunci când m-am mutat mi s-a explicat că, datorită faptului că nu am avut repartiţie pentru niciunul dintre dormitoare, nu mai există niciun alt loc pentru mine în afara acestei cabine goale de ofiţer.

— Fir-ar să fie! făcu Roozb, chiar că merită să fii pasager clandestin.

— De ce n-aţi veni şi voi aici la vremea mesei şi să mâncaţi cu mine? în felul ăsta o să putem păstra legătura.

Ei se grăbiră să fie de acord. Aşa că avu cu cine să mănânce de câteva ori după aceea. Şi, într-un fel, a fost chiar plăcut. Nu pentru că ei ar fi constituit cine ştie ce companie grozavă. Ci pentru că începură o nesfârşită discuţie despre apropiata debarcare, care deveni subiectul inevitabil. Când ei trebuiau să plece pentru vreo şedinţă de antrenament suplimentar iar Modyun se aşeza în faţa televizorului cuplat la sistemul cu

circuit închis, găsea acelaşi subiect, abordat de data asta de tot felul de hiene încărcate de galoane. Numai un singur canal transmitea muzică în timpul acestor ore pregătitoare şi nu era întotdeauna acelaşi.

În ziua următoare, cei patru veniră în apartamentul lui, fiecare cu câte o geantă şi cu un instrument lunguieţ care radia o încărcătură statică ce se înscria în parametrii uneia din componentele sistemului de comandă cu care era dotat creierul uman. Modyun examină una dintre arme şi văzu că designul ei nu era de pe Pământ.

— Foarte ingenioasă, zise, înapoindu-i arma jaguarului, căruia îi aparţinea. Cele două pete roz din obrajii lui, de-acum familiare, nu întârziară sa apară:

— Cred că îţi arde de glumă. Mie mi-au trebuit zile întregi să învăţ cum se mânuieşte. Iar tu o faci de parcă ai şti deja.

— Păi…

— Probabil că o mai fi văzut aşa ceva în Africa, zise Roozb din cealaltă parte a camerei. Nu-i aşa, Modiunn?

Modyun fu bucuros să accepte această explicaţie:

— Arată ca unele pe care le-am mai văzut în Africa, zise şi el cât se poate de veridic. Încărcătura e în bara asta lungă, arătă el o ieşitură strălucitoare care se întindea în partea de jos a butoiaşului armei, ce se asemăna cu o carabină. Atunci când apeşi cu degetul mare pe butonul ăsta, bara îşi eliberează încărcătura că o baterie. După mărime, cred că energia emanată instantaneu poate transforma o coloană de aer de vreo sută de yarzi lungime într-un bun conducător de electricitate. Şi-atunci curentul electric de la dinamul din patul armei ajunge la orice ţintă, fără greşeală. Cred că un curent de o mie de amperi la 660 de volţi ajunge să omoare un elefant nemodificat. Destul de rău, clătină el din cap, amărât.

— Ce vezi tu rău în asta? întrebă Dooldn. O să avem nevoie de aşa ceva acolo ca să ne putem apăra. Cine ştie peste ce o să dăm.

Dar, pentru că nu cunoşteau adevăratul scop al expediţiei, Modyun o lăsă baltă.

În timpul mesei pe care o luară împreună, află că debarcarea urma să aibă loc în dimineaţa următoare, după timpul navei.

XXIII

MODYUN, la cererea Stăpânului Nunuli al navei spaţiale, rămase în camera sa. Ţinând seama de împrejurări – îl avertiză creatura – asta era tot ce putea să facă, lucru care i se păru rezonabil lui Modyun. Acceptă pentru că, fiind un intrus, putea astfel să deranjeze cât mai puţin posibil.

Cererea de a-i fi îngăduit să vadă debarcarea la ecranul din camera lui îi fu respinsă scurt de Nunuli. Trupul – observă Modyun – îi fu jignit în amorul propriu de acest refuz; dar adevărul era că nu era treaba lui. Şi, desigur, era la fel de adevărat că o asemenea cucerire putea fi cât se poate de plictisitoare prin repetarea nenumăratelor ei acţiuni.

Lui Modyun nu-i fu deloc greu să-şi imagineze ce anume se întâmpla acolo jos. Masele continentale pe care le zărise, în timp ce nava se apropia de planetă, erau suficient de întinse pentru a da de bănuit că acolo există un mare număr de locuitori; şi bănuia că acele fiinţe vor fi supuse unei metode predeterminate de cucerire.

Îşi continuă rutina cu care se obişnuise de când cu dezvoltarea trupului. Şi pentru că se apropia perioada de somn a zilei respective, luă o masă uşoară. Apoi, în vreme ce se relaxa, aşteptând ca trupul să-şi manifeste nevoia de a merge la toaletă, îi îngădui acestuia să asculte nişte muzică vioaie de-a animalelor.

Era ciudat să constaţi că sângele începea să curgă mai repede, inima să bată mai rapid, ochii să strălucească. Faptul că asemenea excitări şi stimulări generate de muzică erau atât de uşor de provocat, continua să fie o sursă de educaţie pentru Modyun, o posibilă explicaţie a comportamentului omului din vremurile vechi.

Chiar că provenim dintr-un tip de oameni cât se poate de primitiv, îşi zise Modyun. Era cam ciudat să-ţi dai seama că aceşti oameni primitivi fuseseră cei pe care-i descoperiseră Nunulii – şi fără îndoială fuseseră consideraţi vulnerabili la un anume fel de cucerire. Care, desigur că nu a avut nicio noimă… La urma urmelor, ceea ce au căpătat *cu adevărat* faţă de ceea ce credeau c-o să capete, era altă mâncare de peşte.

În vreme ce se gândea la toate astea, Modyun îşi duse la bun sfârşit degradarea de la toaletă, îşi scoase hainele şi se vârî în pat.

O oră mai târziu, îl trezi un ciocănit la uşă.

Ciocănit, se miră el. Ce-ar fi fost dacă ar fi sunat? Dar aprinse totuşi lumina şi se ridică din pat.

— Cine e?

— Eu sunt, Stăpânul Nunuli. Vreau să stau de vorbă cu tine.

— De ce nu te întorci după programul de somn?

— Ceea ce am să-ţi spun nu suferă amânare.

Raţiunea lui Modyun intră în conflict cu politeţea lui naturală. Raţiunea îi spunea că în mod vădit nu era aşa. Adevărul era că, dacă el şi Nunuli nu ar mai fi avut nicio discuţie *niciodată* despre nimic, nu ar fi avut nimic de pierdut. Desigur că nici de câştigat nu avea nimic. Dar mai fusese şi altădată amabil fără motiv. Aşa va fi şi acum.

— Sunt dezbrăcat. Pot să mă îmbrac înainte de a-ţi deschide?

— Nu-i nevoie. Şi eu sunt gol după cum ştii… E drept că ai un trup urât, dar o să suport.

Ia uite cine vorbeşte de urâţenie, îşi zise Modyun îndreptându-se înspre uşă şi deschizând-o. Nunuliul intră, strecurându-se cu o surprinzătoare grabă. Se repezi către pat şi se întinse.

— Avem o mică problemă acolo jos. Mă întrebam dacă nu cumva ai vrea să-mi împărtăşeşti din prinosul gândirii tale.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Modyun fără să facă deocamdată nicio promisiune.

— Poate că ar fi mai bine să te îmbraci şi să vii jos cu mine, zise Nunuliul, ridicându-se de pe pat.

— Acum să mă-mbrac, acum să nu mă-mbrac. Hotărăşte-te odată.

— Îmbracă-te. Afară e destul de rece. S-ar părea că am coborât într-o zonă mai răcoroasă a planetei.

În vreme ce îşi punea hainele, lui Modyun îi trecu prin cap că nu ar fi prea înţelept din partea lui să părăsească vasul, indiferent de motiv.

— La urma urmei, am venit la bord fără permisiunea voastră. Odată ajuns jos, din câte vă cunosc, ai putea foarte bine să dai ordin ca vasul să plece şi să părăsească zona asta a universului, iar eu să fiu lăsat aici. Şi chiar că habar nu am unde o fi acest aici.

— Credeam că nici nu-ţi pasă unde te găseşti…

— Trupul meu s-a cam săturat să fie păcălit de tot felul de

stratageme, zise Modyun, şi nu am niciun chef să mă amestec în confuzia pe care încerci să o creezi.

Nunuliul păru să se resemneze să accepte obiecţia omului.

— Bătălia de jos se duce împotriva noastră, aşa că am venit să-ţi cer să foloseşti una dintre tehnicile tale de comandă ca să ne salvezi armata.

Modyun rămase încremenit văzând ce imagine greşită îşi făcuse celălalt despre posibilităţile lui. Îi aduse la cunoştinţă că tehnicile de comandă erau strict limitate şi că în niciun caz nu puteau fi folosite în masă.

— Aceste tehnici îţi asigură un control limitat al forţelor elementare într-un spaţiu dat. Aşa că oricând voi, Nunulii, aţi vrea cu adevărat să mă ucideţi, aţi putea-o face probabil. Dar ar trebui să fiţi pregătiţi să suportaţi pe propria piele reculul forţelor pe care le-aţi folosi. Cam aşa s-ar întâmpla.

Dacă un mănunchi de apendice vermiculare şi o faţă netedă ca de sticlă ar putea fi presupuse ca având o expresie visătoare, atunci cam în felul ăsta a reacţionat Nunuliul la explicaţia primită. Străinul păru că se gândeşte şi, într-un sfârşit, zise:

— Şi care ar fi metoda ta de a te descurca în cazul în care vasul ar fi atacat direct de inamic?

— Aduceţi-vă oamenii sus şi plecaţi.

— N-am mai păţit niciodată aşa ceva. Sunt uluit că am putut să mă înşel atât de mult în analiza pe care am făcut-o locuitorilor acestei planete, Gunyanii, când am vizitat prima oară planeta. Puteam să jur că n-o să fie nevoie de cine ştie ce tehnici subtile şi că o să putem veni aici pur şi simplu cu nişte vătraie şi să curăţăm locul. Asta e întotdeauna cea mai simplă metodă. Până acum am fi făcut deja treaba şi puteam fi demult plecaţi. Ne-am fi instalat un guvern subordonat şi am fi aşteptat instrucţiuni din partea comitetului, clătină el amărât din cap. Nu ca pe Pământul vostru… Ţi-aduci aminte? Acolo, fiind confruntaţi cu existenţa unei civilizaţii atomice, a trebuit să adoptăm o metodă care a necesitat mai multe sute de ani.

Şi îşi aduse aminte deodată de scopul pentru care venise:

— Situaţia e cât se poate de gravă. Până şi tu vei simţi pe pielea ta rafalele energetice ale Gunyanilor, dacă nu o să ne dai o mână de ajutor.

Se ruga sincer, înfrigurat şi cât se poate de convingător.

— Ce s-a întâmplat exact? întrebă Modyun.

— Navele noastre de debarcare sunt imobilizate, spuse direct Nunuliul, şi o uriaşă armată a Gunyanilor – poate echivalentul a două divizii – a ocupat întreaga secţiune din spatele astronavei, inclusiv parcul. Au făcut-o printr-o metodă care nu mi-e foarte clară nici mie, nici consilierilor mei în probleme tehnice.

— Poate aici aş putea să vă dau o mână de ajutor. Ce-ar fi să mergem împreună să vizităm secţiunea din spate a navei? Bănuiesc că acum veţi fi de acord să renunţaţi la atac.

— Da, desigur, aprobă creatura cu mintea parcă în altă parte. Dar mai întâi ar trecui să scoatem din luptă şi să ne reîmbarcăm forţele de teren. Sunt cel puţin două sute de mii de oameni acolo.

— E cu siguranţă un număr mare şi probabil că printre ei se găsesc şi cei patru prieteni ai mei. Mi-au spus că au fost cu toţii aleşi prin tragere la sorţi.

— Nu mă interesează asemenea detalii.

— Felul în care spui asta, zise Modyun întorcându-se de la uşă unde era deja cu mâna pe clanţă, mă face să-mi pun întrebări asupra sistemului vostru de tragere la sorţi. S-ar putea să fie la fel de cinstit ca şi ceea ce am auzit pe Pământ despre alegerea destinaţiei navei. E posibil ca prietenii mei să fi fost intenţionat trimişi în cea mai periculoasă misiune, în speranţa că vor fi răniţi sau chiar vor muri.

— Nu, nu, jur că nu s-a întâmplat aşa, se enervă Nunuliul. Nici nu poate fi vorba. Dacă prietenii tăi sunt acolo, cu cât o să intervii mai repede, cu atât o să fie mai bine. Pot să te asigur că e un adevărat coşmar. Trebuie să facem ceva, altfel întreaga noastră forţă de debarcare va fi spulberată.

— Nu pot să-mi dau seama ce aş putea să fac, dar fiindcă trebuie să oprim atacul, să mergem să vedem.

Ieşi aşadar în coridor, cu Nunuliul pe urmele lui.

XXIV

ERA APROAPE imposibil să-ţi croieşti drumul.

O mulţime de animale dădeau năvală din partea din spate a vasului. Dintr-odată se auzeau tot felul de ţipete şi tropăitul paşilor masculilor şi femelelor care se grăbeau înspre partea din faţă.

— Stai exact în spatele meu, îl îndemnă Modyun pe Nunuli şi îşi interpuse trupul lui uriaş între fragilul extraterestru şi câteva animale corpolente care se grăbeau înspre ei, împingându-le şi depăşindu-le de parcă nici n-ar fi fost acolo. Era o îmbulzeală stupidă, în care nimeni nu ţinea seamă de cele două persoane care încercau să înainteze în cealaltă direcţie. Din fericire, nu veneau în masă compactă. Uneori, rămâneau mari spaţii libere în care animalele îngrozite nu ajunseseră încă. Prin asemenea locuri, cei doi – omul şi Nunuliul – puteau să meargă mult mai repede.

În sfârşit, ajunseră într-o zonă în care pe jos zăceau deja răniţi şi morţi. Printre înjurăturile şi gemetele muribunzilor, Modyun se simţi tras de mânecă, din spate.

— Unde te duci? îl întrebă Nunuliul. Faţa netedă a acestuia părea a fi oarecum schimbată, de parcă nu ar mai fi fost atât de strălucitor colorată în gri, cum era de obicei. Şi toate apendicele ca nişte viermi, de pe cap păreau a se fi adunat în mănunchiuri care atârnau fără vlagă.

— Cred că ar trebui să mergem şi să stăm de vorbă cu şeful Gunyanilor care au urcat la bord.

— Cred că ar fi mai bine să te deleg pe tine să te duci, zise iute Nunuliul. N-ar fi prea înţelept din partea mea, ca stăpân al vasului, să mă dau pe mâna lor.

— Nu cred că o să fie vreo problemă, răspunse Modyun oarecum surprins de refuzul lui. Probabil că ei vor fi bucuroşi să afle că eşti gata să încetezi atacul. *Eşti*, nu-i aşa?

— Oh, absolut, se arătă cât se poate de sinceră creatura. De fapt, dacă o să-i poţi convinge să ne lase să recuperăm forţele de teren, le poţi spune că o să plecăm imediat.

— Mă simt grozav de uşurat că-mi spui asta. Dar ar fi mai bine să le-o spui chiar tu.

Nunuliul făcu un pas înapoi:

— Cred că ar fi mai bine să mă duc pe puntea de comandă şi să organizez oamenii pentru apărarea părţii din faţă a vasului, în

eventualitatea că inamicul o să-şi lanseze atacul înainte de a apuca tu să vorbeşti cu ei. Cred că nimeni altcineva nu ar putea să facă lucrul ăsta.

Era adevărat. Lui Modyun îi trecu prin cap că toate acele animale presărate în jurul lui, muribunde sau deja moarte, încercaseră cumva, mergând, clătinându-se sau târându-se, să se îndepărteze de măcelul care avea loc mai în spate. Forţele Gunyanilor probabil că erau răspândite prin cele câteva parcuri uriaşe din această parte a navei.

— Bine, se declară el de acord, pare a fi o idee bună. S-ar putea să fim cam la limită de timp într-o asemenea situaţie sau să existe ceva dificultăţi de comunicare. Mai ales că e vorba de salvat nişte vieţi aici, ceea ce – îşi aminti el de încăpăţânarea cu care se agăţau de viaţă cei patru prieteni ai lui atunci când au fost condamnaţi la moarte – sunt sigur că este primul lucru la care se gândesc cu toţii. Îmi închipui că asta urmăreşti şi tu.

Nunuliul părea a-şi fi recăpătat culoarea strălucitoare.

— Din punctul ăsta de vedere am primit instrucţiuni din partea comitetului să nu mă expun mai mult decât e necesar. Mi se pare că tocmai asta trebuie să fac dacă vrem să obţinem pacea. Aşa că, aş face mai bine să plec cât mai repede.

— Nu ştiu ce să zic despre tine şi despre pace… începu Modyun, dar se opri, deoarece Nunuliul deja o luase pe un coridor şi se făcuse nevăzut.

Îşi continuă înaintarea. Cu toate că nu ar fi fost nevoie într-un asemenea spaţiu restrâns, în care apărarea lui s-ar fi declanşat automat – comandă detectarea semnelor de curiozitate din jur. Cel dintâi semnal de răspuns veni aproape imediat. El implica faptul că Modyun era urmărit de nişte instrumente sofisticate, care nu necesitau vizualizarea lui directă pentru a-i obţine imaginea.

Băgă de seamă că uşile erau întredeschise uşor şi că se găsea deja în teritoriul controlat de Gunyani. Un anumit număr de fiinţe vii – probabil soldaţi – ieşiră în coridor în urma lui, blocându-i retragerea.

Foarte bine, îşi zise. Sper că or fi băgat de seamă că vin cu un scop.

Dintr-odată, simţi o senzaţie de comandă în creier. Ceva strălucitor îi trecu peste unul dintre umeri.

Modyun nu se întoarse, ci continuă să înainteze cu acelaşi pas

vioi, având grijă să nu se împiedice de cadavre. Un alt fulger strălucitor îi trecu pe deasupra capului şi apoi încă unul. În creier comanda era deja în expansiune neîntreruptă. Dar era la minimum, observă Modyun. Protectoare, dar fără să încerce vreo rezistenţă.

Creaturile din spatele lui nu ţineau să-l nimerească. Bănui că nu încercau decât să-i testeze hotărârea de a-şi continua drumul.

Fulgerele de energie se opriră la fel de brusc precum porniseră. Puţin după aceea, în vreme ce se apropia de o încrucişare a coridorului, vreo şase fiinţe ieşiră din celălalt coridor şi îi tăiară calea.

Modyun se opri. Bănui că acum avea să descopere cu ce preţ ar fi putut să meargă mai departe.

Fiinţele cu care avea de-a face erau cât se poate de zdravene şi bine clădite. Aveau şi capete şi trupuri şi arme, dar păreau a fi nişte ciorne ale unor oameni, făcute din marmură, de şase picioare înălţime.

Omul a fost făcut dintr-o humă mai moale; Gunyanii dintr-una tare, închisă la culoare şi căptuşită cu marmură, îşi zise Modyun.

Una dintre cele şase creaturi îi tăie calea şi îi făcu nişte semne. Poruncitoare. Păreau să-i comande ceva. Odată cu gesturile, Gunyanul scoase şi un sunet ascuţit. Imediat, el şi ceilalţi cinci se împărţiră în două grupe de câte trei. Unul dintre grupuri luă poziţie în dreapta lui Modyun, iar celălalt în stânga. Modyun prinse ideea. Şi, de fapt, atunci când o luă din nou înainte, cele două grupuri porniră împreună cu el.

Era aşadar escortat. Unde? Spera că spre un post de comandă.

Dintr-odată, individul care se arătase a fi un fel de şef se despărţi de grupul lui şi alergă stângaci înspre câţiva Gunyani care stăteau de pază în faţa unei uşi deschise. Scoase câteva sunete şi-apoi se întoarse şi îşi aţinti ochii paşnici, adânciţi în orbite, înspre Modyun, arătându-i uşa deschisă.

Din nou, Modyun se prinse de figură şi o luă înspre uşă.

Descoperi că intrase într-o sală uriaşă ce părea a fi un teatru. Erau acolo o scenă şi trei etaje de scaune, adică vreo şase mii de locuri şi o galerie mai micuţă aproape de tavan, unde ar mai fi încăput încă vreo câteva sute de persoane.

Câţiva Gunyani, probabil soldaţi – care purtau un fel de cârje

metalice – supravegheau din acel loc privilegiat ceea ce se petrecea dedesubt. Toţi ceilalţi ocupanţi ai sălii se găseau pe scenă. În partea din spate a scenei erau aliniaţi pe trei rânduri cam o sută de Gunyani. Şi ci erau echipaţi cu aceleaşi vergele de metal, în faţa lor era un al doilea grup cam de treizeci – patruzeci de indivizi, aşezaţi şi ascultând discursul altuia, care stătea în picioare în faţa lor şi nu arăta deloc diferit de ceilalţi.

Toţi cei o sută treizeci şi ceva de Gunyani păreau a se uita la un ecran ridicat în partea din faţă a scenei. Dar ce era pe ecran nu se putea vedea din locul în care se oprise Modyun.

XXV

SCENARIUL piesei ce se juca pe scenă se schimbă dintr-odată atunci când cel ce ţinea prelegerea băgă de seamă apariţia lui Modyun. Încetând să se mai adreseze celorlalţi, făcu greoi câţiva paşi înspre marginea scenei.

Cu o voce hârâită, spuse câteva cuvinte adresându-se celor ce-l escortau pe Modyun; dat fiind faptul că erau auzite de atât de mulţi, nu era nepoliticos să le asculte şi el. Aşa că Modyun comandă înţelegere – şi înţelesul cuvintelor veni sub forma grosolană a unei traduceri:

— Aduceţi-l aici pe porcul ăsta!

Animalul al cărui nume reprezenta conceptul unei porcine pe pământ, care de regulă se scaldă în noroi, arăta cam ca un viţel mărunt cu coarne în imaginea pe care Modyun o percepu în creierul celuilalt.

Zâmbi îndurerat la ideea unei asemenea comparaţii nepotrivite, aşa că vorbi şi el şi comandă în acelaşi timp înţelegere:

— Am venit aici din propria mea voinţă. Dacă vrei să mă urc pe scenă, o s-o fac cu plăcere.

— A, vorbeşti limba noastră! rămase încremenit comandantul Gunyanilor. Foarte bine, mă bucur că am cu cine să stau de vorbă.

Modyun hotărî că ar fi mult prea dificil să-i explice natura comenzii de înţelegere, care, utilizată împreună cu actul vorbirii, dădea impresia că se auzea chiar limba respectivă. Partea bună a metodei consta în faptul că limita intervenţia gândirii altcuiva în semnificaţia vorbelor rostite.

În vreme ce se gândea la toate astea, o luase repede înainte. Cei şase membri ai escortei rămăseseră în urmă cu mersul lor împiedicat şi încercau din greu să se ţină după el. Dinspre culise până pe scenă urcau câteva trepte late. Ajuns sus, văzu în sfârşit ce se petrecea pe ecranul de pe scenă: o vedere splendidă a terenului de dedesubt; o porţiune a planetei Gunyanilor care părea a se găsi exact sub uriaşa navă venită de pe Pământ. Nimeni nu se legă de el în vreme ce străbătea scena înspre partea din faţă a acesteia.

Acolo jos era ziuă. Limpede, strălucitoare, astfel încât vedeai totul cât se poate de clar, părea că astronava se găseşte doar la o jumătate de milă înălţime. Într-o margine se zărea un râu care

străbătea o pădure, ieşind într-o câmpie imensă, aflată imediat sub navă. Pe această câmpie, ocupând câte o porţiune pe ambele maluri ale râului, se găsea – fără apărare – armata pământeană. Aceasta era deci situaţia lor disperată.

Armatele Gunyanilor îi înconjurau şi la nord şi la est şi la sud şi la vest şi îi împingeau pe pământeni din toate părţile, închizându-i într-un careu de vreo două mile pătrate. Era un spaţiu mult prea mic pentru un sfert de milion de indivizi cu echipamentul aferent.

Între aceste trupe încercuite şi forţele Gunyanilor se ducea o bătălie, care era în toi. Explozii uriaşe, strălucitoare şi colorate se abăteau aspra animalelor de pe Pământ; jeturi scânteietoare de flăcări erupeau într-o continuă curgere înspre îndepărtatele armate Gunyane.

Totul părea a fi cât se poate de înverşunat şi sângeros, din cât reuşi să-şi dea seama Modyun, în scurta privire pe care-şi îngădui s-o arunce asupra ecranului, înainte de a se întoarce:

— Trebuie să oprim bătălia asta cât mai repede cu putinţă. Nu are niciun rost nici pentru armatele Gunyane nici pentru cele ale Pământului să mai sufere şi alte consecinţe…

— Tu cine eşti? îl întrebă tăios şi poruncitor comandantul Gunyanilor.

— Numele meu este Modyun. Dar al tău?

— Eu sunt generalul Gerd-ului. Şi mă numesc Doer.

— Generale Doer, eu îl reprezint pe Comandantul Nunuli al acestei nave de pe Pământ. Hai să oprim acest măcel.

Replica, nemiloasă, veni după o scurtă pauză:

— Bătălia va lua sfârşit numai odată cu totala anihilare sau cu capitularea necondiţionată a forţei de invazie.

Modyun oftă, aşa cum îl văzuse făcând pe Ichdohz, căscând gura şi dând aerul afară:

— Asta e o soluţie fără niciun rost. Şi la urma urmei, ştim amândoi la fel de bine că numai oamenii simpli au de suferit. Fireşte că liderii nu vor suferi efectele capitulării şi nici nu vor fi anihilaţi. Aşa încât alternativa propusă e nerealistă.

— Crima trebuie să fie pedepsită, răspunse cu sălbăticie Gunyanul. E vorba de nişte membri ai unei forţe agresive, de invazie, care intenţionau să pună stăpânire pe Gunya.

— Oamenii de rând nu aveau nicio asemenea intenţie. Şi-apoi, oricare ar fi responsabilitatea individuală, condiţiile s-au

schimbat. Ei sunt de acord să părăsească planeta şi să renunţe la atac, dacă grupul vostru, care a stabilit un cap de pod pe navă, o să se retragă şi noi o să avem permisiunea să ne reîmbarcăm oamenii.

Expresia feţei interlocutorului său păstra întipărită aceeaşi ură:

— Războiul odată început nu poate fi oprit chiar atât de uşor. Cerem capitularea necondiţionată a vasului şi a planetei – a Pământului, parcă aşa-i spuneţi, nu? — care a îndrăznit să trimită aceste trupe ca să invadeze Gunya.

— Astea sunt gânduri de modă veche, clătină Modyun din cap. Războiul nu trebuie să urmeze o cale sau alta, fixate dinainte. Mai ales că, din capul locului, nici n-ar trebui să înceapă. Dar, odată început, trebuie să i se pună capăt cât mai repede posibil. Aţi avut mare noroc că atacul a eşuat. Cu cât mai repede o să luaţi în considerare acest punct de vedere, cu atât mai repede o să înţelegeţi că nu aveţi nimic de câştigat printr-o atitudine inflexibilă. Puneţi capăt acestui război atâta vreme cât cei din grupul meu se simt învinşi. Pentru că e posibil să le treacă cine ştie ce prin cap sau să fie cuprinşi de aceeaşi stare emotivă ca şi voi şi-atunci s-ar putea ca situaţia să se schimbe.

Urmă o lungă pauză, în care generalul Doer stătu şi-l fixă cu ochii lui adânci. Părea că în mintea lui se duce o luptă cu înţelesurile celor spuse de fiinţa umană din faţa lui.

— Mi se pare că nu vorbim despre acelaşi subiect, zise el într-un sfârşit.

Modyun fu surprins să audă aşa ceva. Îşi expusese punctul de vedere sau cel puţin aşa i se părea, cu grija lui din totdeauna pentru esenţial. Întotdeauna, când a avut de-a face cu indivizi iraţionali, a băgat de seamă că aceştia au tendinţa de a răstălmăci adevărurile fundamentale. Aşa că repetă încă o dată cu mai multă claritate ceea ce avea de spus:

— Eu vorbeam despre retragerea forţelor voastre de pe această navă şi de îmbarcarea paşnică a trupelor noastre de teren. În schimb, Comandantul Nunuli este de acord să-şi abandoneze planurile agresive pe care le nutrea în legătură cu această planetă.

— Oh! făcu celălalt sarcastic. Cum aş putea fi sigur de asta? Am impresia că inamicul a trimis un nebun drept negociator.

— Integritatea mentală este, desigur, o chestiune relativă…

începu Modyun să spună.

— Trupele şi vasul vostru sunt la discreţia noastră, îl întrerupse brutal gunyanul. Şi tu-mi vii aici şi te comporţi de parcă situaţia ar fi exact pe dos. Cine naiba te crezi? Şi ce-i tot dai cu stilul ăsta împopoţonat?

Nu erau cuvintele cele mai potrivite, dar dădeau o interpretare corectă a ceea ce se putea numi un discurs colocvial necioplit.

— Eu nu sunt decât un pasager, zise Modyun. Adică, într-un fel... şi se opri, întrebându-se cum ar putea să-şi definească poziţia sa de ultim reprezentant al fiinţelor umane de pe Pământ. Sau rolul lui de pe vas, unde nu era decât un oaspete nepoftit, care nu era considerat primejdios, dar de care nu se putea scăpa. Iar el presupunea că ceea ce încearcă să facă este să o găsească pe Soodleel şi să aibă o discuţie cu un membru al comitetului. Îşi sfârşi fraza, amestecând toate aceste lucruri vagi care-i treceau prin minte:

— Eu nu sunt amestecat în toate astea, zise, arătând înspre soldaţii Gunyani şi înspre ceea ce se petrecea pe ecran. Dar am acceptat să vin să stau de vorbă cu tine. Oricum însă, dacă îţi păstrezi această atitudine, atunci nicio discuţie nu-şi mai are rostul. Dacă nu poţi să accepţi nişte puncte de vedere raţionale – şi e evident că nu poţi – atunci eu o să mă întorc acolo de unde am venit.

— Asta însă, făcu creatura din faţa lui, nu-i adevărat. N-o să te duci nicăieri. Pe Gunya, noi avem obiceiul să trimitem capetele negociatorilor fără succes, înapoi, la superiorii lor.

Printre toate celelalte fiinţe de pe scenă se iscă zarvă la auzul acestor cuvinte. Era vorba – aşa cum consideră Modyun – de un val de bătaie de joc.

— Mă simt dator să vă avertizez că trupul acesta al meu nu tolerează ameninţările personale. A fost o lecţie bună pentru mine faptul că oamenii din vechime nu erau cu adevărat capabili să ducă o existenţă filosofică pasivă. Am încercat să aflu cum aş putea depăşi reacţiile sale automate irezistibile şi, nu văd cum aş putea să soluţionez o situaţie de criză ca aceasta, altfel decât violându-vă dreptul la izolare mentală. Îmi cer scuze dinainte şi vă atrag de asemenea atenţia asupra faptului că s-ar putea ca eu să fiu singurul de la bord care să vă poată vorbi limba. Sunteţi siguri că vreţi să ameninţaţi un

interpret care…

Şi se opri.

Pentru că exact în acel moment simţi o căldură puternică într-unul dintre centrii lui de comandă. Se întoarse puţintel şi privi în direcţia de unde provenea căldura. Deodată, luminile din sală începură să clipească.

Abia mai avu timpul să-şi spună:

— Pentru numele lui Dumnezeu, *aşa ceva…* într-o cultură înapoiată ca a Gunyanilor…

Dar nu mai era timp pentru nicio altă critică.

Se gândi fulgerător că forţa aceea imensă, pe care cineva o mânuia atât de aproape de un corp planetar, n-avea cum să facă parte din ansamblul cunoştinţelor lor reduse.

Creierul lui se străduia să anihileze acea forţă – pas cu pas.

XXVI

CÂND ÎNCEPU bătălia, Modyun nu se mai gândi la ce trebuie să facă în continuare. Orice gând i-ar fi trecut prin minte l-ar fi făcut să şovăie – şi, la asemenea superviteze, o astfel de ezitare ar fi putut să-i fie fatală. Ceea ce se întâmpla, ţinea – după părerea lui – de anumite manifestări ale energiei. Şi dintr-odată fu pur şi simplu captivat – în întregime – de observarea unui fenomen spaţial pe care nu mai avusese niciodată ocazia să-l vadă, dar de care mai auzise.

În acea primă frântură de clipă, creierul lui îi indicase existenţa unei manifestări de tip gaură neagră, a cărei actuală dimensiune o aprecie cam la opt kilometri.

Destul de mică.

La origine a fost un soare albastru, observă Modyun. După ce întreg conţinutul lui de hidrogen a fost consumat de reacţiile nuclearo, s-a transformat într-o gigantică roşie, şi-a epuizat repede – neobişnuit de repede – heliul, carbonul, oxigenul, siliciul şi s-a stabilizat ca fier pentru o clipă (în termenii timpului stelar). Dar, epuizându-se şi fierul, ceea ce fusese cândva o stea uriaşă, îşi căută şi îşi găsi pentru scurt timp un alt nivel de stabilitate – ca pitică albă.

Următorul colaps a fost transformarea în demenţa uluitoare a unei stele neutronice. Dar o astfel de structură neobişnuită nu-şi putea menţine echilibrul în cadrul unei mase mici cât o lună pitică. Deveni aşadar un fenomen unic de opt kilometri în diametru.

O gaură neagră.

Şi Modyun îşi zise uluit: Gunyanii ăştia probabil că au prin apropiere o asemenea ciudăţenie. Au învăţat o parte din legile ei şi iată-i capabili să zădărnicească planurile comitetului. Greu de acceptat ideea că ar putea să aibă la dispoziţie o asemenea tehnologie avansată. Dar utilizau – fără îndoială, energia gravitaţională şi încă pe baza unui procedeu controlat.

De aceea fuseseră imobilizate navetele de debarcare şi era imposibil să fie smulse de pe sol. Nivelul gravitaţional echivalent celui al unei gigantice roşii zădărnicea orice încercare de a le urni.

Toate aceste gânduri îi luară cam zece secunde. Un timp îndelungat în universul microscopic al unei găuri negre.

Simţea nava vibrând sub picioare în vreme ce ordinatoarele

încercau să ajusteze interacţiunea cu câmpul gravitaţional (şi magnetic) ce se modifica de la un moment la altul. Încercau să se pună în relaţie cu ceva unic şi nemaiîntâlnit. Cu o demenţă a materiei şi energiei. Era o acţiune fără niciun fel de sorţi de izbândă.

În acele zece secunde, energia de echilibrare a giganticei maşinării a vasului trecu prin toate momentele gravitaţionale potenţiale. Dar nu reuşi să localizeze un punct de echilibru.

Dintr-odată, uriaşa navă începu să cadă.

Gravitaţia nu e o forţă, îşi reaminti Modyun. Într-un fel nu-i nici măcar un câmp, în înţelesul magnetic obişnuit al unui asemenea termen. E mai *uşor* pentru două corpuri în spaţiu să aibă o relaţie de apropiere decât una de îndepărtare. Acesta era singurul motiv pentru care o asemenea navă colosală putea să se apropie de suprafaţa unei planete. Da, era uşoară o relaţie de apropiere – dar o atare relaţie trebuia împiedicată. „Motoarele” navei creau un câmp în care fiecare particulă din trupul navei făcea abstracţie de prezenţa unei mase planetare.

Forţa era controlabilă, ajustabilă pentru *orice* procentaj din întreg. Şi astfel, vasul era menţinut în echilibru gravitaţional la aproximativ o jumătate de milă deasupra solului planetei Gunya.

Utilizarea gravitaţiei găurii negre dezechilibrase această balanţă.

Şi totuşi, vasul se comporta doar ca un obiect în cădere liberă printr-o atmosferă. Pe Pământ, ar fi străbătut şaisprezece picioare în prima secundă şi treizeci într-a doua; iar pe Gunya cam la fel. În asemenea chestiuni de fineţe, diferenţa între două planete, măsurată în inchi sau în centimetri pe secundă, nu e prea semnificativă.

Nu exista niciun sistem de comandă care să poată lucra direct cu asemenea forţe colosale.

Treaba asta a fost făcută de cineva, se gândi Modyun. Şi se poate lua legătura cu acel sau acei cineva.

Dar nu se gândi la aceasta ca la o bătălie. Îşi puse pur şi simplu în aplicare precedenta lui decizie de a obţine informaţii de la generalul Doer. Îi trimise o comandă care-i stârni în creier zăpăceală. Frică. Groază. Creierul şi trupul Gunyanului reflectau în întregime convingerea într-un dezastru iminent.

— Bine, bine, ţipă Gunyanul în întuneric, o lăsăm baltă. Dar, pentru numele lui Dumnezeu, nu zdrobi vasul!

El nu ştia! vasăzică.

Înfiorându-se, Modyun făcu următorul pas: comandă conştientizarea spaţiului înconjurător.

Şi văzu un chip…

Care nu era uman. Nici Gunyan. Nici Nunuli.

O figură concentrată. Un cap uşor triunghiular cu doi ochi îngustaţi, roşii ca sângele. Acei ochi despicaţi păreau a fi aţintiţi exact în cei ai lui Modyun. Dar, pentru o minusculă fracţiune temporală, acest fapt nu fu adevărat decât într-un înţeles fizic general. În timpul acestei infinitezimale perioade, mintea din spatele acelor ochi nu fu conştientă de existenţa unui observator.

Modyun comandă fulgerător înţelegere şi zise:

— Cine eşti tu? Şi pentru ce faci asta?

— Eu sunt acel membru al comitetului, veni automat răspunsul – agentul special – care a distrus oamenii din spatele barierei. Şi-acum, prin altă metodă tot atât de puternică, a cărei cunoaştere este şi ea exclusiv rezervată membrilor comitetului, voi…

În această fracţiune de secundă, fiinţa deveni conştientă de existenţa lui Modyun. Scurgerea automată a gândurilor sale încetă.

Pierderea legăturii îl ului pe Modyun.

În jurul lui, în întunericul teatrului, Gunyanii se învălmăşeau zăpăciţi şi scoteau tot felul de sunete guturale incoerente. Sub picioarele lui, vasul îşi continua căderea. În stomac îi apăruse o senzaţie ca de coborâre cu un lift mult prea rapid.

Pentru Modyun, toate acestea nu erau decât nişte evenimente de fundal. În acel moment, era mânat de un asemenea nesaţ pentru informaţie, încât comandă răspunsul total forţat din partea îndepărtatului membru al comitetului – fără să mai ţină seama de nemaipomenita violare a izolării mentale a acestuia, pe care o comitea.

Când comanda îşi atinse capacitatea maximă, ciudata şi concentrata figură, în loc să-şi sporească claritatea – păli. În locul ei, ca şi cum ar fi fost reflectat într-o apă limpede dar agitată, apăru bustul unei făpturi cu păr blond. Imaginea pâlpâi, apoi se fixă şi apăru…

Soodleel.

Modyun avu impresia unei distanţe uriaşe între el şi femeie. Dar ochii ei albaştri priveau drept într-ai lui, ca şi cum ar fi fost doar la câţiva inchi depărtare. Iar gândul ei sosi la receptorii săi, specifici comenzii de gândire, clar, de neconfundat dar, în mod ciudat, plin de amărăciune. *Modyun, am nevoie de ajutorul tău. Am fost prinsă în cursă de un Zouvgit, un membru al comitetului...*

Legătura lui se întrerupse. Imaginea ei din acel spaţiu îndepărtat rămase intens vizibilă, dar chiar dacă ea păstra în continuare comanda iniţială, efectul nu se mai făcea simţit. Aceasta îi reaminti lui Modyun de ceea ce îi spusese Nunuliul despre metoda Zouvgilor de control mental unidirecţional.

Vasăzică era adevărat!

Incredibil, un singur Zouvgit, probabil fără niciun ajutor, era capabil să întreţină o undă mentală unidirecţională de o asemenea intensitate încât... putea să reziste sistemului de comandă uman şi să-l blocheze în acelaşi timp.

XXVII

MODYUN făcu o constatare suplimentară: se pomeni închipuindu-şi că brusca substituire a imaginii lui Soodleel celei a unui membru al comitetului nu a fost decât o şmecherie. O relaţie cauză-efect forţată, pe care a reuşit s-o perceapă datorită faptului că fusese nevoit să-şi adapteze gradat creierul la intenţiile viclene ale unor fiinţe cu scopuri necunoscute.

De jur împrejurul lui, câtă vreme fusese ocupat cu toate aceste conştientizări, uriaşa sală se cufundase în întuneric, asemenea întregului vas, după cum bănuia Modyun. Aşa cum se întâmplă cu corpurile de mari dimensiuni care cad prin aer, nava se clătina încoace şi încolo. Era ca şi cum uriaşa masă a atmosferei care era comprimată de monstrul în cădere şi curenţii care se deplasau cu viteza unei furtuni de-a lungul milelor pătrate ale suprafeţei interioare a navei, se loveau de asperităţi şi protuberanţe ce cauzau dezechilibre în coeficientul căderii fiecărei părţi. Podeaua începuse să se încline înspre înainte. Modyun se văzu nevoit să stea ca pe un povârniş, cu un picior uşor îndoit iar cu celălalt încordat, ca să-şi poată menţine echilibrul.

Stând în postura aceea neplăcută, se gândi că situaţia grea în care se găsea Soodleel îi fusese adusă la cunoştinţă tocmai atunci, pentru a i se abate atenţia până în momentul zdrobirii vasului de solul Gunyei.

Ceea ce urma să se întâmple în câtva zeci de secunde.

Teribil de încurcată situaţie…

Trupul începu să i se încălzească şi să se crispeze. Faţa îi era aproape fierbinte, ochii iritaţi şi arzători, dinţii încleştaţi. Acel membru al comitetului, îşi spuse, se află încă acolo, ascunzându-se în spatele imaginii lui Soodleel.

Nu mai era decât un singur lucru de făcut. Comandă dezvăluirea întregului adevăr.

Rezultatul ar fi trebuit să fie instantaneu, dar mai trecură câteva secunde. În tot timpul acestui interval, forţa comenzii continuă să interacţioneze cu agentul special şi cu imaginea pe care acesta încerca să o menţină.

Deodată, faţa lui Soodleel începu să se înceţoşeze. Apăru din nou aceeaşi senzaţie a unei distanţe uriaşe, care părea a se mări din ce în ce.

Până ce imaginea dispăru. În locul de unde Soodleel îşi

adresase ciudata rugăminte pentru ajutor nu mai era decât…

Un spaţiu gol.

În uriaşa sală a teatrului, luminile pâlpâiră şi se reaprinseră. Apăru în acelaşi timp o senzaţie la nivelul stomacului şi a întregului trup, de data asta asemănătoare întreruperii acelei coborâri rapide cu liftul. Oprirea căderii s-a manifestat asemănător cu o săritură de la o înălţime de zece sau cincisprezece picioare într-o groapă cu nămol. Modyun îşi pierdu răsuflarea, genunchii i se tăiară şi se prăbuşi neputincios pe scenă.

„Liftul” porni în sens invers, în sus, viteza deplasării dând naştere unui moment gravitaţional suplimentar, care îl presa pe duşumea.

Stând lungit acolo, pentru moment neputincios, îşi dădu seama ce s-a întâmplat. Silit de comanda lui Modyun, agentul renunţase la acţiunea pe care o întreprindea şi întrerupsese fenomenul indus de gaura neagră.

Se întâmplară astfel mai multe lucruri.

Sistemul de echilibrare al vasului reveni la vechea sa relaţie cu planeta de sub el. Solicitarea fusese teribilă. Structura de rezistenţă a vasului vibra de parcă fiecare moleculă fusese modificată. Această modificare ar fi trebuit să aibă loc teoretic în mod uniform, dar În fapt apărură uşoare variaţii datorate implicării feluritelor elemente. Podelele se tânguiră, pereţii se înfiorară, totul în jur se încovoia şi se răsucea în urma acestor puternice variaţii.

În comparaţie cu adevărata ameninţare însă, ceea ce se petrecuse nu însemna aproape nimic. În imediata apropiere a planetei fusese adusă o gaură neagră. Şi acest înspăimântător fenomen trebuia să-şi regăsească cumva echilibrul. În momentul în care efectele formidabilei sale reajustări se vor reflecta la nivel macrocosmic, vor lua naştere nişte turbulenţe de neînchipuit.

Modyun se ridică în picioare atât de repede pe cât îi stătu în putinţă. Văzu că şi generalul Doer era pe cale de a-şi regăsi echilibrul. Destul de sprinten. Suficient de curajos. Dar primele sale vorbe fură stupide:

— Ştiam eu că n-o să-ţi laşi propria armată zdrobită de căderea vasului.

Nu era deloc momentul să-şi facă de lucru cu proasta înţelegere a unui ofiţer oarecare:

— Pune-mă în legătură cu superiorul tău cel mai mare în grad, îi spuse şi comandă un asentiment urgent.

În mai puţin de un minut, îi expuse pe scurt unui alt Gunyan colţuros, a cărui imagine apăruse de îndată pe ecran, istoria Zouvgiţilor, intenţiile de cucerire galactică ale comitetului şi încercă să-i ofere o descriere preliminară a vârtejului gravitaţional al unei găuri negre.

— Răspândiţi avertismentul pe întreaga planetă, sună sfatul lui final. Anunţaţi populaţia să se adăpostească sub obiecte solid înţepenite în sol, cum ar fi podelele unei case cu fundaţie compactă, îngropată adânc. Sub aceste duşumele să îngrămădească saltele sau orice altceva moale, aşa încât, în momentul saltului gravitaţional, să poată cădea cu toţii pe aceste saltele. Deoarece timpul într-o gaură neagră se scurge foarte încet, prima reacţie nu va sosi probabil decât după câteva ore.

Îşi completă comunicarea cu o comandă de totală acceptare.

Există oare vreo metodă de protecţie eficace? Modyun nu era sigur. De fapt, prevedea posibilitatea ca bucăţi mari din Gunya să zboare în spaţiu.

Gunyanii păreau atât de înspăimântaţi, încât îi spuse generalului Doer:

— Cred că trupele voastre ar trebui să rămână la bord şi, dacă se poate, aduceţi aici şi un număr egal de femei de pe Gunya. Dar acum, escortaţi-mă în afara teritoriului vostru până acolo unde voi putea lua legătura cu puntea de comandă. Am constatat mai devreme că s-au deconectat de partea asta a vasului.

Imediat ce o porni, nu mai aşteptă să ajungă la un comunicator. În timp ce mergea comandă conştientizare şi îl localiză astfel pe Nunuli.

Comandă înţelegere şi, din nou, acceptare.

…Trupele să fie aduse la bord. Vasul să fie urcat încet şi menţinut pe poziţie la aproximativ o sută de mile deasupra armatei. Să fie emisă o înştiinţare în întreaga navă asupra saltului gravitaţional neobişnuit la care vom fi supuşi. Tot personalul să doarmă legat de pat.

Cam asta era tot ceea ce putea să facă.

Modyun se întoarse în propria cabină şi abia ajuns acolo îl lovi sentimentul de vinovăţie.

Să violez eu într-un asemenea hal izolarea mentală a altora! Adormi greu, cu piatra asta pe conştiinţă.

XXVIII

SE TREZI la auzul unui zgomot înfundat – şi din cauza unui gând înfiorător. Zgomotul venea prin peretele dinspre coridor. Iar gândul era sub formă de întrebare: atunci când l-am localizat pe Nunuli să-i dau acele ordine, unde o fi fost?

Nu era la locul lui obişnuit, din câte îşi amintea. De obicei, era cât se poate de atent să nu-şi bage nasul în treburile altora mai mult decât ar fi avut absolută nevoie pentru propriile lui probleme.

Dar nu trebuie să uit că totul (ceea ce s-a întâmplat) a fost făcut împotriva mea

Pe Modyun, Pământeanul, încercau să-l distrugă Zouvgii. Când îşi defini complet această idee, se dădu jos din pat. Presupuse că un alt plan era deja pus în aplicare împotriva lui. Până ce întoarse pe o parte şi pe cealaltă semnificaţia *acestei* realizări, fu complet îmbrăcat.

Deschise uşa.

Şi parcă ar fi intrat într-o casă de nebuni.

Sau cel puţin, acesta a fost impactul iniţial asupra simţurilor sale. Zgomotul de casă de nebuni era provocat de nenumărate voci şi de un continuu târşâit de paşi.

Ce se întâmplase? Holul era înţesat de animale înverşunate, care cărau tot felul de rucsacuri şi de carabine electrice.

Se simţea un miros de (probabil) noroi Gunyan amestecat cu mireasma unui vegetal nepământean. Fiecare individ părea a-şi fi petrecut o parte a timpului întins pe iarbă, pe frunze şi tufişuri ale căror urme rămăseseră pe echipament şi îl impregnaseră de miros.

Stând şi uitându-se la acel şuvoi de soldaţi care se întorceau, Modyun conştientiză un sentiment de satisfacţie izvorându-i din trup: poate că toată această interferenţă n-o fi chiar atât de rea. Acesta era mesajul.

Dar îşi mai amintea şi de precedenta lui aventură, pe care o avusese de-a lungul acestui hol: cât de greu le fusese, lui şi Nunuliului, să-şi croiască un drum, mai devreme, împotriva unui torent similar de animale. Oare chiar am chef să mă amestec din nou în aşa ceva? Mii de ani de neamestec din partea oamenilor îi spuneau să n-o facă. Dar iată că în interiorul lui se făcea simţit un simţământ nou şi intens; o decizie specifică, înfierbântată, care provenea din convingerea că, mai înainte de

a lua o hotărâre în privinţa propriului său viitor, ar trebui cel puţin să aibă o discuţie cu comitetul. *Acest* simţământ îi dădu brânci să meargă.

Se descurcă cum putu până la cele mai apropiate ascensoare şi se strecură într-unul deja ticsit, care urca. Coborî la ultimul etaj, după ce, între timp, nu mai rămăseseră în lift decât el şi o hienă-ofiţer superior (pe care nu-l mai văzuse până atunci).

Modyun fu un pic surprins atunci când ofiţerul o luă ca şi el înspre celelalte lifturi. De fapt, părea a fi o simplă coincidenţă, aşa încât se întoarse şi se uită la el şi pentru prima oară văzu că însoţitorul lui era imaculat, fără nicio urmă de mizerie. Era clar că nu era unul dintre cei ce se bălăciseră în mocirla de pe Gunya.

Amândoi aşteptară în tăcere în faţa celui de-al doilea lift, dar înainte ca uşile să se deschidă, ofiţerul, care, evident, îl observase pe Modyun şi îl cântărise în minte, zise:

— Eşti sigur că trebuie să urci? E o zonă interzisă.

— Da, sigur, răspunse Modyun cât se poate de degajat, pentru că luase o hotărâre de nestrămutat; şi orice opoziţie nu însemna nimic la acest nivel.

— Aş putea să jur că nicio maimuţă nu are dreptul să intre în acest sector.

— Eu am, făcu Modyun calm şi imediat după aceea intră în cabina ascensorului. Era conştient că ofiţerul îl urma şi îşi dădea seama că se uita la el cu un ochi neîncrezător. Atâta vreme cât urcară, hiena stătu ţeapănă ca un băţ, într-o stare de vizibilă ostilitate. Modyun, care era preocupat de propria lui intenţie – aceea de a-l găsi pe Nunuli şi de a sta de vorbă cu el – deveni mai precaut, având în vedere criza pe care o provocase celui de lângă el. Poate că o remarcă inteligentă o să-l scoată din acea stare, aşa că zise politicos:

— Am de vorbit ceva cu Stăpânul Nunuli.

Observă îndeaproape faţa de un maroniu închis a hienei, în vreme ce vorbi. Nici nu se punea problema: era şi el unul din conducere. Îl ştia pe Nunuli.

— Atunci şi tu trebuie să fi fost desemnat pentru plecare, zise cu un ton surprins ofiţerul.

— Da, sigur, îi făcu Modyun cu ochiul. Când o să plecăm? comandă el o informaţie suplimentară.

— Mai trebuie să vină încă vreo câţiva, adăugă hiena fără să-

şi dea seama că destăinuia în totalitate un secret, pe care fără îndoială că i se spusese să nu-l discute cu nimeni. Savanţii încă mai lucrează la montarea bombei cu hidrogen, care o să explodeze cu efect întârziat după plecarea noastră. Trebuie să-i aşteptăm şi pe ei.

Puţin lipsise să piardă această informaţie – aproape că se dusese la culcare. Aproape – dar nu chiar. Foarte bine, îşi zise el plin de tristeţe, vasăzică am fost atât de aproape de o ultimă tâmpenie. Atât de aproape să las un milion de făpturi să fie aruncate în aer de un grup care este gata să sacrifice atâţia indivizi numai pentru a extermina o singură fiinţă umană. Într-un fel, nici nu are importanţă, desigur. Oricum sunt muritori şi oricum vor muri într-un fel sau în altul. Dar ceea ce îl necăjea – după cum îşi dădu seama – era avantajul necinstit pe care şi-l lua comitetul pe baza cunoaşterii şi a ştiinţei lor superioare. Era vorba cu *adevărat* de o utilizare greşită a puterii. Simţea în tot trupul reacţia lui de împotrivire la această incorectitudine.

Aceasta, îşi zise, este preprogramarea mea.

Liftul se opri şi nu mai avu timp să se gândească la asta. Uşile se deschiseră; şi acolo, la numai câţiva yarzi distanţă, văzu ecluza unei navete destul de mari, care era poziţionată pentru o lansare pe verticală.

— *Aici* vasăzică fusese Nunuli, aşa după cum îşi dăduse vag seama în timpul precedentului lor contact.

Nava era aproape ascunsă în spatele schelelor de lansare, dar se puteau discerne formele ei rotunjite. Porţile ecluzei erau deschise; şi amândoi intrară, rând pe rând. Odată trecut de a doua uşă, prima persoană pe care o văzu Modyun fu Stăpânul Nunuli.

Stătea rezemat de tocul uşii şi tocmai spunea ceva despre necesitatea unei plecări urgente. Afirmaţia lui stârni un răspuns politicos din partea a vreo şase ingineri hiene. Se înclinară cu toţii, iar unul dintre ei, vorbind în numele tuturor, zise:

— Suntem gata de decolare, domnule. Închidem uşile, îi dăm bice şi duşi suntem.

— Atunci treceţi la locurile voastre! ordonă Nunuliul. Îi voi aştepta aici, personal, pe cei care mai trebuie să vină şi… în timp ce vorbea se întoarse şi, dând cu ochii de Modyun, îşi ţinu gura.

Urmă un lung moment de stânjeneală.

— Din câte văd, zise apoi Modyun, ar trebui să comand pur şi simplu încetarea oricărei intrigi împotriva mea, inclusiv a acesteia; şi, desigur, blocarea oricărui ordin suplimentar de zbor până ce vom trece prin gaura neagră.

— Până vom *ce?*

— Nici nu ştiu dacă mai am timp să vă explic. Dar mi se pare interesant că habar nu ai de gaura neagră. Văd că sunt dispuşi să te sacrifice şi pe tine, nu-i aşa? Însuşi faptul că ai venit la mine în cabină după ajutor dovedeşte că nu ştiai ce urma să se întâmple.

Se întoarse să plece, când Nunuliul zise grăbit:

— Stai!

Modyun se opri, politicos.

— Poate că ar trebui să-ţi spun că am fost anunţat că, întrucât lucrurile se desfăşoară altfel decât s-a prevăzut, un membru al comitetului s-a arătat dispus să-şi expună programul pe termen lung.

— Ce lucruri se desfăşoară altfel decât s-a prevăzut? întrebă Modyun, izbit de acele vorbe.

— Venirea ta pe această planetă de salvare anulează logica soluţiei finale, care – după cum se spera – trebuia să rezolve odată pentru totdeauna problema ultimului mascul uman.

Modyun se strădui să prindă ceva înţelesuri fundamentale:

— Stai un pic să ne înţelegem. Un membru al comitetului este de acord să stea de vorbă *personal* cu mine?

— Da.

Modyun rămase un pic nedumerit, dar conştient de plăcuta energizare care se manifesta într-unul dintre centrii nervoşi din jumătatea de jos a trupului său. Victorie? Aşa i se părea. Şi tare era plăcut sentimentul acesta. O s-o văd din nou pe Soodleel... Acest gând îl făcu să înţeleagă pentru prima dată că plecarea ei îl cam tulburase. Aşa că îşi zise: poate că, într-una dintre orele care or să vină, voi putea abandona blocajele senzoriale pe care mi le-am impus când am venit de dincolo de barieră.

Ceea ce Soodleel nu făcuse. Şi astfel fusese constrânsă, datorită nevoii neastâmpărate de mişcare, generată de numeroasele celule motoare ale creierului omenesc, să facă o plimbare încă din prima după-amiază. Drept rezultat, fusese răpită şi dusă într-un capăt îndepărtat al galaxiei – şi îl simţea cu adevărat îndepărtat. Era mai greu de înţeles cum de o puteau

ţine închisă şi în acelaşi timp în viaţă

— Dar apelul ei de ajutor implica ambele condiţii.

Amintindu-şi de asta, Modyun se gândi la toate precauţiile pe care trebuia să le ia, pentru a se asigura că întâlnirea cu un Zouvg nu era ea însăşi o altă cursă pregătită pentru el şi zise:

— Când plecăm? Eu sunt gata oricând.

— Nu eşti în toate minţile! zise Nunuliul şi îşi dădu seama imediat că Modyun l-a înţeles greşit. Voiam să spun, continuă el, că acel membru al comitetului o să stea de vorbă cu tine – dacă îl vei găsi vreodată. Marea concesie care ţi s-a făcut e faptul că acum ai o promisiune anticipată că un membru al comitetului este dispus să stea de vorbă cu tine.

— Te cred pe cuvânt, făcu Modyun, după ce aşteptă politicos ca celălalt să termine. Să-l găsesc nu e chiar o problemă din punctul meu de vedere. Am de ales între trei metode diferite, pentru că pot să localizez orice în spaţiu, prin comandă. Aşa după cum ştii…

Se opri şi îşi întoarse încet capul. Stătea acolo atent; era un om voinic, înalt, cu un cap destul de mare. Avea o faţă frumoasă, concentrată şi ascuţită. Cu ochii puţin înguştaţi.

— Uite că începe. Curând o să începi să pluteşti. Să-ţi iei covoraşul cu tine şi să te întinzi pe tavan când o să vină timpul.

Se întoarse încă o dată spre uşă, dar îl opri din nou vocea Nunuliului:

— *Ce* timp trebuie să vină? întrebă creatura cu un ton speriat. *Ce anume începe?*

— Intrăm în gaura neagră. Îmi închipui că trebuie să fie drumul cel mai drept. Adu-ţi aminte de ce ţi-am spus: să dai o înştiinţare generală cum că acest vas o să fie supus unor presiuni gravitaţionale încrucişate în timpul nopţii.

— D-dar… de ce?

— Cred că, zise Modyun, o asemenea gaură neagră perfectă, de mici dimensiuni – de numai opt kilometri în diametru – n-ar fi niciodată lăsată prea departe de un punct accesibil de control şi manevră.

Implicaţiile acestei idei îi ajunseră probabil la creier, deoarece ochii Nunuliului se înnegurară, devenind dintr-odată aproape albaştri.

— Oh, Doamne! făcu el, în dialectul animalelor.

— Aşa încât, încheie Modyun, atunci când focurile de artificii

vor lua sfârşit, ne vom trezi că am fost aruncaţi în vecinătatea planetei Zouvgilor… sau cel puţin eu aşa prevăd. În ceva mai mult sau ceva mai puţin de o zi pământeană. Noapte bună, domnule.

Şi se grăbi afară.

XXIX

MODYUN ajunse în cabina lui cu sufletul la gură şi îşi zise: acum Nunuliul nu mai are ce să-mi facă, va trebui să mă aştept la cine ştie ce atac din partea comitetului însuşi.

Se dezbrăcă, se vâri în pat, se legă cu centurile de siguranţă şi adormi.

…se trezi simţind centurile apăsându-i corpul. Estimă că era vorba cam de trei G.

Nu era prea uşor de suportat, dar… îndură cu filosofie. În teorie, presiunile gravitaţionale în interiorul unei găuri negre pot să ajungă de mii de ori mai mari decât valorile normale. Însă motoarele vasului fuseseră concepute în aşa fel încât să se adapteze la valori extreme ale gravitaţiei. Aceasta, împreună cu capacitatea lor enormă de viteză, făcea posibilă deplasarea înspre înainte şi în lături. Sus, jos, dreapta, stânga. Şi întotdeauna funcţiile imprimate în memoria motoarelor vor alege drumul cel mai sigur… N-are rost să-ţi faci griji. Poţi să ai încredere în motoare…

N-au fost decât patru momente gravitaţionale de vârf. De fiecare dată, Modyun stătu întins în întuneric – aproape plutind

— Percepând prin toate antenele creierului viteza colosală cu care vasul gigantic străbătea o distanţă echivalentă cu mai multe sute de ani lumină, întâi accelerând, apoi frânând.

Şi trecu prin gaura neagră.

În momentul ieşirii, Modyun adormi. Şi în minte îi apăru imaginea lui Soodleel, dezbrăcată, aşa cum o văzuse în acea primă după-amiază a lor, lipsită de pasiune. Şi, într-un fel sau altul, În această viziune din somn, memoria îi stimulă un simţământ de care atunci nu-şi dăduse seama. Şi tocmai se pregătea să examineze cam ce fel de sentiment era acela, când îşi dădu şocat seama că el, o fiinţă umană, trece prin experienţa unei retrăiri vizuale în timpul somnului.

Şi se trezi plin de uimire. Visa? *El?* Bine, dar numai animalele visează – pentru a-şi rezolva unele probleme şi pentru a elimina conflictele percepute de simţuri, înregistrate în ziua precedentă.

Am început să decad… îşi zise el îngrijorat. Visul era un prim simptom al faptului că, în timpul zilei, partea conştientă a minţii nu făcea faţă problemelor.

La început nu acordă nicio atenţie conţinutului visului. *Actul* de a visa era acela care îl înspăimânta. Dar îşi mai dădu seama că visul îi provocase rigiditatea genitală, fenomen pe care până atunci nu-l mai constatase decât la animalele de sex masculin.

Fir-aş al naibii. Deci, în felul ăsta se petrec lucrurile?

Extraordinar de interesat, se ridică şi studie fenomenul În oglinda din baie. Dar condiţia respectivă nu permitea, se pare, o asemenea atentă examinare. În vreme ce o cerceta amănunţit, constată că rigiditatea se pierde rapid.

Dar era vesel şi optimist, în vreme ce se îmbrăca. Revăzu mental visul de mai multe ori, dar strict numai pentru – după cum îşi dădu seama – conţinutul său erotic. Tocmai se ocupa cu aranjatul părului, când îi dădu prin minte, cam cu întârziere, că un asemenea eveniment neobişnuit ca un vis trebuie să aibă o altă semnificaţie.

Să fie cumva o parte a unui nou atac?

Poate că, în vreme ce creierul îi era absorbit cu prima lui clipă de pasiune, avusese loc o acţiune pe care se putea să n-o fi băgat de seamă. Comandă alarmat conştientizare.

Însă vasul îşi urma liniştit drumul printr-un spaţiu normal, îndreptându-se înspre un sistem stelar apropiat. Şi în câmpul său de energie mentală nu era decât o singură zonă întunecată: Nunuliul. Şi până şi asta nu era chiar atât de întunecată precum fusese.

Dacă s-o fi întâmplat ceva, îşi zise Modyun amărât, asta e. Şi nu e ceva atât de important încât să las baltă ceea ce am de gând.

Ceea ce ar fi constituit o metodă ideală de atac împotriva lui.

Termină cu îmbrăcatul şi încă se mai gândea la posibila natură a atacului, când sună cineva la uşă. Modyun avu o intuiţie de moment şi o porni spre uşă. Aproape imediat îi veni o idee precaută şi se opri: cred că e vremea să încetez să mai fiu naiv şi să înţeleg odată că uneltirile lor sunt îndreptate asupra unei singure persoane – asupra mea. Părea greu de crezut, dar nici nu mai încăpea îndoială. Începând cu cele două prime atacuri ale hienelor şi culminând cu colosalul fenomen al găurii negre, rasa umană, personificată de un bărbat, constituia ţinta.

Ei iniţiaseră visul despre natura stimulării sexuale. Era evident că aveau nevoie de ceva care să-i absoarbă în totalitate atenţia, în vreme ce ei urmau să pornească atacul final. De vreme ce

Modyun îl împiedicase pe Stăpânul Nunuli al vasului să întreprindă ceva împotriva lui… „ei” se reduc, desigur, la un membru al comitetului.

Era încă greu de crezut faptul că un Zouvg putea fi interesat personal de destinul unui unic om, de pe o planetă neînsemnată. Dar nu mai încape îndoială. Veninoasa creatură cu ochii roşii, cu care intrase în contact pentru atât de scurt timp, la apogeul atacului prin intermediul găurii negre, îşi recunoscuse identitatea. La fel de semnificativ şi faptul că l-ar fi lăsat pe servitorul lor, Nunuli, să se zdrobească de planetă, cu tot cu navă – fără să-l avertizeze în niciun fel despre atac. Era o realitate fantastică, dar adevărată.

Orice s-ar întâmpla, sunt mai pregătit ca niciodată.

Îşi activă toate nivelurile de comandă din creier, astfel încât, dacă unul dintre ele ar fi fost declanşat, să fie urmat de toate celelalte.

După ce se puse la adăpost în felul acesta, se îndreptă spre uşă şi o deschise. Acolo, aşa cum intuise, erau cei patru prieteni ai săi, zâmbind sfioşi.

— Hei! Haideţi, intraţi!

Nu terminase bine de vorbit că deja intră în luptă pentru a-şi salva viaţa.

XXX

UN FULGER strălucitor ţâşni din gura unei arme. Încărcătura se declanşase ca un trăsnet, iluminând coridorul, cu un zgomot tunător. Şi se stinse, bineînţeles, la numai câteva zeci de picioare distanţă.

— Ichdozh, se enervă Roozb, ai grijă ce faci. Şi se întoarse zâmbind spre Modyun: Bună!

Numai atât durase totul. Fusese o încercare de a-i zbura creierii. Şi, când încercarea dăduse greş, urmase distrugerea instantanee a mecanismului folosit.

Nu prea putea să-şi dea seama care era metoda lor de a se opune sistemului uman de comandă. Dar cât de disperaţi trebuie să fi fost, dacă riscaseră în felul ăsta să-i dezvăluie că aveau o asemenea metodă.

Dar nu avu timp să se mai gândească imediat la asta. Pentru că, odată cu intrarea lui Dooldn, se pomeni apucat şi îmbrăţişat de fiecare animal în parte.

— Doamne, ce bucuroşi suntem să te vedem!

Îi strânseră mâna cu entuziasm. Narrl îl cuprinse afectuos pe după umeri şi-apoi îl împinse la pieptul puternic al lui Roozb, care îl îmbrăţişă de aproape îşi pierdu răsuflarea.

— Hei! încercă să spună Modyun, băieţi, aţi făcut-o!

Îşi reveniseră destul de bine, după cum observă, din încercarea prin care trecuseră. Dar erau încă destul de agitaţi.

— Dumnezeule! zise ursul, clătinând din cap. Locul ăla de colo e un cuib de şerpi cu clopoţei nemodificaţi. Ne-am înhămat la mai mult decât putem duce. Cu cât ne vom îndepărta mai repede de planeta asta, cu atât mai mult o să-mi placă. Am încercat noi să ne degajăm şi să revenim la bord, dar… Se opri şi privi încurcat.

Uriaşul vas era deja foarte departe de Gunya, dar pe Modyun nu-l mai interesa să afle nimic altceva din tot ce făcuseră ei acolo. „Locul ăla” era acum altul, mult mai interesant. Aşa că nu mai zise nimic.

Lângă Modyun, vulpoiul scoase un sunet nearticulat când ursul termină ce avea de spus.

— Ce s-a întâmplat, Narrl? îl întrebă Modyun.

Pe obrazul vulpoiului se scurse o lacrimă.

— Ciudat, eu niciodată nu m-am gândit la călătoria asta ca la o expediţie de cucerire. Să presupunem că i-am fi învins pe

aceşti… cum-naiba-le-o-fi-zicând? Ce-am fi făcut cu ei?

— Afurisitele alea de hiene sunt de vină, mârâi Ichdozh. Aşa-i, cum zicea Modyun. Nu sunt decât o adunătură de uzurpatori cu idei depravate.

Ascultându-i, Modyun începu să se simtă un pic mai bine. Ei le învinovăţeau – e adevărat – pe hiene, care nu erau decât un pic mai puţin fraiere decât ei; şi desigur că nu ar fi atacat vreodată Gunya. Dar vehemenţa protestului lor dădea de gândit că poate şi alte animale de la bord ar putea fi destul de uşor instigate la revoltă.

Dar nu era decât un gând pasager şi nu o intenţie serioasă. Dar şi asta ar fi fost o idee; un om *ar putea* să reia conducerea animalelor la întoarcerea pe Pământ.

Dar, îşi zise, era prea devreme pentru asemenea gânduri.

— Păi, voi patru n-o să mai debarcaţi din nou. E rândul altora pentru data viitoare, nu? zise el din toată inima.

— Şi-atunci, de ce am fost chemaţi de dimineaţă şi ni s-a spus să ţinem la noi carabinele electrice până vom fi anunţaţi? se plânse Dooldn.

Vasăzică asta era.

— S-a întâmplat ceva cu armele voastre? întrebă Modyun, prefăcându-se nepăsător.

Roozb ridică dezgustat din umeri.

— O hienă-ofiţer a găsit o defecţiune la carabina lui Ichdozh şi nu am putut veni mai repede la tine pentru că m-a ţinut acolo până ce a reparat-o. Dar poate… hei! Ochii lui mari, căprui şi inocenţi se măriră. Poate că nici nu a reparat-o ca lumea. Poate că de asta s-a descărcat aici la uşă. Ce crezi, Ichdozh?

Omul-hipopotam căzu de acord că asta s-ar putea să fie explicaţia. După care, Modyun, lămurit pe deplin cum acţionase complotul şi cât de simplu fusese (probabil că un membru al comitetului nu mai apelase la Nunuli, ci influenţase direct o hienă), zise:

— Ei bine, cu toate astea, faptul că ţi-a cerut să ţii carabina la tine nu-i decât o precauţie firească. Asta nu înseamnă că ai fost desemnat pentru vreo altă acţiune.

Era o posibilitate care încă nu le trecuse prin cap. Se luminară pe dată şi se apucară veseli să povestească prin ce experienţe neplăcute trecuseră pe Gunya. Acum totul trecuse şi râsul lor suna din ce în ce mai vesel, pe măsură ce se uşurau râzând şi

povestind iar şi iar momentele cele mai înfricoşătoare şi mai periculoase.

Curând, Modyun îşi zise că a pierdut destul timp cu asta. În tot timpul cât ei povestiseră, el gândise.

Şi luase o hotărâre.

Se ridică în picioare şi se duse mai într-o parte. Se întoarse cu faţa la cei patru, ridică o mână ca să le atragă atenţia şi zise:

— Băieţi, am ceva important să vă spun.

Şi le povesti în câteva cuvinte cine era, ce făcuse până atunci şi ce problemă mai rămânea de rezolvat. După ce termină, se înstăpâni liniştea. Într-un sfârşit, Roozb se ridică şi veni în tăcere să-i strângă mâna. Ca la un semnal, ceilalţi făcură la fel.

Dar se aşezară la loc şi, cu ochii lor strălucitori fixaţi asupra lui, aşteptară să vadă ce va mai urma. Dar Roozb zise sobru:

— Vasăzică, cu toată capacitatea ta de comandă, iată-te închis aici.

Modyun trebui să recunoască că acesta era, probabil, adevărul.

— Un singur lucru nu înţeleg. Fără îndoială, ceea ce au arătat că-mi pot face mie, i-au făcut şi lui Soodleel. Şi totuşi n-au ucis-o. De ce?

— Au păstrat-o în viaţă ca s-o folosească împotriva ta, aşa cum ne-ai spus. Acel Zouvg o ţine ca pe un scut în faţa lui, astfel încât să nu-l poţi lovi, zise Narrl posomorât.

— Dar, replică Modyun, dacă ei pot să controleze atât de bine metoda de comandă, de ce se mai încurcă cu toate celelalte chestii?

— Nu văd ce s-ar mai putea întâmpla pe viitor, zise Dooldn, care până atunci tăcuse. N-ai decât să stai departe de aceşti Zouvgiţi şi de metoda lor de control a creierului tău şi – dădu el din mână – iată-te scăpat de problemă.

— Da, da, aşa-i! întări Ichdozh.

Şi Roozb şi Narrl se luminară:

— Da, asta e.

— Hmm… făcu Modyun.

Pauza care urmă îl puse în încurcătură. O fiinţă omenească nu putea face ceea ce-i sugerau ei; nu, pentru că o fiinţă omenească este o formă de viaţă superioară; ştia că aşa e, deşi n-avea nicio dovadă.

Nu-şi mai pusese niciodată problema cât de mult poate şi cât de mult îndrăzneşte să facă? Nu prea îndrăznise. Mai mult se abţinuse să facă ceva. Ocolise multe situaţii din motive filosofice, şi asta nu mai putea dura prea mult. În *această* situaţie, se hotărâse să discute cu un membru al comitetului. Le explică prietenilor această decizie, cu oarecare amărăciune.

— Cineva trebuie să se ducă şi să vadă ce gânduri au şi să-i combată în cazul în care fiinţele astea nu pot da o explicaţie satisfăcătoare. Şi sincer vă spun că nu văd cum ar putea-o face. De exemplu, ei au adus până aici un milion de animale de pe Pământ, într-o misiune de cucerire. Cineva trebuie să-i facă să înţeleagă cât de neplăcut e un asemenea program pentru toţi cei amestecaţi în el, atacaţi şi atacatori; pentru voi de exemplu, cred că n-a fost tocmai plăcut să vă bălăciţi prin noroaiele Gunyei.

Cei patru prieteni se arătară de acord.

— Asta voiam să spun. Aşa că aş vrea să debarc lângă una dintre clădirile de acolo, să intru şi să stau de vorbă cu unul dintre membrii comitetului.

— Dar, la el acasă, o să se poată folosi de şmecheria aceea a lui împotriva capacităţii tale de comandă cu mult mai multă eficacitate.

Modyun făcu acel gest de indiferenţă pe care-l văzuse la Narrl:

— Asta nu are importanţă.

— Fir-ar să fie! Ce, ai luat-o razna? sări cât de colo Dooldn. Băieţi, omul ăsta cred că are ceva stricat la cap.

Bariera dintre el şi prietenii lui căzu. Fuseseră covârşiţi de respect. Un Om. Un descendent al vechilor lor creatori! Fuseseră subjugaţi de o imagine – pentru ei – a unei superiorităţi supraomeneşti. Izbucnirea jaguarului îi eliberase.

— Ascultă aici, prietene, mormăi ursul, eşti tare curajos, dar niciodată nu vei putea ajunge pe Zouvg întreg, cu idei de felul ăsta.

— Uite ce-i, zise şi Narrl, tu ai la dispoziţie toată cunoaşterea ştiinţifică. Nu poţi găsi niciun mijloc prin care să afli punctul vulnerabil al Zouvgiţilor?

Întrebarea vulpoiului îl uimi pe Modyun.

— Din punctul ăsta de vedere, dacă accept să mă gândesc la soluţii violente… adevărul e că nimeni din comitet nu are

destule cunoştinţe despre Ylem sau despre o gaură neagră încât să se poată folosi cum trebuie de ele.

— Lasă chestiile intelectuale, sări Dooldn. N-ai vreo idee practică care să poată fi folosită în cazul ăsta?

Modyun trase adânc aer în piept:

— Legea a treia a mişcării operează şi în Ylem ca şi în spaţiul obişnuit, cu deosebirea, desigur, că în acest caz se păstrează o undă continuă.

— Ce înseamnă asta? întrebă Ichdozh, aplecându-se curios.

— Acţiunea şi reacţiunea sunt egale şi opuse, zise Dooldn nerăbdător şi se întoarse înspre Modyun: Şi care-i ideea?

— N-au făcut bine că au aruncat în aer aşezarea oamenilor din spatele barierei, folosind energia de la nivelul Ylem-ului. Reacţiunea încă rătăceşte pe undeva prin Univers. Modyun clătină mustrător din cap. Ferească sfântul să se găsească cineva care să se pricepă la chestiile astea, că atunci, mamă, mamă!

— Şi n-ai putea fi tu acel cineva? întrebă plin de seriozitate Roozb.

— Eu? bodogăni Modyun.

Şi rămase pe loc, şocat. El oferise doar informaţia, fără să se refere la cineva sau la ceva şi cu atât mai puţin la el însuşi. Îşi înghiţi nodul din gât:

— Oh, eu n-aş putea face aşa ceva. S-ar putea sfârşi cu o ucidere în masă.

— I-auziţi la el, făcu plin de dispreţ Ichdozh.

— O să venim şi noi cu tine acolo şi te vom acoperi cu carabinele noastre electrice. Şi vom sta mai târziu de vorbă.

— Cred că, sugeră Modyun, am putea să debarcăm mai întâi nişte trupe. Fără să deschidă focul sau altceva de felul ăsta. Numai să le desfăşurăm aşa cum trebuie şi o să fie greu de făcut ceva împotriva atâtor soldaţi, mai ales că vor fi în acelaşi loc cu Zouvgii.

— Iată o idee bună, aprobă Dooldn.

XXXI

ÎŞI LUARĂ micul dejun. Apoi, însoţit de cele patru animale care îl înconjurau cu respect, Modyun se îndreptă înspre camera de control.

— Poate că nu ne vor lăsa înăuntru, zise Narrl nesigur, atunci când ajunseră în dreptul intrării, o uşă largă aşezată în fundul unui fel de nişă spaţioasă. De jur împrejurul intrării erau felurite lumini colorate şi, pe un panou metalic, cuvintele:

ACCESUL INTERZIS PERSOANELOR NEAUTORIZATE.

Puterea comenzii emisă de creierul lui Modyun depăşi însă toate aceste piedici. Îi dădu afară chiar şi pe cei care erau înăuntru: hienele ingineri şi tehnicieni. Când personalul autorizat se îndepărtă, Modyun supraveghe încuierea tuturor uşilor.

La puţine minute după toate acestea, îşi făcu apariţia…

Planeta Zouvg!

Văzută pe uriaşul ecran al camerei de control, planeta se arăta ca un disc strălucitor învăluit în neguri, a cărui siluetă era proiectată pe fundalul negru al cerului. Când măriră imaginea, apăru un mic orăşel în munţi – oraşul unde locuiau Zouvgii.

Comitetul!

De la această distanţă, uşoara scânteiere a barierei care înconjura oraşul era vizibilă. Dar barierele existau, cu siguranţă, aşa că tot aia era dacă se vedeau sau nu.

Nimic din ce era acolo jos nu se putea vedea prea bine. Stânci şi văi adânci, umbre lungi şi văgăuni întunecate: şi numai ici şi colo licărirea câte unei clădiri. Una căţărată pe un vârf de munte, alta în fundul unei prăpăstii de o mie de picioare adâncime.

Privind această vastă scenă, pe Modyun îl apucară nişte tremurături. Dar nu într-un singur loc. Ba era piciorul; ba erau umărul sau braţul… stomacul şi intestinele; şoldurile, plămânii şi tot aşa; întorcându-se înainte şi înapoi şi rotindu-se, senzaţiile se deplasau ici şi colo fără să înceteze însă vreo clipă.

Modyun se deschise percepţiilor şi stimulării rezultate din ele.

Părea să simtă presiunea podelei în tălpi şi în călcâie şi suprafaţa uşor abrazivă a părţii de dinăuntru a ţesăturii pantalonilor pe pielea picioarelor. Aerul pe care-l respira îl gâdila – puţintel – pe tot traseul său din interiorul plămânilor. Faţa îi era fierbinte din cauza a ceea ce era acum un perpetuu sentiment – de furie? Nu era chiar sigur care e natura

sentimentului. Era ceva dâre îl sâcâia.

Ca să se asigure ce anume *nu* era simţământul respectiv, îşi trecu în revistă vechile sale crezuri: (1) • Oamenii sunt ceea ce sunt iar viaţa este ceea ce este – şi este ceva care merită osteneala. (2) • Dacă ai încredere în oameni (sau în viaţă) atunci şi ei vor avea încredere în tine (iar viaţa va fi demnă de încrederea ta). (3) • Dăruieşte-le dragoste iar ei îţi vor răspunde cu dragoste. (4) • Viaţa este fundamental bună. Nu te comporta ameninţător şi te vei mira cât de paşnic va fi totul în jurul tău. (5) • Întotdeauna să întorci şi celălalt obraz.

Semnificaţia acestor crezuri, după cum băgă de seamă, îi intră pur şi simplu pe o ureche şi îi ieşi pe cealaltă, fără să declanşeze vreun mecanism mental. Era doar o plăcută trecere în revistă a unui set de idei care erau fără îndoială adevărate într-un fel, dar nu erau literal adevărate în orice privinţă. Pentru că, evident, Nunulii nu mai erau deloc aşa *acum.* Iar Zouvgii nici atât. Nici măcar anumite creaturi de pe Pământ. Cine ştie, poate că în viitor vor fi. Dar nu acum.

Şi trebuia desigur să umble în continuare cu mare băgare de seamă. Încă nu-i stătea în puteri să ucidă. Şi *nu putea* să facă multe. Şi Zouvgii ştiau lucrul ăsta.

Modyun şi prietenii lui stătură cea mai mare parte a zilei şi priviră cum o armată destul de numeroasă era debarcată în munţii din interiorul barierei – fără să întâmpine rezistenţă. Vasăzică, îşi zise Modyun, aproape sigur pe mine mă aşteaptă. Şi, ca să-şi exprime imediat încântarea, se apucă să ţopăie de zor.

Chiar că am abandonat barierele interne... Corpul reacţionează acum imediat la orice simţăminte. Şi era cuprins de nişte sentimente tare plăcute.

Un pic mai târziu, când se aşezară să mănânce, constată că ceilalţi nu-l slăbesc din priviri. Dooldn chiar îl întrebă:

— Cât de deştept eşti tu de fapt? Unde ai învăţat tu toate lucrurile astea, de exemplu despre gaura neagră?

— Metodele de comandă ale creierului, folosite ca sisteme de percepţie, sunt capabile să perceapă direct toate fenomenele naturii, îi răspunse Modyun şi adăugă plin de modestie: Asta nu înseamnă că aş fi un individ perfect. Nunulii ne-au transformat în felul ăsta. Eu nu sunt mai inteligent şi nici mai bun decât oricine altcineva – cu excepţia faptului că am aceste abilităţi

speciale.

Roozb, care se apucase zdravăn să mănânce, aşa cum era el obişnuit, îşi ridică privirile din farfurie:

— Aşa o fi, băieţi. Dar multe din lucrurile pe care le-a făcut omul ăsta, de când îl cunoaştem, au fost cât se poate de naive. Făcute ce-i drept din inimă, dar nu prea deştepte. Dar, nu-i vorbă, are el ceva puteri în tărtăcuţa asta a lui. Aşa-i, Modyun?

Lui Modyun nu-i căzu prea bine descrierea pe care i-o făcuse ursul. Dar voia să se pună bine cu prietenii aceştia ai lui, aşa încât dădu hotărât din cap:

— Aşa-i, aşa-i. Orişicât însă, adăugă tot el după o clipă, nu sunt chiar atât de naiv pe cât par a fi.

— Lasă că am văzut eu, zise iar Roozb, privindu-l în ochi pe Modyun. Nu te supăra, prietene, dar nu mă iau decât după fapte. De exemplu – clătină el mâhnii din cap – uite, ai lăsat să ţi se şterpelească printr-un amărât de tertip singura femeie rămasă în lume. Şi nici măcar nu te-ai gândit să faci ceva.

— Bine, dar ştiu unde e, se apără Modyun.

— Unde? mormăi cu promptitudine Roozb.

— E cu Zouvgul acela, desigur.

Ursul se întoarse spre ceilalţi şi-şi ridică neputincios mâinile:

— Ce vă spuneam eu?

Narrl îi zâmbi zeflemitor peste masă lui Modyun:

— Mi-aduc aminte de o femelă după care mă topeam. Dar înainte de a apuca să pun laba pe ea, mi-a tras clapa cu un vorbă-dulce. Şi sigur că după aia ştiam unde e.

— Şi eu, intră şi Ichdozh de bună voie în vorbă, am avut un prieten care se hotărâse să treacă oceanul cu o barcă. L-a prins o furtună şi s-a dus la fund. Ştiu unde e acum. Ce o mai fi rămas din el zace la două mile sub apă.

— Vezi tu, îl luă iar Roozb în primire pe Modyun, dacă ar fi să te ici după felul în care vorbeşti, nu prea pari a fi în stare de mare lucru.

Atacul prietenilor săi îl lovise adânc. Începuse să-şi dea seama că ceva nu era în regulă… Omul a fost înfrânt, îşi zise. Distrus până la ultimul bărbat şi ultima femeie, literalmente. Şi eu mai stau aici, vorbesc şi mă comport ca un învingător.

Cât se poate de ridicol. Şi totuşi…

— Mai bine ne-am duce la culcare, zise Modyun când

terminară de mâncat. Probabil că în timpul nopţii vom fi anunţaţi că au fost trimise jos destule trupe încât să pot să plec la întâlnire. Până o să vină vremea, trupurile noastre se vor simţi mai bine dacă se vor odihni puţin.

— Ai pus la cale vreo şmecherie? îl întrebă Dooldn suspicios.

— Ţi-am spus că nu sunt chiar atât de naiv pe cât par. Trupele de jos nu au cantine şi nu-i pot ţine fără să mănânce.

Mesajul veni puţin după 3 dimineaţa, ora vasului.

XXXII

VĂZUTĂ prin ecrane, destinaţia lor nu era direct accesibilă, afară doar dacă nu ar fi debarcat direct pe acoperiş. Clădirea era cocoţată pe un vârf de deal, cu o prăpastie în faţă şi o râpă adâncă în spate. Care nu era totuşi chiar într-atât de abruptă şi nici tare adâncă nu era. Nu avea mai mult de vreo două sute de picioare.

Era o zonă ceva mai propice în josul clădirii, dar era înţesată de ziduri şi garduri, care şerpuiau printre tufişuri şi de-a lungul unui pârâiaş ce se pierdea într-o pădure la vreo două sute de yarzi de clădire. Dar oriunde ai fi aterizat pe terenul acela mai neted, ar fi însemnat să distrugi un zid sau vreun gard; şi asta nu ar fi fost prea politicos.

Modyun putea însă distinge un fel de scară care urca pe marginea stâncii dinspre grădină – dacă grădină era ce se vedea – spre clădirea de deasupra. Aşa încât nu mai încăpea îndoială că şi clădirea şi terenul de sub el făceau parte din aceeaşi construcţie şi complex peisagistic.

Pe coasta muntelui se vedeau o mulţime de figuri mişcătoare; era fără îndoială armata pe care o debarcaseră. Dar erau încă destul de departe înspre dreapta şi mai aveau ceva de urcat. Mai dura vreo oră până să ajungă, socoti neliniştit Modyun. Poate că ar fi trebuit să mai întârzie un pic şi el.

Cel mai apropiat loc deschis şi nu prea abrupt era la vreun sfert de milă mai la vale. Acolo îşi aduse Modyun naveta şi de acolo îşi conduse prietenii pe terenul accidentat. Dinspre vale venea o briză uşoară. Pentru cineva atât de perceptiv ca Modyun, aerul era puternic saturat de oxigen; conform computerului, 35 de procente din atmosferă erau compuse din oxigen. Veselul cvintet se afundă aşadar curând printre copaci. Şi acolo văzură prima vietate.

Părea a fi o pasăre: o înaripată micuţă care zbura printre crengile de sus ale copacilor. Modyun comandă conştientizare şi înţelegere şi prinse doar nişte uşoare şi trecătoare urme de forme ideatice simple. Imagini ale unor crengi care treceau în viteză prin imediata apropiere şi reflectări ale cerului, văzut prin nişte ochi micuţi şi strălucitori.

Nu era nicio înşelătorie. Era chiar vietatea care părea să fie. În rest nu era decât pustietate. Totul era cât se poate de natural, chiar primitiv.

Oare de ce, se întrebă Modyun nedumerit, cineva care trăieşte într-un asemenea peisaj idilic, simte nevoia să comunice cu alte planete şi să le stăpânească? Singurul lucru cu care s-ar fi ales dintr-o asemenea dominaţie ar fi fost doar conştiinţa faptului că exercită o influenţă într-un loc îndepărtat şi necunoscut, pe care nu prea erau şanse să-l viziteze vreodată, la fel ca şi pe puţinele planete pe care le aveau sub control. Aşa încât satisfacţia lor s-ar fi bazat numai pe propriile imagini mentale asupra evenimentelor.

Şi ce nevoie aveau ei de asemenea imagini?

Toată treaba părea să fie cât se poate de zadarnică şi deplorabilă.

Ocupat cu aceste gânduri, ajunse cu prietenii lui la marginea grădinii. Exact în faţa lor se deschidea una dintre acele cărărui albe: Modyun pomi pe ea plin de vioiciune, dar se opri şi se întoarse.

— Cred că ar fi mai bine să mă aşteptaţi aici. Împrăştiaţi-vă printre tufişuri. Vocea, după atâta tăcere, îi răsuna puternic. Comenzile mele protectoare pot să ajungă şi până aici; ceea ce o să pot face pentru mine, o să fac şi pentru voi – chiar şi de la distantă. Dar dacă nu apar înainte ca soldaţii să ajungă şi ei aici, coborâţi şi aduceţi naveta, pentru că va trebui să mă salvaţi.

Cei patru se arătară neobişnuit de ascultători. Modyun se uită la figurile lor întrucâtva omeneşti şi citi în ele sfială şi un fel de stinghereală pătrunzătoare. Numai Roozb îndrăzni să rupă această stare de aservire.

— Fir-ar să fie, şopti el răguşit, chiar că te înfioară.

Dar dădu mâna cu Modyun şi murmură:

— Noroc, bătrâne. Şi vezi să bagi mingea în poartă.

Numai Dooldn îl atenţionă:

— Nu te grăbi, prietene.

Modyun dădu din cap şi se întoarse cu faţa înspre clădire.

De-acolo de unde era, totul părea extraordinar de aproape. Văzută de la sol, grădina era mult mai întinsă decât îi apărea din spaţiu. Şi putea de asemenea să-şi dea seama că ceea ce părea a fi noroi era aparent un fel de plastic presărat cu un praf foarte fin. Acelaşi praf se vedea şi pe ziduri, dar era de altă culoare. Peste râuleţ se arcuiau nişte poduri ornamentale; care era semnificaţia ornamentelor, însă, nu era prea clar.

Pământeanul o luă din loc fără să mai privească înapoi şi, în curând, trecu unul dintre poduri. De la distanţă şi acesta, ca şi celelalte, părea fragil, dar sub picioarele sale se adeveri a fi tare ca oţelul. Un minut după aceea se agăţă de scara care urca înspre edificiul de deasupra, asemănător unui castel.

Ajunse în vârf cu sufletul la gură şi găsi o alee plină de praf, ce ducea înspre o uşă transparentă, ca de sticlă, aflată la mai puţin de douăzeci de picioare de marginea stâncii.

Înainte s-o pornească pe alee, Modyun se întoarse pentru prima oară şi se uită înapoi înspre prietenii săi. Erau încă acolo, urmărindu-l cu privirile.

Le făcu un semn cu mâna iar ei îi răspunseră în acelaşi fel. Asta a fost tot – mai puţin lacrima care îi răsări în colţul ochiului. Atunci când ai un trup, se gândi el, chiar că te poţi ataşa de semenii tăi.

Dar evident că nu e momentul pentru asemenea sentimente. Aşa încât o luă înspre uşă fără să se mai gândească la nimic special. Atunci când ajunse aproape, uşa se deschise automat.

După ce intră, se închise în urma lui.

XXXIII

MODYUN se trezi şi îşi spuse: cred că sinuciderea ar fi cea mai simplă soluţie. Dar ar fi acelaşi lucru dacă te-ai asigura că nu vor apărea copii.

Oricum ar fi şi prin orice mijloace, Omenirea trebuie să-şi găsească sfârşitul.

Căscă, se întinse şi se ridică în fund în patul din micuţa cabină de lângă puntea de comandă a navetei. Luminile „de zi” se aprinseră, poate din cauza faptului că se trezise. În adâncul cugetului îi stăruia o întrebare, o nedumerire. Dar era un sentiment prea difuz ca să ia notă de el în acest moment.

Se dădu jos din pat – şi aproape căzu peste Roozb, care era întins pe podea într-un somn adânc.

— Hei, strigă Modyun.

Mai erau şi alţii înghesuiţi pe podea lângă Roozb. Cu toţii tresăriră şi se ridicară unul după altul, putând fi recunoscuţi, în ordinea în care le-au răsărit capetele, ca fiind Dooldn, Narrl şi Ichdozh. Cele trei animale se ridicară în picioare şi se avântară înspre Modyun, împiedicându-se pe rând de Roozb.

Narrl ajunse cel dintâi:

— Te simţi bine, flăcăule?

— Sigur că da, se miră Modyun. Cum altfel aş putea să mă simt?

Dooldn, care se oprise să-l scuture un pic pe Roozb, renunţă şi se ridică.

— Cred că se luptă cu vechiul lui instinct de hibernare. Îl apucă în fiecare an pentru o anumită perioadă…

Era clar că se referea la urs, dar ajuns aici, realiză cu întârziere ce spusese Modyun.

— Cum *ai putea* să te simţi? Ascultă aici, continuă el bătăios, ziceai aseară că o să comanzi de dimineaţă o explicaţie asupra a ceea ce s-a întâmplat. S-a Scut dimineaţă, băiatu’.

— Ce vrei să spui? se minună Modyun. Ce să vă explic?

Se opri: Un fulger strălucitor de amintire îi trecu prin minte.

— Am intrat pe uşă… îndrugă el.

— Mda; şi pe urmă? gâfâi Ichdozh.

Modyun se uită în jur la cercul de ochi întrebători. Până şi Roozb se ridicase într-un cot şi se uita adormit la el. Modyun clătină din cap – îşi simţea ochii mari şi speriaţi.

— Nu-mi aduc aminte! Cum am ajuns eu aici?

— Spune-i tu, Narrl. Tu ai o limbă mai măiastră.

— Nu prea am ce să-i spun. Ai intrat; te-am văzut noi. Pe urmă a mai trecut vreo oră. Între timp, soldaţii noştri au înconjurat locul, s-au căţărat pe scară, au intrat şi în clădire. Apoi am primit de la tine o comandă de chemare, să venim să o luăm pe Soodleel şi aşa am făcut. Apoi ai zis că trebuie să te întorci ca să-ţi ţii nu ştiu ce promisiune, dar cum venise deja noaptea te-am convins să aştepţi până dimineaţă şi asta e.

— Pentru ce trebuia să mă întorc? Pentru ce promisiune?

— Nu ne-ai spus.

Modyun se lăsă să alunece încetişor înapoi în pat.

— Cred că am o amnezie spontană. Trebuie să am grijă să ies într-un fel din blocajul ăsta.

— Vrei să zici că te-au hipnotizat? întrebă sfios Dooldn.

— Probabil că au reuşit să treacă de sistemul meu de apărare, dădu din cap Modyun cu seriozitate. Abia putea să îşi mai stăpânească mirarea.

— Fir-aş al naibii! Asta e metoda lor de control. Îţi implantează o sugestie şi-atunci al lor eşti.

Tocmai voia să continue, când îşi reaminti gândul cu care se trezise.

— Ascultaţi aici. Trebuie să mă sinucid. Adică nu! Trebuie să mă asigur că Soodleel şi cu mine nu o să avem copii. Specia umană trebuie să-şi găsească sfârşitul…

Se opri încă o dată. Se comporta ca un om hărţuit de mai multe gânduri în acelaşi timp. Aşezat pe marginea patului, se lupta să iasă din confuzia în care se găsea.

— Soodleel! îşi aduse el aminte, ziceaţi că aţi adus-o pe Soodleel. Unde e?

Cei patru prieteni se uitară unul la altul cu subînţeles şi clătinară din cap plini de mâhnire.

— Fir-ar să fie, băiatul ăsta chiar că a luat-o razna, făcu Dooldn.

— Modyun, uită-te în pat în spatele tău, spuse Roozb cu delicateţe.

Modyun se întoarse încet, nevenindu-i să creadă că poate fi atât de aiurit. Câteva secunde se gândi că fusese întins cu faţa spre margine şi că primul lui impuls fusese să se ridice. Aşa că rămăsese cu spatele spre Soodleel.

Mulţumindu-se cu această auto-explicaţie, se întoarse să se

uite şi la Soodleel. Acelaşi păr de aur… şi nu s-a schimbat deloc de când am văzut-o prima oară… Chiar şi în somn radia de viaţă!

Mă întreb dacă eu am arătat vreodată atât de plin de energie – era pentru prima oară că un asemenea gând îi trecuse prin minte. Oare cum le apărea celor care-l vedeau?

Fără să-şi ia privirile de la femeie, întrebă:

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— Ne-ai spus că e în inconştienţă. Aşa că am făcut o targă şi am adus-o până aici, spuse Narrl. Şi nu şi-a revenit de când am venit.

— Am spus eu aşa ceva aseară, ca şi cum aş fi ştiut? se miră pe cât se poate Modyun. De ce n-am făcut nimic ca s-o trezesc?

Îi povestiră că le ceruse s-o lase să se trezească singură, de dimineaţă.

— Bănuiesc că aseară ştiam ce fac. Aşa că mai bine nu mă grăbesc să intervin.

— Cred, se auzi vocea lui Roozb, că am face mai bine că ţinem un consiliu de război sau ceva de felul ăsta.

Ceva sigur că trebuia făcut, se gândi Modyun.

O oră mai târziu, după ce mâncară, se adunară cu toţii pe puntea de comandă a navetei. Modyun trase adânc aer în piept.

— Să-i dăm drumul. Mă imaginez trecând prin uşa aceea. Acum o să comand memorie. O să încerc să vă spun ce se întâmplă pe măsură ce înaintez…

XXXIV

CÂND MODYUN intră, un Nunuli se ridică din spatele unui birou din dreptul uşii, situat la vreo douăzeci de picioare distanţă.

— Semnează aici, zise el.

Avea în mână ceva ce aducea cu un stilou, iar cu cealaltă mână arăta înspre ceea ce părea a fi o carte de oaspeţi.

Modyun se oprise chiar în dreptul intrării. Îşi înfrână conştient impulsul de a face imediat ceea ce i se ceruse şi rămase acolo unde se găsea, privind în jur. Nu era o cameră prea mare, dar era înaltă. Pereţii, curbaţi în partea de sus, păreau a fi făcuţi din acelaşi material plastic alburiu-strălucitor ca şi aleile şi gardurile de afară. Lângă uşa prin care intrase, mai erau încă două: una fiind de aceeaşi parte cu ceea ce, în lipsa unui termen mai bun, părea a fi un fel de birou de recepţie. Uşile erau foarte mari – aveau cel puţin zece picioare înălţime – şi erau împodobite cu câte o frunză de aur. Întreaga încăpere era scăldată într-o lumină puternică, printr-o metodă pe care Modyun nu se apucă s-o analizeze.

Declarându-se satisfăcut de rapida lui examinare, o luă încet înainte. Toţi receptorii perceptivi îi funcţionau. Simţea tăria podelei sub tălpile pantofilor şi asprimea ţesăturii pantalonilor pe picioare şi pe şolduri. Cămaşa i se freca de piept şi de braţe iar aerul îl simţea fierbinte, pişcându-i plămânii; suprasaturarea cu oxigen îi făcea bine. Trupul primea o duzină de alte senzaţii proprioceptive şi fiecare mesaj care sosea raporta „totul e în regulă”.

Iată-l ajuns la birou, privind în jos la pagina albă. Studiind-o, văzu cu coada ochiului că stiloul pe care-l ţinea în mână Nunuliul nu era decât la câţiva inchi distanţă de el.

Două idei îi veniră cât stătu acolo. Şi amândouă erau critice în privinţa a ceea ce se întâmpla. Prima idee: tot ce se găsea acolo fusese aranjat în vederea primirii cuiva de pe Pământ. Anticamera, biroul de recepţie, cartea de oaspeţi – totul era o incredibilă imitaţie simplificată (şi aranjată fără îndoială în grabă) a unei vechi instituţii umane: biroul de afaceri. Bănui că toată această scenă familiară fusese astfel aranjată pentru a-i adormi bănuielile. Probabil se aşteptau ca el să reacţioneze imediat conform ambientului. A doua idee venea imediat în urma primei: având în vedere că îşi dăduseră atâta osteneală,

înseamnă că pregăteau o nouă şmecherie împotriva lui.

În creier, toate comenzile erau gata să reacţioneze. Dar fapt era că nu voia defel să se lase implicat în ceva înainte de a da ochii cu Zouvgul. Aşa încât dădu din cap, aşa cum făceau animalele pentru a spune nu.

— Am o întâlnire.

Nunuliul nu ripostă la refuzul lui.

— Pe aici, domnule. Şi îi arătă înspre uşa din stâncă.

Modyun nu făcu nicio mişcare. Cuvintele celuilalt îi evocau nu doar una, ci o întreagă serie de conştientizări senzoriale: tonul vocii, felul în care Nunuliul reacţionase în vreme ce vorbea, umflându-şi un pic muşchii. Şi – cel mai important lucru – sentimentul cu care o făcuse (un fel de şiretenie) pe care-l percepu din „zgomotul” creierului făpturii.

Să fi fost totuşi vorba de o altă capcană? Ce anume putea să fie? Ceva nu mirosea a bine, nici în episodul cu semnătura în cartea de oaspeţi, nici în camera în care ar fi trebuit să intre.

Modyun se sili din răsputeri să-şi înfrângă curiozitatea care-l împingea să cerceteze ce se găseşte dincolo de uşa aceea din stânga; mai târziu, îşi zise, voi trece şi de uşă şi voi semna şi în carte…

Trebuia să afle ce surpriză i se pregătea.

— Aş putea intra mai întâi în această cameră? arătă el înspre camera din dreapta.

— Sigur că da.

Afirmaţia sună, vibră, rezonă şi fu simţită ca fiind fără niciun ascunziş.

Nunuliul se îndreptă spre uşă, o deschise şi o ţinu aşa. Apropiindu-se, Modyun observă că în interior, atât cât se vedea de unde se găsea el, era o nişă destul de mică. Camera propriu-zisă se întindea mai departe spre dreapta, dar de la uşă nu se mai vedea nimic. Ajunse în prag, nu se opri şi intră de-a dreptul.

Două lucruri se întâmplară aproape deodată: uşa se închise în spatele lui cu un zgomot metalic, iar lumina din cameră se stinse.

În întunericul adânc din fortăreaţa Zouvgului ezită mai întâi, dar numai pentru o secundă. Apoi străbătu cele zece picioare cât ţinea nişa, o luă la stânga şi se îndreptă înspre un scaun a cărui prezenţă o sesiză prin mai multe tipuri de conştientizări. Făcu înspre el paisprezece paşi şi se aşeză.

— Vasăzică ai acceptat să te laşi prins în capcană, se auzi o voce din întuneric.

Câteva clipe după aceea atenţia lui Modyun fu captată de faptul că Zouvgul, ca şi Nunuliul din anticameră, vorbea dialectul universal al Pământului.

Am avut o mulţime de probleme din cauza unei fiinţe umane.

Înţelegerea îşi croi drum în mintea lui. Şi sinistra semnificaţie a cuvintelor, care depăşea limba în care fuseseră pronunţate, se pierdu în adâncurile cugetului său. Modyun continuă să creadă în percepţia sa de la început cum că această cameră era cu adevărat aceea în care trebuia să se găsească. Cât despre ceea ce se spusese, luă în considerare cuvintele şi examină circumstanţele în care fuseseră spuse.

Încă din clipa intrării sesizase căldura trupului şi prezenţa unei alte fiinţe. Era una singură, se găsea cam la vreo zece picioare în faţa scaunului şi uşor la stânga. Camera era impregnată de un slab miros străin. Îşi dădu seama că fiinţa, de la care provenea mirosul, stătea în picioare şi că vorbise de la o înălţime cu cel puţin un picior mai mare decât înălţimea lui Modyun.

Oare membrul comitetului stătea pe vreo estradă? Nu părea a fi aşa conform percepţiei pătrunzătoare a lui Modyun. Aşa încât trase concluzia că Zouvgul era un gigant de nouă sau chiar nouă picioare şi jumătate înălţime.

Interesant!

Simţind că membrul comitetului se uita la el prin beznă, ca şi cum ar fi făcut uz de un fel de viziune, Modyun îşi întoarse atenţia la ceea ce se spusese.

Am fost oare o victimă a metodei de convingere instantanee prin intermediul căreia Zouvgii îşi exercită puterea lor dominatoare?

Aşa cum îşi reamintea Modyun, vocea celuilalt avea o textură diferită de ceea ce mai auzise vreodată. Şi mai era şi senzaţionala sinceritate a afirmaţiei – *prins în capcană!*

Încordata lui autoexaminare luă sfârşit. Nu e încă nimic în neregulă… Sunt încă neatins.

Odată cu această idee putu să-şi dea seama de un alt sentiment: dezamăgirea. Deja, întâlnirea cu membrul comitetului nu se desfăşura deloc cum îşi imaginase: un dialog deschis, faţă în faţă. Repeziciunea cu care începuse şi cadrul –

întunericul – aveau deja – trebui să recunoască – un efect de strivire. Într-o asemenea confruntare, unul dintre ei începea nu cu începutul, ci cu un anume punct culminant al intensităţii.

Modyun răspunse şi el cu o mică strivire:

— Îmi dau seama, din cuvintele şi din felul cum te porţi, că nu aveţi intenţia să renunţaţi la cucerirea galaxiei.

Ca primă reacţie, Zouvgul veni mai aproape, astfel că acum stătea în imediata apropiere şi se uita de sus la bărbatul de pe scaun. A doua reacţie:

— Am impresia că nu ne înţelegem. Noi nu avem niciun plan de cucerire. De unde ai o asemenea idee?

Modyun se lăsă pe spate aducându-şi aminte că aceleaşi cuvinte fuseseră rostite şi de Stăpânul Nunuli al navei spaţiale. La timpul respectiv, văzuse în asta consecinţele activităţii unui servitor; capturarea în grabă a planetelor în numele Zouvgiţilor. Pe Pământ oamenii dispăruseră, Gunya fusese atacată fără urmă de remuşcare.

Îşi regăsi dintr-odată vocea şi scoase în evidenţă aceste fapte incriminatoare, apoi trase concluzia:

— Am impresia că variaţii ale acestor metode au fost aplicate pe zeci de mii de alte planete.

— Ceea ce facem noi nu e cucerire. Noi nu facem decât să punem ferm şi simplu capăt evoluţiilor accidentale ale unor forme de viaţă apărute din greşeală. Imediat ce linia corectă de evoluţie este restabilită pe o planetă, o lăsăm să decurgă o vreme normal, sub supraveghere, dar până la urmă nu mai intervenim în mod suplimentar. Oricât ai încerca, acest mod de a proceda nu poate fi considerat drept o cucerire.

Modyun deschise gura buimăcit, dar o închise la loc. Prin acest potop de cuvinte îi fusese oferită – *explicaţia.*

Pentru numele lui Dumnezeu, se gândi el. Atacau pretutindeni unde, pe o planetă, supravieţuise lanţul evoluţiei.

Ciudat fel de a concepe lucrurile.

Nici măcar atunci când omul a modificat animalele nu a apărut o asemenea idee. Şi mai târziu, când omul, împins de la spate de Nunuli, s-a modificat chiar pe sine, n-a făcut altceva decât să dezvolte o trăsătură care răsărise deja în decursul selecţiei naturale.

— Pe ce principii şi ale cui se face selecţia caracteristicilor unei rase?

— Pe fiecare planetă noi dezvoltăm forma de viaţă care este în chip firesc cea mai longevivă. Crezi că poate exista un principiu mai bun decât longevitatea?

Vocea încetă, dar Modyun aşteptă politicos ca interlocutorul său să-şi dezvolte ideea. Trecând câteva secunde, îşi dădu seama după uniformitatea respiraţiei celuilalt că nu intenţiona să-i dea nicio explicaţie suplimentară.

— Uite ce e… începu el nesigur. Se opri, aşteptă încă vreo câteva secunde şi apoi întrebă: Voi sunteţi o rasă longevivă, nu-i aşa?

— Longevitatea este un termen incorect pentru a ne descrie. Noi suntem nemuritori, răsună plină de mândrie vocea. Aceasta este una dintre cele două mai importante calităţi ale noastre.

Modyun bănui, dar fără să zică nimic, că cealaltă calitate importantă a Zouvgiţilor era controlul minţilor. Dar hotărî să nu se lase distras de asta.

— Pe scurt, voi aţi ales ca fiind semnificativă o calitate pe care rasa voastră a căpătat-o aparent printr-o selecţie naturală nemodificată. Spun „aparent” pentru că este un punct asupra căruia vreau să revin.

— Noi suntem complet obiectivi. Evaluăm *toate* trăsăturile dezirabile în cazul a sute de rase…

— Şi în final decideţi că a voastră e cea mai bună, fără să mai puneţi întrebarea cum se ajunge la ea.

— Repet (era oare vreo undă de enervare în tonul lui?) crezi că poate exista o trăsătură mai semnificativă decât longevitatea?

— Da, sistemul de comandă uman. Da. Filosofia umană care spune „trăieşte şi lasă şi pe alţii să trăiască”. Vezi tu, eu cred în caracteristicile umane, iar tu crezi în cele ale zouvgilor. Suntem cât se poate de subiectivi amândoi, nu-i aşa?

— Ceea ce înţeleg eu din cuvintele tale este faptul că, din moment ce te avem aici, complet în stăpânirea noastră, prelungirea conversaţiei nu ar fi decât o pierdere de vreme, spuse vocea cu răceală.

Vasăzică se întorseseră în punctul de pornire.

Modyun rămase mai departe pe scaun, atent la tot ce se întâmpla în jur. Atât cât putea el să determine, nu interveni nicio schimbare. În toate minutele care urmară – şi care începură să

se adune – nu apăru nicio senzaţie în sistemul de comandă. Deci ceea ce făceau ei se găsea la un nivel mai fundamental decât *acesta.* Şi la nivelul Ylem-ului şi la cel al spaţiului era linişte în frecvenţele de control energetic. Întregul univers apropiat se mişca în structura logicii sale atomice şi moleculare, neperturbat de nicio interferenţă mentală. Lucru care dădea de înţeles că problema se găsea în interiorul lui şi nu în exterior.

În vreme ce lua neliniştit în considerare *aceste* posibilităţi, lui Modyun îi veni în minte că venise vremea să-şi pună în aplicare intenţiile cu care venise. Dar care anume erau acele intenţii nu ştia prea bine.

Am venit să am o discuţie. Am avut-o. Şi nu am ajuns nicăieri…

Fără să fie prea sigur unde avea să ajungă, făcu o tentativă:

— Biologia e un subiect pe care, datorită perfecţionării noastre de către Nunuli, îl înţelegem poate mai bine decât oricine.

Din întuneric se auzi un sunet. Venea dinspre uriaşa făptură care stătea în faţa lui. Nu era un cuvânt, ci doar un zgomot vocal. Să fi râs în bătaie de joc?

— În esenţă, spuse îngăduitor Zouvgul, acum nu avem nevoie să-ţi facem ceva. Controlul asupra ta a fost stabilit cu multă vreme în urmă. Probabil ştii că nimeni nu poate face nimic împotriva felului său de a fi. Individul poate să observe chiar natura bătăliei în care se pare că ai ajuns şi tu – dar vei fi întotdeauna limitat de faptul că pielea îţi poate fi găurită, că inima ţi se poate opri, că anumite grupuri de celule din creier au anumite abilităţi şi nu altele. De exemplu, în ciuda sistemului de comandă, voi, fiinţele umane, nu aţi obţinut decât un răstimp de viaţă ceva mai scurt de două mii de ani pământeşti. Până şi tu eşti dator perfecţionării omului de către Nunuli.

— E adevărat. Oricum intenţionam să fac eu toate aceste consideraţii…

— Pentru a-ţi arăta, îl întrerupse Zouvgul, cât de pozitive sunt simţămintele noastre, te provocăm să-ţi foloseşti sistemul de comandă împotriva noastră. Vei vedea că n-o să poţi s-o faci.

— Îmi cereţi imposibilul. Cuvântul „împotriva” nu are niciun înţeles pentru mine. Eu nu sunt împotriva nimănui.

— Exact, zise plin de satisfacţie Zouvgul, aşa cum ai fost programat să fii de către rasa care ne serveşte.

— Ar fi extraordinar de greu pentru mine să fac intenţionat un gest de distrugere împotriva oricui ar fi.

— Întocmai, se bucură membrul comitetului. Acesta este felul tău de a fi. Aşa cum spuneam, încerci într-un fel să lupţi împotriva acestei stări care-ţi e dată pe vecie, dar în fond nu poţi face altceva fiind aşa cum eşti.

— Hmmmm, făcu Modyun. Văd că nu ne înţelegem pe de-a-ntregul. Repetă apoi o remarcă pe care-o auzise odată din gura lui Roozb, spre marele dezgust al lui Dooldn: Există mai multe metode de a jupui o pisică.

— Nu înţeleg ce vrei să spui, zise Zouvgul.

Modyun nu mai dădu niciun răspuns.

Nu putea. Se regăsi înapoi în navetă, cu mintea goală.

— Şi uite-aşa se sfârşeşte secvenţa, făcu el dezgustat.

— Dar ce pisică voiai să jupoi şi prin ce metodă? întrebă Roozb, uitându-se glumeţ înspre Dooldn, care era roşu la faţă.

— Îmi pare rău că am folosit comparaţia asta, zise Modyun, care era aşezat la masa din bucătărie lângă jaguar. Iartă-mă, Dooldn.

— Nicio problemă, mormăi uriaşul motan. Sunt mai degrabă speriat decât supărat. Vasăzică aşa se prezintă Zouvgii, fir-ar să fie!

— Băieţi, clătină încruntat din cap Ichdozh arătând spre Modyun, avem aici o fetiţă. Nu-i el prea sperios, dar sigur că nici nu ştie să se bată.

— Eram abia la început, protestă Modyun.

— În cazul ăsta eşti un mincinos. Spuneai Zouvgului că nu poţi să faci nimic. Şi-acum vii şi ne spui nouă că poţi.

Cu toţii se uitară acuzatori la Modyun.

— Păi da, ce-i cu ipocrizia asta? întrebă Narrl.

— Întotdeauna ne-am închipuit că eşti cinstit, zise Roozb. Şi-acum spui când una, când alta. Să nu mă înţelegi greşit, adăugă grăbit ursul. Nu vrem decât să-i batem cumva pe neisprăviţii ăştia.

— I-am atacat prin intermediul Ylem-ului şi prin singura metodă cinstită care mi-era accesibilă. Ascultaţi…

— Şi crezi că asta trebuia să faci? îl întrebă Dooldn după ce Modyun îşi sfârşi explicaţia.

— Da.

— Dar în momentul în care ai făcut-o, ai şi pierdut memoria întregii întâmplări.

Modyun trebui să admită că asta se petrecuse, cu certitudine.

— Cred că ei or fi contraatacat dându-mi un alt ordin hipnotic.

— Energia aceasta a Ylem-ului, intră în vorbă Narrl, i-ar putea ucide pe Zouvgiţi?

— Sigur că nu, fu şocat Modyun. Asta ar fi o adevărată crimă.

— I-auziţi ce spune nenorocitul ăsta! îşi ridică Dooldn braţele a deznădejde. Făcu un efort să se stăpânească şi adăugă: Ai putea să localizezi o altă asemenea concentrare de energie în Ylem?

— Probabil că or mai fi. Dar asta era singura de care ştiam. Amintiţi-vă că Ylem-ul este mare cât tot spaţiul, dar se găseşte în afara timpului.

— Vrei să spui că deja ai folosit tot ce ştiai? insistă jaguarul.

— Asta am vrut, spuse Modyun punându-se în defensivă.

Faţa lui Dooldn era roşie ca focul când se lăsă pe spate în scaun:

— Mai bine nu mai zic nimic. Cea mai mare ocazie din istoria galaxiei să fie pierdută din cauza unuia slab de înger… Păru istovit şi termina aproape sufocat: Băieţi, e rândul vostru!

— Foarte bine, Modyun, interveni diplomatic Roozb, dar de ce nu dai comanda? Să vedem şi noi ce se întâmplă.

XXXV

ŞI FĂCU încercarea. O făcu de-adevăratelea, acceptând faptul că a doua oară nu i s-ar mai fi oferit ocazia şi nu se limită doar la o mostră de experiment, ci îl făcu în întregime. Ca un general care are o idee nouă asupra felului în care trebuie dusă o bătălie şi nu o încearcă în tot felul de manevre preliminare, ci direct pe câmpul de bătălie.

Era clar că nu putea să atace o mie de creiere puternice coalizate împotriva lui într-un tot unitar, în situaţia în care toţi aceşti hipnotizatori puseseră mână de la mână pentru a-l copleşi. Aşa că o luă pe ocolite. Îşi folosi mai întâi comanda de conştientizare pentru a căuta în Ylem o sursă de energie deja existentă, conform legilor neschimbătoare implicate.

Cu toate că procesul era virtual instantaneu, nu se miră atunci când liniştea din întunericul ce învăluia camera fu întreruptă de vocea Zouvgului:

— Conform instrumentelor noastre, ai început să comanzi. Dar nu s-a întâmplat nimic.

Zouvgul continuă cu acelaşi ton iritat:

— Am simţit cu toţii nişte senzaţii fizice minore la nivelul Ylem-ului. Dar oricine ştie că nimic nu poate fi iniţiat în Ylem fără o propagare preliminară. Desigur că pentru aceasta nu-i nevoie de timp în Ylem, dar în spaţiul lumii noastre trebuie să treacă un oarecare timp. Şi tu nu ai avut prea multă vreme la dispoziţie.

Vasăzică simţeau ceva. Ştia că e inevitabil să fie descoperit.

— Fenomenul care are loc acum e de natură biologică, zise el cu numai o urmă din vechea lui politeţe. Chiar dacă el se va înteţi, nu trebuie să te alarmezi. Dar trebuie să accepţi că, odată stabilită o inversare completă la acest nivel, apare şi o modificare în legăturile chimice. Ceea ce creează o caracteristică…

Se opri, dându-şi seama cu amărăciune că o bruscă tensiune apăruse în încăpere. Ca şi cum membrul comitetului năduşea nervos – în felul zouvg, fireşte. Din beznă se auzi vocea fioroasă a făpturii:

— Vrei să spui că ne-ai manipulat cumva la nivel fizic, pe mine şi pe ceilalţi?

— N-am făcut decât să folosesc, mărturisi politicos Modyun, energia pe care aţi lansat-o voi mai întâi în Ylem; am utilizat-o

ca pe un cărăuş al comenzii mele de reajustare biologică şi asta îi afectează pe toţi cei cu care eşti în contact, adică, aşa cum spuneai, pe toţi semenii tăi. Acum…

— *Ce* energie pe care am lansat-o, la ce început?

— Aceea a exploziei în Ylem prin care aţi distrus fiinţele umane din spatele barierei. De unde v-aţi luat cunoştinţele despre Ylem?

— De la o rasă acum dispărută, zise cu jumătate de gură Zouvgul.

— Bănuiesc că era vorba de încă o direcţie de evoluţie greşită. Ei bine, trebuie să vă spun că ei nu ştiau prea multe despre Ylem. Aşa încât, eu am avut posibilitatea să folosesc energia de reacţiune rezultată din explozie – care, trebuie să înţelegi, cuprinde în întregul forţei sale unele combinaţii ale energiilor vieţii…

— Şi ce rezultate ai obţinut folosind energia asta? îl întrerupse brutal Zouvgul.

Modyun luă o gură bună de aer:

— Rasa Zouvgiţilor va evolua de-acum înainte aşa cum se cuvine, conform tendinţelor sale naturale. Pentru câteva mii de ani de-acum încolo, durata vieţii unui individ va fi – dacă nu mă-nşel – de, hm, şaptezeci, optzeci de ani pământeni.

În vreme ce vorbea, era din ce în ce mai conştient de emoţia încordată de care era cuprinsă făptura ce îl domina din întuneric. Deodată…

— Această inversare pe care ai provocat-o în noi… zise cu o voce încordată Zouvgul. Unul dintre asociaţii mei tocmai m-a întrebat dacă ar putea fi anulată şi dacă ne-am putea reveni astfel la starea dinainte?

Modyun ezită, uluit de rapiditatea reacţiei. Le provocase o înfrângere imensă şi iată cât de repede încercau să treacă iarăşi la atac.

Vine contraatacul, îşi zise el neliniştit. Avusese avantajul că ei nu ştiau ce se poate întâmpla, dar acum nu-i mai rămânea altă armă. Nu-i mai rămânea decât *felul lui programat de a fi*, iar *ei* îl cunoşteau prea bine.

Fireşte, trebuia să răspundă cinstit la întrebarea care îi fusese pusă:

— La asta nu m-am gândit, dar pot să-mi dau seama că răspunsul e da. Ţin însă să vă spun că nu am nicio intenţie să…

Răspunsul veni din nou cu încetineala unei minţi şovăitoare, arătând astfel enorma stare de şoc în care se găseau:

— Eram singura rasă nemuritoare din univers iar tu ne-ai readus la statutul de muritori. Asta e o *greşeală*.

Era adevărat, într-un fel. Poate că nu ar fi trebuit să se amestece în unicitatea lor, indiferent cum a fost câştigată. Dar ei se amestecaseră în viaţa atâtor rase, încât argumentul lor părea fără rost.

Sunt atacat, foarte bine. Accept.

— Selecţia naturală nu-i chiar atât de sacră. Şi voi, oamenii, aţi intervenit în cursul ei, pe Pământ, atunci când aţi modificat animalele.

Vocea continuă, dar pentru puţin timp Modyun nu mai auzi nimic. Starea lui fizică deveni instabilă. Viziunea i se tulbură, sunetele nu le mai percepea decât ca pe un bâzâit în urechi. Dintr-un ungher lăturalnic al minţii putu să observe distorsiunea, care nu lua sfârşit şi îşi spuse cufundat în uimire: Cineva pune stăpânire pe mine, chiar acum, prin intermediul acestor cuvinte. Oare va fi silit să-şi asume uriaşul risc de a comanda protecţie? În chiar momentul în care îi venise această idee neliniştitoare, băgă de seamă că distorsiunea părea a mai fi slăbit în intensitate. Dar nu mai mult decât un fel de ameţeală; nimic ucigător; nimic insuportabil. Îi veni în minte că abuzul, purtarea urâtă şi intrigile acestor indivizi îi deformaseră puritatea reacţiilor. Am parcurs atâta amar de drum, poate o mare parte în direcţie greşită. Dar nu-i părea rău, având în vedere împrejurările.

În timp ce făcea aceste consideraţii, îşi veni în fire într-atât, încât să audă din nou vocea Zouvgului.

— …Colegul meu propune să-ţi înapoiem femeia în schimbul aducerii noastre în starea dinainte. Conform raţionamentului său, tu ai nevoie de femeie pentru supravieţuirea propriei voastre specii. Ea se găseşte într-o stare de periculoasă inconştienţă. Aşa încât colegul meu consideră că nu ai de ales.

Îl izbi perfecţiunea de moment a logicii lor. Omiseseră ceva hotărâtor în propria lor stratagemă, dar tot aşa greşise şi omenirea. Deja, Zouvgii erau pe cale de a-şi reveni şi nu era atât de sigur că şi Omul va face acelaşi lucru, afară doar dacă…

Mi-au făcut-o, se gândi Modyun. Nu pot să folosesc comanda pentru a forţa obţinerea informaţiei, pentru că ei pot s-o

anuleze. Dar acum nu vor mai îndrăzni să întreprindă ceva împotriva mea, de vreme ce sunt singurul care-i mai poate ajuta…

Exista acum un perfect echilibru al puterii între Om şi cei mai periculoşi adversari ai săi. Această simetrie avea un fel de sinistră frumuseţe.

Mai era desigur încă o problemă.

— Sunt de acord să vă readuc la starea anterioară. Dar nu ştiu cum s-ar putea aranja aşa ceva. Vedeţi – îşi ridică el mâinile aşa cum făcea adesea Narrl – în momentul în care aş face acest lucru chiar şi numai pentru un membru al comitetului, el ar fi deja liber. Şi, în consecinţă, nicio înţelegere nu l-ar mai putea determina să o protejeze pe Soodleel.

Se întrerupse, rămânând pe gânduri:

— Am înţeles că ea e în stăpânirea voastră. S-a lăsat prinsă în capcană. Având în vedere filosofia ei nonviolentă şi starea ei de pasivitate feminină, chiar prea încrezătoare, e uşor să-ţi dai seama cum s-a întâmplat.

— Exact, îl întrerupse nerăbdător Zouvgul. Am reuşit să-i aducem trupul într-o stare de inconştienţă, dar fireşte că ne-am abţinut de la un atac direct asupra sistemului de comandă. Dar ăsta-i un motiv ca să te hotărăşti cât mai repede. Pentru că noi înţelegem că e urgent şi, decât să mai pierdem timpul, avem încredere că o persoană cu o filosofie, hm, pură ca a ta – oricât de prost orientată a fost aceasta – îşi (ine o promisiune o dată făcută. Deci dacă promiţi să ne readuci la starea noastră anterioară până săptămâna viitoare, sau chiar mai repede, o să-ţi spunem exact unde se găseşte Soodleel, încheie el în grabă.

Vasăzică sunt în stăpânirea lor. Părea a fi singura interpretare plauzibilă.

Nu simţea vreo schimbare în el. Se simţea capabil să ia o hotărâre liberă… le pot promite şi-apoi să nu-mi ţin promisiunea… Cam asta era ceea ce simţea. Dar ei se purtau ca şi cum el n-ar fi fost capabil să facă aşa ceva.

— Ai face mai bine să te hotărăşti. E important pentru siguranţa femeii, îl îndemnă Zouvgul cu insistenţă.

Oricum, hotărârea trebuia luată.

— Foarte bine, promit. Unde-i ea?

— E în camera din stânga anticamerei unde speram să intri când ai venit. Am aranjat astfel lucrurile încât s-o vezi imediat,

dacă ai fi intrat acolo. Mintea ta s-ar fi concentrat asupra situaţiei ei şi în momentul acela, noi, cu toţii o mie, te-am fi atacat deodată.

— Hmmm, făcu Modyun ochii mari, mă întreb dacă ar fi mers.

Odată cu această consideraţie, îi veni altă idee:

— Apropo de numărul ăsta de o mie. Cum aţi reuşit voi, Zouvgii să vă împuţinaţi în felul ăsta?

— Suntem o singură familie, îi explică membrul comitetului, părând a fi cu gândul dus în altă parte. Evident că, acolo unde sunt mai multe familii, una dintre ele trebuie eventual să le extermine pe celelalte. Asta s-a întâmplat cu multă vreme în urmă…

XXXVI

ÎN NAVETĂ, Modyun se ridică:

— În clipa aceea au intrat soldaţii pământeni. Nunuliul şi Zouvgul au şters-o printr-un fel de pasaj care duce înspre interiorul muntelui. Eu m-am grăbit să ies în anticameră şi am luat poziţie de apărare în faţa uşii din stânga. Unii dintre soldaţi voiau să spargă uşa, dar le-am comandat să plece unul câte unul.

Plecă ochii, gânditor:

— Ei, săracii, sunt cât se poate de paşnici. Îmi închipui însă că le-or fi apărut tare fioroşi membrilor comitetului, care n-au îngăduit pe nimeni niciodată în spatele barierei şi nici nu au nicio apărare în faţa unei asemenea mulţimi. Toate problemele s-au rezolvat când am ordonat să fie aduse bucătăriile de companie. Erau mai flămânzi decât au fost vreodată în vieţile lor de răsfăţaţi, dar s-au aşezat la rând şi nu a intrat niciunul în faţă, comportându-se ca nişte cetăţeni civilizaţi. Imediat după asta v-am chemat pe voi, băieţi, şi aţi venit cu o brancardă pentru Soodleel.

— Vreau să fac observaţia, zise triumfător Roozb, că de data asta memoria ta n-a mai omis nimic. Vasăzică ei nu s-au mai legat de tine cu puterile lor hipnotice.

— Am observat.

Se duse la panoul de control şi apăsă butonul care deschidea celula pneumatică. Simţea în ceafă privirile tuturor.

— Mai bine să-mi văd de treaba mea.

Se îndreptă înspre uşile duble, se opri în holul de la intrare şi continuă:

— O să mă întorc mâine dimineaţă. Aşa că vă rog să mă aşteptaţi aici.

Ieşi apoi şi începu să urce panta de o jumătate de milă înspre grădină şi clădirea Zouvgului. Parcursese cam două sute de picioare, când îşi dădu seama că cele patru animale părăsiseră naveta şi alergau în aceeaşi direcţie ca şi el. Modyun îşi continuă drumul, pentru că nu strigau după el; dar nu fu deloc surprins simţindu-i imediat în spatele lui, răsuflând din greu.

— Unde te duci? îl întrebă Narrl, trăgându-şi sufletul.

Modyun se opri şi le povesti despre promisiunea pe care le-o făcuse zouvgilor.

— Aşa încât mă duc să fac ce-am promis.

Era cât pe ce să-şi continue drumul, când văzu o expresie ciudată pe figura lui Dooldn.

— Cred că glumeşti! făcu jaguarul cu voce gâtuită.

— Ce vrei să spui? se miră Modyun.

— Doar n-o să-ţi ţii o asemenea promisiune făcută celor mai mari bandiţi care au existat vreodată?

— O promisiune e o promisiune, zise Modyun şi-apoi strigă, speriat: Hei!

Cei patru tăbărâseră asupra lui.

— Nu te duci nicăieri, mormăi Roozb.

Înainte ca Modyun să apuce să-şi dea seama bine ce se întâmplă, cei patru prieteni începură să-l tragă înapoi spre navetă.

— Uite ce e, băieţi, dacă nu încetaţi, o să mă folosesc de sistemul meu de comandă.

— Foarte bine, îl sfidă Dooldn, dacă eşti tu în stare să ne faci nouă, singurii tăi amici aşa ceva, atunci dă-i drumul, băiatu'.

— Dar am promis... bâigui Modyun.

— Ţi-aduci aminte, i-o tăie Dooldn, că m-ai întrebat odată cu ce mă ocupam înainte de expediţie şi n-am vrut să-ţi spun?

Modyun îşi amintea, dar nu vedea legătura:

— Da, şi?

— Ei bine, eram gardian la un spital de nebuni.

Şi cu asta nu mai spuse nimic.

Cele patru animale continuară să-l ţină strâns pe Modyun, mergând şi trăgându-l după ei, surzi la protestele lui, provocându-l de fapt să-i constrângă cu ajutorul sistemului său de comandă; era însă unul dintre lucrurile pe care nu se putea autodetermina să le facă. Îl instalară direct în scaunul de conducere şi îl ţinură acolo în vreme ce el manipula fără tragere de inimă aparatele, îndreptând naveta înapoi către uriaşul vas ce aştepta pe o orbită la 23000 mile înălţime.

Abia sfârşi ce avea de făcut că resimţi declanşarea unei comenzi... Una dintre porţiunile hiperrapide ale creierului lui recunoscu senzaţia declanşată ca fiind inofensivă.

Cineva încearcă să-mi provoace o halucinaţie.

Ei fac asta. Sunt disperaţi văzându-mă că plec. Aş putea da o

contracomandă care să funcţioneze în cazul în care aş fi ameninţat.

Da.

Apăru instantaneu o scenă halucinatorie: se afla iarăşi în anticamera clădirii Zouvgului. Avea stiloul în mâna dreaptă şi se apleca spre cartea de oaspeţi. Înţelese într-un fel semnificaţia a ceea ce se întâmpla. Comanda activată în creierul său ar semna cu adevărat în locul lui, ca şi cum el s-ar fi găsit acolo.

Foarte bine.

În iluzie, păru chiar să semneze şi începu să se ridice când…

Modyun se trezi în întuneric, amintindu-şi de ceea ce îi spusese Dooldn: Fir-aş al naibii. Prietenii mei m-au tratat de nebun.

Ceea ce îl necăjea era faptul că avuseseră dreptate, într-un fel.

Am fost.

Am fost programat şi sunt un produs al perfecţionării unei rase. Şi nu se folosise niciodată de inteligenta sa, până de curând, pentru a ieşi din această situaţie. Dacă asta nu era nebunie, atunci ce altceva putea fi?

Stătea întins în întunericul liniştit; şi imediat ce i se obişnuiră ochii, văzu că se afla în cabina sa de pe uriaşul vas pământean. Lângă pat întrezări contururile a două persoane ce stăteau pe scaun. Încet, îşi dădu seama chiar că cei doi erau Roozb şi Dooldn. Mă supraveghează. Sunt prietenii mei. Îl podidi un simţământ cald, de tristeţe. De tristeţe, pentru că bănuia că se vor simţi tare mâhniţi atunci când ultimul bărbat şi ultima femeie vor face ceea ce trebuiau să facă: adică să plece dintre cei vii.

Bănui că această idee i-a fost activată pe baza programării pe care Nunulii, cu multă vreme în urmă, le-o implantaseră Oamenilor. Dar, îşi dădu el seama, descoperirea originii unui adevăr nu schimbă nimic.

În străfundurile conştiinţei fiecărui bărbat zăcea un *ceva* mental-emoţional, secret, alunecos, puhav, extraordinar de îndărătnic şi stupid, care îl făcea să fie cea mai detestabilă dintre toate creaturile galaxiei.

În vremurile de demult, profitând de cea mai mică portiţă, acapara toate avantajele din orice ocazie întâmplătoare, pentru a se ridica pe socoteala altor oameni. Niciun sistem politic nu-l

putea stăpâni. Şi lăcomia lui nu avea limite.

Zouvgii au dreptate. Rasa umană trebuie să dispară.

Mai târziu, i-a trecut prin minte că această idee i-a fost implantată în timpul acelei ciudate ameţeli pe care o suferise. Senzaţia de revenire rapidă pe care-o avusese atunci a fost falsă. Curată iluzie, realizată de nişte experţi.

Fusese totuşi o adevărată bătălie. M-au pocnit şi ei pe mine, i-am pocnit şi eu pe ei. Şi-acum îşi reactivează knockoutul asupra mea ca răzbunare, sau ca să mă constrângă să fac ce vor ei.

Fir-ar să fie.

Amândouă rasele nu erau cum trebuie. Dar sigur că ceea ce făceau Zouvgii pe socoteala lor nu era treaba lui. Vasăzică n-ar fi trebuit să le facă ceea ce le-a făcut. Evident.

— Dooldn, cred că tipu-ăsta-i treaz, se auzi glasul lui Roozb din întuneric.

— Hmm! făcu nedumerit jaguarul şi se ridică anevoie în picioare.

Aprinse lumina… Modyun se crispă involuntar, clipi de câteva ori şi-şi miji ochii.

— Mda, chiar că-i treaz, zise Dooldn aplecându-se împreună cu Roozb deasupra patului.

— Să ştii că îţi percepem gândurile, îi spuse Roozb sever. Soodleel a comandat o legătură între noi până ce va termina ea cu dansul. Şi, fir-ar să fie, chiar că ţi-ai pierdut minţile.

— Cum adică mi le-am pierdut? Şi despre ce dans e vorba? întrebă Modyun automat.

— Soodleel spunea că trebuie să-ţi comanzi singur ieşirea din starea hipnotică – zice că dacă ar face-o ea, ar însemna că îţi încalcă izolarea mentală, îi nesocoti Roozb întrebările.

— E drept, zise Modyun, cu mintea înceţoşată. D-dar ce-i cu legătura asta mentală pe care a comandat-o între mine şi voi? Asta nu-i o încălcare?

— I-am dat de înţeles că asta a fost înţelegerea noastră, îşi frecă mâinile, mulţumit, Dooldn. Şi, frăţâne, noi nu avem asemenea scrupule. Eşti gata, Roozb?

— Gata, răspunse ursul încordat.

— Uite ce-i, băiatu’, continuă Dooldn, trebuie să iei o hotărâre. Ori ne omori – cum a stabilit comanda Soodleel la cererea noastră – ori comanzi eliberarea sistemului tău de această stare hipnotică. Fii gata pentru bătălia vieţii tale.

Modyun se ridică în fund şi se uită repede de la unul la celălalt: amândoi erau la fel de hotărâţi. Şocat de ceea ce vedea, zise:

— Voi comanda împotriva voastră...

— Asta ne va ucide, spuse Roozb, aşa cum a stabilit Soodleel.

Şi fără niciun avertisment, îşi aruncă pumnul lui zdravăn în pieptul lui Modyun. Lovitura fu atât de grozavă, încât îi tăie omului răsuflarea.

— Pentru numele lui Dumnezeu... se sufocă el. Dar n-a mai fost în stare să termine. În acel moment, Dooldn îi trânti o altă teribilă lovitură de pumn în cap.

— Comandă ieşirea de sub hipnotism, mârâi jaguarul.

— Uite ce e, ţipă Modyun, n-ar fi cinstit... pumnul lui Roozb i se abătu peste maxilar. Nu e bine, se bâlbâi Modyun. Nemurirea lor... Dooldn îl făcu să-şi înghită cuvintele cu o lovitură sub centură:

— Comandă, ticălosule!

Modyun încercă să riposteze. Un pic mai târziu, descoperi cu uimire că stătea în genunchi lângă uşă şi că Roozb îi căra la lovituri, răcnind:

— Comandă, banditule!

Adevărul e, îşi zise Modyun într-un sfârşit, cam nesigur, că persuasiunea poate îmbrăca diferite forme. Iar aceasta e o metodă cât se poate de convingătoare.

Cam după un minut, era întins pe podea cu Dooldn călare pe picioare şi cu Roozb aşezat cu genunchii pe bicepşii lui. Ursul ridică iar pumnul şi vru, se pare, să-l lovească peste faţă.

Era prea mult.

— Nu mai da! se văicări Omul. O să fac ceea ce-mi cereţi.

Undeva într-un colţ al minţii îi licări o mare uimire. Se gândi că Zouvgii n-au pus niciodată la socoteală faptul că ar putea exista cineva căruia să-i pese de ce se întâmplă cu oamenii.

Pumnul ridicat asupra lui se relaxă:

— Foarte bine, comandă.

Modyun o făcu şi după aceea suspină:

— Tot nu e corect, dar de făcut – am făcut-o.

Îl ridicară în picioare şi îl îmbrăţişară. Lui Roozb aproape că îi dădură lacrimile:

— Fir-ar să fie, ăsta-i cel mai greu lucru pe care l-am făcut

vreodată. Dar… mai avem o treabă cu tine. Patru miliarde de oameni au hotărât că nu merită să trăieşti, aşa-i?

Modyun aşteptă. Simţea că nu trebuie să dea niciun răspuns. Şi, de fapt, ursul continuă:

— Şi probabil că un asemenea fel de a gândi oricum îl aveai şi fără ajutorul hipnozei Zouvgiţilor, aşa-i?

— Da, aşa era.

— Vasăzică, trecu ursul mai departe, e de datoria prietenilor tăi să se asigure că n-o să se întâmple aşa ceva. Acum ascultă. Va trebui s-o laşi însărcinată pe femeia asta în următoarele câteva săptămâni, iar noi o să stăm aici şi o să ne asigurăm că aşa vei face; dacă nu, o să mănânci o bătaie mai rea decât asta.

— Pă-ă-ă-ii… cred că e foarte bine aşa. La urma urmelor, *este* soţia mea.

Se apucă să râdă şi să ţopăie. Animalele dansau nebuneşte în jurul lui, uitând de toate, dar el se simţea cel mai liber dintre toţi.

Până atunci îşi controlase cu stricteţe centrii motori, dar acum îşi dădu drumul cu totul. Ritmul muzicii îi pătrundea prin urechi şi îi stimula întreaga zonă motoare din creier. Şi rezultă ca efect un dans rapid, dar remarcabil de graţios.

Învârtindu-se îndemânatic prin îmbulzeală, se trezi după o piruetă faţă-n faţă cu femeia şi o luă în braţe chiar în momentul în care şi ea, râzând, se roti înspre el.

Plină de veselie, îi primi braţele în jurul mijlocului şi îşi ridică faţa înspre a lui, privindu-l pentru prima dată în ochi.

XXXVII

ÎNCĂ O DATĂ, aceeaşi idee – sau mai degrabă o variantă a ei – străbătu cugetul lui Modyun: *Tot ce se întâmplă e foarte convingător.*

Prinse ideea în trecere, printr-o singură observaţie a eului său, în sfârşit conştient.

În aceeaşi clipă făcu o constatare teribilă: *Nu era îndeajuns de convingător.*

Figura femeii se văluri puţin; amândoi îşi continuară dansul. Dar iluzia – de care Modyun îşi dădea acum seama – îşi menţinu o stabilitate rezonabilă.

El însă nu mai făcea parte din ea. Aşteptă plin de curiozitate ca adevăratele lui percepţii să iasă la iveală. Şi nu rămase deloc uimit atunci când următoarea manifestare, în loc să fie reală, fu o altă halucinaţie: se trezi dintr-odată faţă în faţă cu Bunit, şobolanul. Iar Bunit tocmai îşi exprima nedumerirea:

— …Filosofia mea? Dar ce-i aceea o filosofie?

Amândoi, omul înalt şi puternic şi omul-şobolan, cu trup înalt şi şui… stăteau în scânteietorul hol de marmură al judecătoriei de pe Pământ, iar Modyun îl lămurea că filosofia e o permanentă *raţiune. Aşa încât…*

— Care a fost raţiunea în virtutea căreia ai furat maşina?

— Aşa cum am spus, mi-am închipuit că ani tot dreptul.

Bunit se opri neajutorat, dădu din umeri şi aşteptă.

— Ceea ce ai spus cu adevărat, în cazul ăsta, e că în această lume creată de oameni, hienele pot să uzurpe controlul legal al unei planete, în vreme ce toţi ceilalţi sunt ocupaţi cu gâlcevi mărunte.

— Hei, căscă ochii impresionat şobolanul, am spus eu aşa ceva? Nu-şi termină bine vorbele că imaginea i se şterse odată cu holul judecătoriei, ca o scenă dintr-un film dat cu încetinitorul.

Cu toate că nu mai vedea nimic, picioarele parcă îi prinseseră rădăcini. Răbda situaţia convins fiind că mintea sa încă încerca să iasă la suprafaţă, în ciuda opoziţiei pe care o întâmpina. Scurtul dialog cu Bunit, care nu avusese niciodată loc în viaţa reală, nu era decât o altă încercare din partea Zouvgiţilor de a distruge omenirea. I-au arătat o dată în plus că omul şi animalele sale inteligente nu erau decât nişte ţânci răzgâiaţi şi fără minte.

De fapt, se gândi Modyun, condiţia umană era chiar mai proastă decât reieşea din mica demonstraţie a lui Bunit. În spatele vulgarei împotriviri la ridicarea celuilalt pe scara socială, în fiecare om se ascunde o nebunie a eului.

Impulsul de parvenire se târâie, căutând neobosit o cărare printre opreliştile create de împotrivirea celorlalţi oameni şi de disputa cu aceştia în atingerea ţelurilor. Dacă această încâlceală de împotriviri înverşunate, în care minţile se pierd, s-ar desface pentru o clipă fie şi întâmplător, dacă dintr-odată şi numai pentru o clipă, o cărare ar fi vizibilă, cei care stau la pândă, mânaţi de răutate, s-ar năpusti imediat să o străbată. *Indiferent ce* ar urmări – regalitate, bani, proprietăţi, şefie şi indiferent prin ce mijloace – crimă, tortură sau întemniţarea fără milă a tuturor oponenţilor de toate s-ar apuca şi pe toate le-ar face.

Iar femeia consimte să stea lângă zeul ei – prinţesă fără minte, care niciodată nu se întreabă prin ce mijloace s-a ajuns bărbatul; cerându-i doar să fie pe culme… şi să facă ce-o face numai să rămână acolo.

Bărbaţii şi femeile, care nu reuşesc, aşteaptă, frustraţi şi neliniştiţi, să vină şi *vremea lor.*

Zouvgii au dreptate. Rasa umană nu merită să supravieţuiască…

Modyun nu fu surprins că această constatare nu-l tulbură câtuşi de puţin. Devenise, progresiv, conştient de o schimbare în el însuşi.

Toată lupta asta. Atât de crâncenă.

L-au făcut fără nicio remuşcare să lupte, i-au imprimat pas cu pas un nou fel de a fi, o nouă programare. Începând cu comanda automată de apărare a trupului împotriva primelor hiene… până la colosala bătălie (pe care n-o recunoştea ca atare) în încleştarea cu energiile găurii negre şi până, într-un sfârşit, la acest sălbatic atac împotriva lui ca individ…

Idioţii, îşi spuse Modyun, m-au transformat într-un luptător fără ca măcar să bag de seamă.

Imediat ce îi veni această idee, percepţia… i se limpezi.

Văzu că se află în faţa uşilor transparente ale clădirii Zouvgului. Îl înconjura o linişte profundă.

Desigur, îşi spuse, ce altceva?

Era chiar momentul sosirii pe planeta Zouvg.

Zouvgii şi-au unit puterile pentru a-i pune stăpânire asupra minţii în aceste prime momente ale sosirii lui aici. Şi în cursul acestor secunde decisive, creierul lui şi capacităţile sale, atât de magnific perfecţionate de Nunuli, duseseră în tăcere lupta pentru supravieţuire la acel nivel al realităţii inferior conştiinţei, unde, vai, acţionează Omul de fapt…

Nemărginirea şi eternitatea forţelor mentale interne şi fundamentale au dus Omul până la marginea prăpastiei.

Omenirea n-a pus niciodată vreo întrebare, acceptând întotdeauna stupizenia capriciilor şi atitudinilor de moment; şi iată consecinţa: acum, un bărbat şi o femeie stau singuri în faţa eternităţii.

Modyun mai aruncă o privire priveliştii munţilor, se întoarse înspre uşă, şi-apoi asupra lui însuşi; dar nu încăpea îndoială. Aceasta e realitatea. De data asta sunt chiar aici.

Nu-i mai rămânea decât să ia propria lui decizie în privinţa propriului său viitor.

Deschise uşa, conştient de ceea ce făcea, şi intră în cameră. Stăpânul Nunuli, care aştepta în spatele unui birou la douăzeci de picioare distanţă, îi întinse un stilou şi îi arătă cartea de oaspeţi.

Modyun primi stiloul şi, aplecându-se, scrise ferm şi fără ezitare:

„Modyun, fiinţă umană de pe Pământ, venit aici să negociez o pace permanentă pe baza victoriei în luptă, dictez inamicului înfrânt…”

Abia scriind vorbele respective băgă de seamă că erau de fapt o completă negare a filosofiei sale de viaţă. Fir-ar să fie, se gândi el, nu apuci bine să obţii o schimbare a simţămintelor lăuntrice, că şi începi să vezi altfel viaţa.

Simţea ce trebuie să facă o rasă pentru a supravieţui. Să accepte existenta în grup. În lipsa acestui cadru, unii indivizi s-ar putea simţi tentaţi să evite neplăcerile evoluţiei şi adaptării la mediu.

Dar speciile nu acceptă *niciodată* asemenea delimitări restrictive.

O rasă acceptă viaţa.

Da, e un simţământ diferit. Da, da, da, da.

După un moment de lungă deliberare, Modyun luă din nou

stiloul, adăugând la ceea ce scrisese deja:

…o pace întemeiată pe ideea „trăieşte şi lasă-i şi pe ceilalţi să trăiască, cu adevărat”.

Sublinie ideea cheie*: „Cu adevărat.”*

Apoi se ridică demn, dându-şi seama în acel moment că experimenta o emoţie pe care n-o mai avusese până atunci, un soi de veselie, ca un cântec.

— Care uşă? întrebă Modyun, cu vocea răsunându-i în liniştea anticamerei.

Urmă o pauză lungă. Faţa netedă, cenuşie a Nunuliului avea o expresie ciudată, încordată, speriată. Primeşte instrucţiuni, se gândi Modyun.

Încet, fără tragere de inimă, mâna Nunuliului se ridică şi arătă înspre uşa din dreapta.

Modyun intră, cu veselia oşteanului triumfător.

Sfărşit

A. E. van VOGT

LUPTA PENTRU VEȘNICIE

Important scriitor științifico-fantastic al zilelor noastre, Alfred E. van Vogt, născut în 1912 în Canada, trăiește astăzi în California. El este autorul a peste treizeci de volume traduse în nenumărate limbi, între care: *Lumea lui A, Armureriile din Isher, Războiul contra Rull-ilor, Întuneric pe Diamondia, Soarele subteran, Rătăcitori printre stele* etc.

Creierul omenesc a căpătat puteri aproape nelimitate: printr-o simplă comandă poate stăpâni materia și spațiul, poate cunoaște și influența gândurile tuturor viețuitoarelor, poate paraliza un dușman sau îl poate ucide...

Dar Omul s-a micșorat până la dimensiunea unei insecte.

Iar omenirea, redusă la un număr de 1000 de indivizi, trăiește la adăpostul unei bariere energetice.

Și într-o filosofie a non-violenței totale, care nu-l lasă să-și folosească puterile împotriva nici unei ființe. Nici măcar pentru a-și apăra viața și supraviețuirea speciei...

editura VREMEA



Lei 3430 +
70 T.L.
Total 3500



SUPER FICTION

ISBN 973-9162-23-1